

Caroline Quine

Hồn Ma Trên Bao Lơn

Chương 1

BẢN NHẠC BỊ ĐÁNH CẤP

– Ô! Cháu Liz đó sao! Ta nghĩ mình bị ảo giác. Trong bộ y phục của vua Louis XV, trông cháu như con trai ấy!

Giáo sư Randall dừng lại trong đại sảnh của trường Starhurst – ngôi trường trung học chính của Penfield – để trao đổi vài câu với chị em nhà Parker. Elizabeth, còn được gọi là Liz, và một cô bé tóc nâu mười bảy tuổi. Ann, nhỏ hơn Liz một tuổi, mang trên tay một bộ quần áo khác, nhưng là một quần áo của phụ nữ bằng sa-tanh có đính khá nhiều ren. Cô bé tươi cười làm đọng đưa mái vàng hoe. Cô bé thích thú với nhận xét của giáo sư Randall. Ông là chồng bà Hiệu trưởng và cũng là giáo sư dạy môn sử. Ông rất dễ mến nhưng nổi tiếng rất đáng trí.

Liz vừa cười vừa giải thích:

- Đây là quần áo của chúng cháu dành cho vở hài kịch.
- Hài kịch nhạc ư? À! phải ... ta đã nhớ ra rồi!

Nhưng, theo cách ông ta hỏi hai đứa trẻ, chúng nhanh chóng hiểu rằng ông đã quên điều mà cả trường bàn tán xôn xao từ tháng ba. Thế mà, bây giờ

đang là giữa tháng tư!

Liz và Ann bèn giúp ông Randall nhớ lại đó là một vở kịch mà câu chuyện xảy ra ở nước Pháp, dưới thời vua Louis XV. Vở kịch mang tên:

“xin chào mùa Xuân!”. Buổi trình diễn sẽ đánh dấu một niên học vào tháng sáu. Tiền thu được sẽ dành cho những công tác từ thiện. Phần nhạc của vở kịch này được giao cho học sinh trường Starhurst sáng tác và hoà âm.

– Liz và cháu đã viết một bản nhạc cả lời lẫn nhạc, - Ann sôi nổi nói thêm vào. – Chúng cháu rất muốn nó sẽ được chọn, chỉ có bốn bản nhạc cho vở kịch cho nên sự cạnh tranh sẽ rất cam go.

– Ta thành thật chúc các cháu sẽ được chọn. – Ông Randall hiền lành vừa cười vừa tuyên bố.

Nói xong ông bèn rời hai chị em để vào phòng làm việc và khoá cửa phòng lại, Liz và Ann thì lên phòng của mình. Chúng có hai phòng, một phòng là phòng ngủ, phòng kia là phòng học.

Đã năm giờ rưỡi rồi! – Liz kêu lên sau khi nhìn vào đồng hồ báo thức của mình. – chúng ta hãy nhanh chóng thay quần áo. Rồi mang bản nhạc của chúng ta đến gặp cô Rosemont.

Liz vội vàng xỏ tay vào một cái áo đơn giản, rồi mở hộc bàn để lấy bản nhạc ra.

– Chà! bản nhạc của chúng ta đâu rồi? – cô bé ngạc nhiên nói khẽ.

Cô bé tìm trong đồ đạc của mình. Ann cũng tìm trong đồ đạc riêng của mình.

Hai chị em tìm cả dưới gầm giường, nhưng vô ích thôi, Liz nhú mào phát biểu:

– Có thể Fritz Brunner, chị phục vụ mới vào các phòng của chúng ta đã vô ý vứt bỏ nó đi rồi.

– Tốt hơn hết, ta nên đi hỏi chị ấy! – Ann quyết định. – Ta đi nào!

Chúng đến gian phòng nơi nhân viên của trường ăn một bữa ăn nhẹ vào giờ đó. Fritzzi bảo rằng chị ta không hề thấy bản nhạc ở đâu cả. Hai chị em nhà Parker bực dọc trở lại phòng của mình, chúng vừa về đến phòng thì cũng vừa lúc Fritzzi đến gõ nhẹ lên cửa phòng. Cô phục vụ hỏi với một giọng đầy bí ẩn.

– Hai cô vui lòng cho tôi biết hai cô đã làm thế nào để tìm lại những vật đã mất. Mọi người đã kể cho tôi nghe rằng hai cô rất có năng khiếu thám tử. Liz và Ann bật cười và thú nhận rằng thật vậy, chúng may mắn đã khám phá một vài vụ rắc rối. Chúng hứa với Fritzzi sẽ hướng dẫn cho chị ta để tìm theo dấu vết những người và đồ vật. Còn trong lúc này chúng không còn thời gian để giải quyết một vấn đề cấp bách. Khi Fritzzi đã đi, Ann kêu lên:

– Em biết phải bắt đầu tìm từ đâu rồi!

Liz mỉm cười:

– Chị đoán em nghi ngờ Letty và Ida!

– Đúng vậy! Chuyện này giống kiểu chúng hay thực hiện những trò đùa xấu xa của chúng!

Rõ ràng Latitia Barclay là một nữ sinh nội trú đáng ghét nhất của trường Starhurst, nó đã nhiều lần chơi xấu hai chị em nhà Parker vì nó ganh tị với tiếng tăm của họ. Ida Mason, đứa bạn cùng phòng của nó không khá gì hơn nó. Vì không thông minh nên nó đành theo đuôi của Letty.

Letty và Ida không ở trong phòng của chúng, Liz và Ann cũng không thấy bản nhạc của mình.

– Đáng tiếc, chúng ta không thể lục tìm trong các học tủ của chúng! Ann thở dài khi đóng cửa phòng của chúng lại. Có khả năng chúng giấu bản nhạc của chúng ta ở đâu đó.

– Nếu Letty là thủ phạm, có thể nó sẽ tự bộc lộ thôi, - Liz nói. – Chúng ta đã mất quá nhiều thời gian. Đã đến giờ ăn tối rồi.

Nơi bàn ăn, hai kẻ tình nghi ngồi đối diện với hai chị em nhà Parker. Chúng hoàn toàn tự nhiên. Có vẻ như chúng không hay biết gì về những nghi ngờ đang vây quanh chúng. Đến cuối bữa ăn, bà Hiệu trưởng đứng lên phát biểu vài lời với học sinh. Bà cao, mảnh mai, có tính kỷ luật cao nhưng tốt bụng và công minh chính trực. Học sinh rất yêu quý bà.

Các cháu thân yêu, Bà tuyên bố, các cháu sẽ may mắn được biết rằng ý định trình diễn vở hài nhạc kịch của chúng ta sẽ được dân chúng bên ngoài ủng hộ, người dân Penfield rất quan tâm đến nó và tôi đã nhận được nhiều thư của phụ huynh đầy nhiệt tình dự định đến xem buổi trình diễn của chúng ta. Tôi thú nhận rằng một thành công như thế làm tôi lo sợ. Chúng ta đã bán một lượng vé quá số lượng ghế trong khán phòng của trường. Nếu cứ tiếp tục như thế, tôi buộc phải từ chối không bán thêm vé ... và làm thất vọng những người mong muốn cổ vũ cho vở “Xin chào mùa Xuân!”.

Tiếng xuyết xoa tiếc rẻ vang lên ở khắp các bàn trong phòng ăn. Liz nói khẽ vào tai em của nó:

– Chúng ta còn chưa mua vé cho chú Dick và cô Harriet.

Thuyền trưởng Dick Parker và em gái của người, cô Harriet là những người thân duy nhất, là gia đình của Liz và Ann. Khi hai cô bé còn nằm trong nôi đã phải chịu cảnh mồ côi. Họ đã cứu mang và nuôi nấng chúng, ông Dick là thuyền trưởng chiếc tàu xuyên đại dương mang tên Balaska. Khi không ra khơi, ông sống bên cạnh người em gái của mình, trong một ngôi nhà riêng ở Rockeville, không xa Penfield. Liz và Ann rất gắn bó với người chủ vừa là cha đỡ đầu của chúng. Chúng biết đến tháng sáu ông sẽ được nghỉ phép và chúng rất sung sướng nếu ông đến dự buổi trình diễn. Nếu không còn chỗ thì thật là thất vọng!

Ann bỗng có một sáng kiến, nó đứng lên và xin phép bà Randall được phát biểu. Nó đề nghị:

– Nếu như chúng ta thuê nhà hát Mozart?

Nhà hát rất cũ kỹ này, nằm ở ngay trung tâm thành phố Penfield, vài năm trước đó có một cựu diễn viên nổi tiếng, Bà Gloria Millford đã mua nhà hát này và đến sống trong căn nhà ngay cạnh nhà hát. Bà ta rất tốt bụng, giàu có và nhân ái. Bà mua nhà hát chỉ vì tình cảm gắn bó với nhà hát, nơi bà đã hát suốt thời thanh xuân của mình.

– Cháu Ann, cháu có một sáng kiến tuyệt vời, bà Randall mỉm cười tuyên bố.

Chúng ta càng có nhiều người đến xem kịch, thì chúng ta càng có nhiều tiền cho những công tác từ thiện. Ngay ngày mai tôi sẽ đến thăm bà Millford. Tôi tin rằng bà ấy sẽ đồng ý cho chúng ta thuê nhà hát.

Tối hôm đó các nữ sinh nội trú xôn xao bàn tán về vở hài ca kịch. Hầu hết mọi người đều có một vai diễn hay giữ một vai trò nào đó ..., một nhóm học sinh ồn ào hơn hết chắc chắn đó là nhóm “sáng tác nhạc”.

Khi quay về phòng và sau một đợt tìm kiếm vô vọng nữa, Liz và Ann bắt tay chép lại chính bản nhạc của mình có tựa đề là “Tất cả đều bí ẩn”.

Đến bữa ăn trưa ngày hôm sau, bà Randall thông báo rằng bà Millford đã vui lòng cho mượn nhà hát Mozart. Bà vui vẻ tuyên bố:

– Bà ấy đã tỏ ra rất hào phóng, nhưng bà cũng đã cảnh báo tôi rằng nhà hát của bà bị cho rằng có ma. Dĩ nhiên chuyện đồn đãi này không có thật và tôi nghĩ rằng không có cháu nào ở đây phải hoảng hốt vì quá tin vào chuyện ma quỷ.

Bà Randall ngồi xuống và khắp các bàn ăn lại râm ran những câu chuyện còn bỏ dở. Ann cười nói:

– Mình rất muốn đến xem nhà hát bị ma ám đó. Nhất là mình muốn biết con ma nào đang ám nhà hát đó!

– Tao mong mày sẽ gặp con ma đó! – Letty Barclay cay cú nói. – Mày có

thể đảm lăm mà!

– Con ma đó ư! Tại sao lại không! – Ann vui vẻ đáp, - càng điên càng cười nhiều!

Sau những tiết học buổi trưa, bà Hiệu trưởng cho gọi hai chị em nhà Parker lên văn phòng. Bà Gloria Millford đã trao lại bà một chiếc chìa khoá nhà hát Mozart và bà Randall đã đến tham quan.

– Mặc dù rất cũ kỹ, khán phòng thì vẫn còn sử dụng được, tuy nhiên cần phải quét dọn rất kỹ. Ta giao cho hai cháu chìa khoá, các cháu sẽ cùng vài người bạn đến đó và tính xem cần phải làm những gì để có thể bắt đầu tạm tập duyệt vở kịch của chúng ta. Ta sẽ hành động theo báo cáo của các cháu.

Được giao nhiệm vụ, Liz và Ann cùng đi với Evelyn Starr :

Starhurst trước khi được đổi thành trường học thuộc gia tộc của Evelyn. Cô bé này rất duyên dáng và thân mật nhất với hai chị em nhà Paker.

Cùng đi với ba cô bé còn có Doris Harland, Audrey Freeman và Magaret Glenn. tất cả bọn họ đã học bài xong và không muốn gì hơn lợi dụng nhiệm vụ này để được giải trí thoải mái một chút.

Cả sáu nữ sinh nội trú vui vẻ lên đường đến nhà hát Mozart nằm trên con đường chính của Penfield. Trước kia nó tuyệt đẹp đến mãi bây giờ vẫn còn giữ vẻ đẹp bên ngoài.

Nhóm nhỏ nữ sinh dừng lại trước mặt tiền nhà hát. – Toà nhà rộng lớn quá!

– Doris kêu khê khi ngược nhìn lên. Ann đưa chiếc chìa khoá vào ổ khoá to lớn và xoay nó. Cửa mở ra với một tiếng rít buồn thảm. cô bé dừng cảm bước vào.

Gian nhà có vẻ như một cái hang tối om. Từ khi nó bị bỏ phế, người ta đã cắt điện và có lẽ phải vận động một thời gian để có điện trở lại.

Đã được biết trước sự việc này nên sáu người bạn nhỏ mang theo đèn pin.

Họ lần lượt bật đèn lên. Rồi sau khi vượt qua phòng giải lao, họ bước vào

khán phòng.

Sự im lặng nặng nề đến nỗi có vẻ như có thể sờ thấy được. Dù rất dũng cảm họ không phải rùng mình, khó chịu, khi tiến về hướng sân khấu.

Bỗng một tiếng kêu thật nhỏ, thật nhỏ, chỉ khẽ lọt vào tai khiến không khí đằng sau họ giao động. Không bảo nhau, sáu cô bé đồng loạt quay lại. Và rồi, họ đưa mắt nhìn lên ... Trên cao, nơi hàng ghế ở bao lon thứ ba, một ánh sáng mờ nhạt lôi cuốn tầm mắt họ. Đó là một thứ ánh sáng ma quái mang hình dáng một con người, màu trắng nhạt.

Thần kinh của Doris không còn chịu được nữa, nó đưa ngón tay về phía hình ảnh kỳ lạ và hét lên.

– Một con ma! Đó là một con ma!

Hồn Ma Trên Bao Lon

Chương 2

MA VÀ NHỮNG LÀN XUẤT HIỆN

Khi tiếng kêu của Doris Harland cất lên, ánh sáng màu xanh nhạt bao quanh con ma chợt biến mất. Hàng ghế trên bao lon thứ ba lại trở nên tối tăm.

Liz là đứa đầu tiên phá vỡ sự im lặng, nó vui vẻ nói:

– Trời ơi, mình đã thấy ma!

Doris phản ứng mạnh mẽ.

– Bạn cũng đã trông thấy! – nó hét lên và run rẩy sợ hãi. – Đó là một con ma.

Tôi tin các bạn, ta hãy về hướng trường Starhurst.

Liz và Ann không màng để ý đến lời con bé nói. Hai chị em chĩa thẳng ánh đèn về nơi đáng nghi ngờ. Nhưng chẳng thấy được gì. Bóng ma và vầng hào quang sáng chói đã tắt ngấm. Ann bật cười.

– Minh chắc chắn lại là một trò đùa ngu xuẩn nữa của Letty, và chính Letty có thể là con ma của chúng ta, nào ta hãy săn lùng nó!

Cả sáu cô bạn đi vào cầu thang đưa đến bao lon thứ ba. Dưới chân chúng là một tấm thảm đã bị bào mòn chứng minh quá khứ vàng son của nhà hát Mozart.

Những chiếc ghế dựa xếp thành hình bán nguyệt và những hành lang của ba Olson thứ ba hoàn toàn vắng vẻ.

– Phải có một lối ra ngầm. – Liz phát biểu trong khi đưa đèn quét khắp hành lang hình bán nguyệt.

Tuy nhiên các cô gái đã làm chuyện vô ích. Cuối cùng Ann phải thú nhận mình thất bại:

– Mình không hiểu, bằng cách nào Letty đã có thể làm cho tất cả biến mất nhanh đến như vậy.

– Không phải Letty! – Doris khẳng định trong tiếng rên rỉ. – Cái mà mình đã trông thấy là một con ma! Nó ở đó, rất gần, sẵn sàng xuất hiện bất cứ lúc nào.

Mình van các bạn ta nên đi khỏi chỗ này thôi!

– Nhưng chúng ta chưa quan sát khắp nơi như bà Randall đã giao nhiệm vụ cho chúng ta. Liz phản đối. khán phòng này có vẻ lý tưởng để chúng ta trình diễn kịch của mình và mình rất muốn quan sát nó, rất chi tiết cho dù có ma hay không!

Những cô bé khác đồng ý, trừ Doris.

– Thôi rên rỉ đi. – Margaret nói với nó. – Nếu chúng ta luôn tập trung lại thì chả có việc gì phải sợ.

Doris để cho mình bị thuyết phục. Sau đó các cô bé đi xuống bao lon thứ hai rồi đến bao lon thứ nhất. Chúng sang trọng hơn bao lon thứ ba. Những lô ghế của bao lon thứ nhất chìm dưới những bức màn nhung. Liz kéo một bức màn và kinh ngạc kêu lên:

– Một phụ nữ đang ngồi bên trong.

Liz kêu lên sau khi đã tiến đế gần.

–Ồ! Trong khoảnh khắc, mình đã tưởng người phụ nữ đó là thật!

Trong ánh đèn pin của nó, các cô bé khác trông thấy một thân hình bằng sáp, ăn mặc theo kiểu một vũ công Tây Ban Nha.

– Cô ta thật sống động, – Ann cười nói. – Mình tự hỏi tại sao người ta lại đặt cô ta ở đó ...

Trong lúc tiếp tục cuộc kiểm tra, các cô gái phát hiện thêm nhiều hình nhân có mặc y phục và nhiều bức tượng bằng đá hoa cương. Điều khá kỳ lạ là tất cả các góc phòng đều có tượng.

Cuối cùng, nhóm nhỏ các cô gái đi ra trên sân khấu rộng mênh mông, bên trên phía trước sân khấu là tên Mozart được viết loại chữ rất to. Tất cả máy móc khiến các cô gái quan tâm. Chúng đoán công dụng của tất cả các dây cáp, cần, ròng rọc, con lăn, răng, tay quay ... Rải rác khắp nơi nổi lên những cái thang bằng sắt đưa đến những vùng bóng tối bí ẩn, trong phần trên của nhà hát, nơi người ta hầu như chỉ phân biệt được những cầu nhỏ bay lượn dùng cho việc di chuyển của những người điều khiển máy móc.

Trong lúc hai chị em nhà Parker và bạn bè của mình đứng như trời trồng giữa sàn diễn, đầu ngẩng lên hướng những cái vòm, một giọng nói vang lên khiến chúng giật mình:

– Chào các cô!

– Chúng đồng loạt quay đầu lại. Từ hậu trường, một phụ nữ cao lớn tiến ra, với một vẻ uy nghi. Bà khoảng lục tuần, gây sự chú ý với mái tóc bạc tuyệt đẹp quanh một khuôn mặt được hoá trang rất tỉ mỉ.

– Tôi là Gloria Millford! – Bà nở một nụ cười dễ mến tuyên bố. – Và tôi đoán ngay là các cô đến đây để tìm hiểu.

– Thưa bà, đúng như thế. Liz đáp và vội vàng giới thiệu các bạn và chính mình.

Bà Millford thở dài và nụ cười vụt tắt. – Tôi rất hân hạnh được gặp các cô, nhưng tôi cũng rất tiếc vì những tin tức mà tôi mang đến cho các cô. Thật vậy, tôi phải thú nhận với các cô rằng tôi đã phạm phải một sai lầm khá phiền phức.

Khi tôi nói với bà Hiệu trưởng của các cô rằng tôi rất vui lòng cho bà ấy mượn khán phòng này, tôi đã hoàn toàn quên rằng một công ty biểu diễn, những cuộc lưu diễn của Wilson đã thuê nhà hát này suốt sáu tháng. Tôi đang chờ họ để xác nhận.

Trong lúc các cô không nén được sự thất vọng, người nữ danh ca buồn bã nói thêm:

– Các cô có biết rằng tôi hối tiếc biết chừng nào không ...?

Khi đó Ann giải thích rằng hội trường của Starhurst thật sự quá nhỏ để chứa số lượng khán giả đã được dự trù.

– Nhà hát Mozart là giải đáp đã được tìm thấy trong bài toán của chúng tôi.

– Cô kết luận. – Có lẽ chúng tôi khó từ bỏ nơi này.

– Nghe đây! – Gloria Millford thành linh đề nghị. – Tôi chưa bảo rằng tôi không sửa chữa lỗi lầm của mình. Tôi sẽ để cho Giám đốc những chuyến lưu diễn của Wilson thêm một tuần nữa để họ xác nhận với tôi, việc thuê nhà hát này. Quá thời hạn đó, nếu như tôi không nhận được gì về phía họ, tôi sẽ xem như họ không tiếp tục kế hoạch của mình và lúc đó các cô sẽ có khả năng diễn ở đây vở hài nhạc kịch của mình.

– Ô! Cảm ơn bà! – Liz và các bạn của mình kêu lên.

Người cựu danh ca sắp rời họ thì bỗng Doris run giọng khai báo với ba:

– Bà có biết ... chúng cháu đã trông thấy ... một con ma ... ở hàng ghế nơi bao lon thứ ba. Bà có thể ...

Gloria Millford khẽ cười và thân mật vỗ nhẹ lên vai Doris:

– Một nhà hát cũ kỹ, nhất là nó không được sử dụng nữa, thông thường tàng trữ nhiều con ma, cháu yêu mến! Những hồn ma của những diễn viên đã khuất quay trở lại nơi này dạo chơi một vòng. Thật ra không có gì có thể

khiến các cháu phải hốt hoảng cả. Bà vui vẻ nói thêm. Biết đâu có thể là hồn ma của Hamlet đang đi dạo trên ấy. Các cháu đừng ngạc nhiên!

Ann hỏi bà về ý nghĩa của những bức tượng và những hình nhân bằng sáp ở rải rác khắp nhà hát.

Gloria Millford luôn tươi cười trả lời rằng chính bà đã đặt chúng vì ý tưởng lập dị của mình để “tạo một bầu không khí”. Sau đó bà từ giã các cô gái, gởi cho họ một cái hôn gió trên đầu ngón tay như trên sân khấu và biến mất trong hậu trường nơi bà đã đột ngột xuất hiện cách đó không lâu.

– Bà ta dễ mến quá nhỉ! – Ann kêu lên khi bà Gloria đã đi khuất. – Dĩ nhiên, bà ấy đùa khi nói về những con ma đang dạo chơi ở đây. Doris, bạn đừng tự làm khổ mình nữa, có được không?

Và cô khẽ vỗ lên vai bạn mình. Doris không có vẻ gì đã được hoàn toàn thuyết phục. Dù sao, nếu những con ma đó có thật, mình mong không gặp một con nào cả! Cô bé sợ sệt thở dài. Hồn ma mà mình trông thấy ở bao lon thứ ba không phải là hậu quả của trí tưởng tượng của mình đâu. Các bạn cũng đã trông thấy nó như mình. Các bạn thú nhận đi, mình không được an tâm là cũng có cơ sở chứ!

Liz lắc đầu.

– Nếu bà Millford cho nhóm người mà bà nói với mình thuê nhà hát của bà, bạn sẽ không còn cơ may gặp những chuyện rùng rợn ở đây nữa đâu Doris! Vấn đề sẽ được giải quyết dứt điểm.

– Viễn cảnh đó khiến các cô gái phải sa sầm nét mặt. Tuy nhiên họ từ chối là mình bị thất vọng. Họ tiếp tục quan sát khắp nơi. Cho dù họ chỉ còn một chút hi vọng mong manh họ cũng phải thực hiện một cách nghiêm túc nhiệm vụ bà Randall đã giao phó cho họ.

Liz chợt phát hiện một cầu thang đưa xuống bên dưới sân khấu. Cả nhóm lò mò lao về phía dưới.

Nơi này rất dơ bẩn và phủ đầy mạng nhện, khiến cho không khí có vẻ huyền bí. Thật là một mê cung! Những phòng riêng nối tiếp nhau với những con số to lớn trên cánh cửa. Những cánh cửa mang số 1 và số 2 được trang hoàng với những ngôi sao.

Hai chị em nhà Parker và các bạn của mình cho rằng đó là những gian phòng rộng nhất và sang trọng nhất, dành cho những ngôi sao. Tầng hầm thứ nhất này nối tiếp một tầng khác, rộng hơn rất nhiều, chạy hết gian phòng này đến tầng trên. Chính nơi đó là phòng chứa trang phục và phụ tùng diễn xuất khác. Điều kỳ lạ là nó vẫn còn đầy rẫy cho nên các cô gái có thể nhận thấy khi chiếu đèn pin của họ vào đó.

Trong những tủ chứa trang phục khổng lồ, những trang phục các kiểu được treo trên những mắc áo. Quả là một kho tàng quý giá đối với các diễn viên trẻ của chúng ta!

– Nếu như bà Millford cho phép chúng ta, - Liz tuyên bố, - chúng ta sẽ khai thác trong những kho dự trữ này cho vở kịch của chúng ta!

– Các cô bé hãy tìm thứ có thể hợp với họ nhất. Cuối cùng các cô phát hiện ra một tủ đầy những trang phục của thời đại vua Louis XV.

– Cái này là một khám phá kỳ diệu? – Ann hân hoan kêu lên.

Và cô bé liền sung sướng sục sạo trong đồng nhung, sa-tanh và ren. Evelyn hắt hơi thật ồn ào, một lần nữa và thêm một lần nữa đến nỗi nước mắt chảy dài trên gò má.

– Mình xin bạn hãy dừng lại! – Cô bé rên rỉ. – Những thứ đó đầy bụi và thuốc trừ mối mọt đủ để mình chết ngạt.

Các cô gái vui cười đi tiếp, không bao lâu họ đi vào một gian phòng (lại một kho dự trữ nữa) nơi những bộ giáp sắt đủ các loại được đặt thật thẳng trên giá của chúng, một số giữ trong bao tay của mình một cây thương. Một số khác với cái mũ có nắp như chũm chéng bên trong những kỵ sĩ vô hình. Dây chiến binh đó có cái gì đó khá ấn tượng.

– Chúng ta đừng ở lại đây nữa. – Doris lo sợ nói khẽ. – Nơi này khiến mình nổi da gà!

Nó vừa nói xong thì chùm ánh sáng của nó dừng lại nơi một bóng dáng cao to ở cuối phòng.

– Các bạn nhìn kia! Cô bé kêu lên sợ hãi. Nhìn kia!

Bộ giáp sắt từ từ di chuyển dọc bức tường, không gây một tiếng động ...

Hồn Ma Trên Bao Lơn

Chương 3

MỘT GUỒN MẶT NGỤY TRANG

Sáu cô bạn sững sờ không thể rời mắt khỏi bộ giáp sắt. Thành linh nó quay lại đối diện với họ. Nó có vẻ tựa lưng vào tường. Một cánh cửa chợt mở ra sau lưng nó, rồi đóng lại với một tiếng vang khô khan. Bộ giáp sắt không còn động đậy nữa.

– Liz! – Ann kêu to. – Có ai đó ẩn trong bộ áo giáp sắt và vừa trốn thoát!?

– Hai chị em nhà Parker đồng loạt lao đi. Họ đẩy bộ áo giáp sang một bên và mở cánh cửa ngầm. Bên hông là một cầu thang đưa lên tầng trệt. Bên trên, có người đang chạy ... và họ thấy mình đang ở ngoài đường ... hay đúng hơn là trong một con hẻm nhỏ chạy dọc một bên hông nhà hát. Không có một

bóng người nào cả!

– Ann, chờ chị ở đó! – Liz nói nhanh. - Chị sẽ trở lại!

Cô bé chạy đến đầu hẻm, đưa ra con đường chính, nhưng không trông thấy một khuôn mặt khả nghi nào cả. Cô bèn tiến đến một phụ nữ đang chờ xe buýt, cô hỏi bà ta có trông thấy một người chạy ra khỏi đường hẻm không.

Người phụ nữ trả lời rằng không.

Liz thất vọng quay về bên cạnh em gái.

– Em có nghĩ, - cô hỏi, - hẳn cũng là người đóng giả hồn ma vừa rồi không?

– Em cũng không biết nữa, nhưng hình như chúng ta đang gặp một điều bí ẩn thật sự. Nếu như chúng ta không giải đáp được điều bí ẩn này và nếu người ta cho chúng ta mượn khán phòng, không khi nào những người khác sẽ chịu đến diễn ở đây.

– Em nói đúng. – Liz đồng ý.

Hai chị em nhà Parker quay về với các bạn của mình trong phòng vũ khí.

– Các bạn có thấy không? Liz giải thích. Bộ áo giáp đã khiến cho người ta sợ chỉ là một xảo thuật. Nó chỉ có “mặt trước”. Như vậy rất dễ dàng cho một diễn viên ... hay một người thích đùa xấu xa khoác nó vào và nhanh chóng thoát khỏi nó.

Một lần nữa Doris khẳng khái đòi quay về Starhurst.

– Tại sao vậy? – Ann phản đối. - Ở đây vui quá mà!

– Vui? Khi có chuyện gì thật sự vui mình muốn cười. Mình cam đoan với bạn rằng chuyện này không phải trường hợp đó!

Tuy vậy, cả bọn cố thuyết phục Doris ở lại ... và cuộc quan sát tiếp tục, một lúc lên đến sân khấu, Evelyn tóm tắt ý kiến chung.

– Tòa nhà này khá cũ kỹ. Nếu chúng ta diễn vở kịch của mình ở đây, chúng ta cần phải có chuyên viên điều khiển các máy móc để phụ trách phần phong màn bối cảnh.

– Mình đánh cuộc với bạn, - Ann cười nói, - rằng những chàng hiệp sĩ của chúng ta sẽ sẵn sàng lao đến giúp đỡ chúng ta!

– Như vậy mình sẽ khuyên họ nên tập luyện cơ bắp. – Liz đáp trả. – Hãy nhìn những cái túi cát này một chút đi, chúng dành để đối trọng với những phong màn và không nhẹ đâu nhé! Nếu một túi rơi lên đầu chúng ta, brrr ...! Margaret Glenn bỗng chỉ hai lỗ hổng trên sàn, phía trước sân khấu. Một cánh cửa phủ chúng một nửa che chúng khỏi con mắt của khán giả.

– Cái này là cái gì? – Nó bắn khoảhỏi.

– Mình nghĩ nó là một nơi dành cho người nhắc tuồng. – Liz trả lời. - Người nhắc tuồng ngồi trên một cái ghế xếp nhỏ bên dưới, chỉ nhô cái đầu lên ngang tầm sân khấu.

Ann lia đèn vào trong một lỗ hổng.

– Cái này đã bị khóa! – Nó tuyên bố. - Người ta dùng ván gỗ đóng chặt nó

lại rồi.

– Chúng ta hãy xem cái kia! Liz đề nghị.

Ann cúi xuống bên trên lỗ hồng nhưng dường như bật ngay ra sau kêu lên khe khẽ.

– Chuyện gì vậy? – Liz lo lắng hỏi.

– Em ...em đã thấy một khuôn mặt kinh khiếp nhìn em!

Đến lượt Liz cúi xuống nhìn, nhưng chẳng thấy gì cả. Nó bèn quỳ gối xuống, cố lắng nghe một tiếng động nào đó từ bên dưới, nhưng vô ích thôi.

– Đúng ra gương mặt nhìn em giống cái gì? – cô bé hỏi em của mình.

– Nó thật kinh khủng! Đúng là một cái đầu quỷ!

– Không một con người nào xấu như vậy!

– Có thể đó là một mặt nạ nhằm khiến cho chúng ta sợ hãi. – Liz tuyên bố.

Ann lấy lại bình tĩnh, vui vẻ mỉm cười:

– Nếu Letty thật sự là tác giả của những sự kiện bí ẩn khiến chúng ta bối rối, vậy thì nó ngàn lần lém lỉnh hơn mình nghĩ.

– Letty hay không phải là Letty, mình chán ngấy rồi đấy! – Doris mạnh dạn xác định. – Các bạn không thể buộc mình ở lại nơi đây thêm được nữa. Mình báo trước rồi đấy. Nào, ta đi! Nơi này không an toàn chút nào cả!

– Hơi bị lung lay vì chuỗi sự kiện xảy ra, lần này hai chị em nhà Parker đồng ý. Cả hai dẫn đầu nhóm đi xuống khán phòng và hướng về lối ra. Ngoài đường, một vầng thái dương rạng rỡ đang chờ đón họ. Không khí nặng nề của nhà hát nhanh chóng bị lãng quên. Liz tuyên bố:

– Phải có sự giải thích hợp lý cho những chuyện quỷ quái này. Ta nên đến nói chuyện với bà Millford về chúng không?

Sau vài phút tranh cãi, cả bọn nhất trí rằng chỉ có hai chị em nhà Parker đến gặp người cựu danh ca, trong khi những người khác trở về Starhurst. Đích thân Gloria Millford ra mở cửa khi chuông reo. Bà vừa ngạc nhiên vừa vui vẻ mời hai chị em bước vào phòng khách riêng rất hiện đại của bà khác hẳn với vẻ bên ngoài của căn nhà, rồi bà gọi người phục vụ mang trà đến.

– Thế nào! – bà cười vui vẻ hỏi. – các cô có trông thấy thêm hồn ma nào nữa không?

– Thưa bà có ạ! Chính vì vậy chúng cháu đến đây. – Ann điềm đạm trả lời.

Và cô thuật lại những gì vừa xảy ra ở nhà hát Mozart. Gloria Millford bắt đầu bằng cái nhíu mày. Rồi bà nhìn vào khoảng không trong vài giây. Liz và Ann lo lắng nhìn nhau. Họ tự hỏi bà chủ nhà đang nghĩ gì? Phải chăng bà ấy đã biết chuyện gì đó có liên quan đến những hành động của “hồn ma”? có thể nào chính bà ta đã gọi chúng về không? Nhưng trong trường hợp đó, thì vì lý do gì?

Cuối cùng người danh ca nói:

– Các cháu ạ, những gì các cháu vừa cho ta biết thật sự khiến ta bối rối,

nhưng trong nhà hát này luôn luôn có điều gì đó thật bí ẩn. Nói một cách thuần túy tình cảm. Ta rất gắn bó với nơi này, tuy nhiên có thể cho rằng nó không mang đến cho ta hạnh phúc.

Bà dừng lại, thở dài, rồi nói tiếp:

– Các cháu có biết rằng ta đã mất toàn bộ nữ trang của ta ở đây không?

– Thật vậy sao? – Ann quan tâm hỏi.

– Đó là một vụ trộm. Đã xảy ra cách đây tám năm, lúc đó ta hát lần cuối cùng trên sân khấu này. Vai diễn đòi hỏi ta phải mang tất cả nữ trang của mình.

Trong dịp rất đặc biệt này ta đã rút chúng ra khỏi két sắt mà bình thường ta cất chúng ... Những viên ngọc tuyệt vời ... một tài sản thừa kế quý giá của gia đình!

Bà thở dài mạnh hơn. Bà giải thích:

– Ta đứng trong hậu trường chờ đến lượt mình ra sân khấu, thì thành linh đèn tắt, một lúc sau, một phát súng nổ, rất gần. Rồi có nhiều tiếng la, tiếng ồn ào của một sự rối loạn tột cùng. Ta đã rất xúc động và ngất xỉu.

– Có ai bị thương không? – Liz vội hỏi.

– Không, chỉ có ta là nạn nhân duy nhất trong vụ đó. Giữa những rối loạn, có ai đó đánh cắp nữ trang của ta.

– Thật là một tai hoạ!

– Câu chuyện bí ẩn chưa bao giờ được làm sáng tỏ, - Gloria Millford nói tiếp

– cảnh sát không khám phá ra được gì trong những người diễn viên, những người làm việc ở hậu trường. Kẻ cắp không sợ phát hiện!

– Còn những món nữ trang? – Ann hỏi.

– Người ta không bao giờ tìm được chúng. Cuối cùng người ta cho rằng một khán giả đã len lỏi vào hậu trường để thực hiện vụ trộm.

– Câu chuyện thật lạ lùng. – Liz mơ màng nói khẽ.

Gloria Millford xác nhận rằng, mặc dù vụ trộm đã xảy ra cách đó tám năm, nhưng bà vẫn chưa nguôi ngoai về sự mất mát những vật gia bảo quý giá đó.

Chúng gồm một chuỗi đeo cổ với ba hàng ngọc trai, kim cương. Những chiếc nhẫn ngọc bích và hai chiếc vòng đeo tay độc nhất vô nhị, tất cả đều không có gì thay thế được. Những bảo vật đó xưa kia thuộc về một hoàng hậu Pháp và đã được ban cho gia đình Gloria do chiến công đã được một tổ tiên xa xưa của bà thực hiện.

Khi nữ danh ca thuật xong câu chuyện của mình, một người đàn ông cao gầy, khoảng sáu mươi tuổi bước vào phòng. Khuôn mặt sầu thảm khác thường.

Ông ta đưa tay vuốt mái tóc xám trên trán, nói:

– Tôi sắp đi đây, thưa bà.

– Tốt lắm, Toby! – bà Millford trả lời.

Rồi bà giới thiệu họ với nhau. Toby Green là thư ký và bảo vệ của nhà hát Mozart. Một loại quản gia. Cùng với một người hầu. Đó là toàn bộ nhân viên của nhà hát.

Nghĩ rằng có lẽ người nữ danh ca và Toby Green có chuyện cần nói riêng với nhau trước khi chia tay, hai chị em nhà Parker đứng lên cáo từ. Toby Green tiễn họ ra tận cửa. Trong khi mở cửa cho họ, lão nói khề với một giọng cực kỳ khó chịu:

– Nếu chúng mày nghĩ rằng tao sẽ dọn dẹp nhà hát cho chúng mày, lũ nhóc, thì đừng có mơ. Chúng mày hãy tự dọn dẹp lấy hoặc là cứ để như thế mà sử dụng.

Liz và Ann hết sức ngạc nhiên với lời tuyên bố bất ngờ đó nên chúng không nói được lời nào. Cánh cửa khép lại sau lưng họ. Họ thấy mình đang ở ngoài đường.

Hai chị em vừa đi về trường Starhurst vừa bình luận về thái độ kỳ lạ của người tin cẩn của bà Gloria Millford. Bỗng Ann thét lên.

Vào giờ này trong ngày, lưu lượng rất đông. Xe cộ các loại qua lại rất nhanh

– thế mà một cô gái mà chị em nhà Parker chỉ nhìn thấy phía sau lưng, vừa bất cẩn đi ra lòng đường đúng vào lúc một chiếc xe đang đến.

Không do dự, Ann lao ra giúp cô ta ...

Hồn Ma Trên Bao Lơn

Chương 4

NHỮNG BIẾN CỐ BI THẢM

– Ann! – Liz hốt hoảng thét lên, trong khi em gái cô lao ra giữa những chiếc xe.

Nhưng Ann không nghe thấy tiếng cô gọi mình. Cô đã chộp cánh tay cô gái bất cẩn và đã kéo mạnh cô ta về phía sau. Vừa đúng lúc! Người lái xe xoay nhanh tay lái và tránh được hai cô gái. Lúc đã an toàn trên vệ đường, Ann bèn nghĩ đến chuyện nhìn cô gái mà cô vừa cứu mạng. Lúc đó Liz và cô kêu lên:

– Fritzi Brunner!

Cô phục vụ trẻ như mất hồn. Cô cố gắng lấp bấp giải thích vừa vung vẩy hai tay. Cuối cùng cô trượt khỏi lề đường và suýt ngã. Lần này chính Liz chộp kịp cô ta.

– Nào, Fritzi, bình tĩnh lại đi! Đã xảy ra chuyện gì với chị?

– Cái ví của tôi! Cái ví cầm tay của tôi! Fritzi kêu lên và lại bắt đầu múa

máy hai tay. Tôi đã đánh mất nó. Tôi đang tìm nó. Bên trong có những giấy tờ quan trọng!

Trong khi Ann giữ cánh tay cô lại. Liz nhìn hai bên. Và không lâu cô đã tìm được cái ví đã rơi trong rãnh ở ven đường.

– Có phải ví của chị không?

– Cảm ơn Thượng đế, đúng là nó! – Fritzzi reo lên rồi lao đến. - Ồ! Cảm ơn, cảm ơn! Các cô tốt quá! Tôi xin lỗi các cô ... Tôi không làm chủ được mình! Hai chị em Parker nở nụ cười vị tha. Vì Fritzzi trở về Starhurst sau khi đi chợ nên cả ba cùng đi. Khi về đến nơi, Liz và ann lên thẳng phòng của mình.

– Thật là một ngày đầy sóng gió! – Ann vừa cười vừa nhận xét. – Thư giãn một chút thật khoẻ khoắn, ở nhà yên ổn hơn nhiều!

Vừa nói, cô vừa mở cửa phòng học ... Lúc đó cô kinh ngạc dừng lại, trong khi Liz kêu lên:

– Đã xảy ra chuyện gì ở đây trong lúc chúng ta đi vắng?

Gian phòng bị xáo trộn. Các học tủ bàn học bị trút ra, nằm lăn lóc trên sàn nhà. Sách vở, giấy tờ, và đồ vật trang trí chòng chөр trên thảm.

Khi nghe hai chị em kêu lên, Evelyn Star chạy đến.

– Chán chưa! vậy là sao?

– Mình không biết nữa, - Liz càu nhàu. – hình như có ai đó đã lục lạo khắp nơi, hy vọng tìm ra một vật gì đó ...

Tuy nhiên sau khi kiểm tra kho báu của mình, hai chị em nha Parker nhận rằng họ không bị mất tiền cũng như những nữ trang nhỏ của mình.

– Nếu đây là một trò đùa, - Liz lại nói, - phải thú nhận rằng đây là một trò đùa tồi tệ!

Đúng lúc đó, Ann nhận ra bản nhạc mà mình cẩn thận chụp lại đêm hôm trước một lần nữa lại biến mất.

– Trò đùa đã đi quá xa! – Evelyn bất mãn tuyên bố. – mình sẽ đi báo ngay với bà Randall.

Hai chị em cố gắng năn nỉ cô đừng làm gì cả nhưng vô ích. Cô khẳng khẳng đi đến phòng bà Hiệu trưởng và tường thuật cho bà mọi chuyện. Bà Randall lên ngay để tận mắt chứng kiến. Trước gian phòng bị xáo trộn, bà giận dữ và quyết định ngay một hành động tức khắc.

Ít lâu sau đó, bà đã tập hợp tất cả nữ lưu trú sinh để thẩm vấn. Thật không may, cuộc điều tra không đưa đến đâu. Không một học sinh nào đã trông thấy ai đó đến phòng hai chị em nhà Parker khi họ đi vắng. Và dĩ nhiên, không ai tố giác cho dù kẻ tội phạm đang hiện diện.

Bà Randall dành cho các bạn học sinh giải tán. Ngay tức khắc nhiều nhóm được hình thành để bàn tán về những biến cố. Liz và Ann cương quyết cho rằng trò đùa đáng ngờ này do Letty là tác giả. Cho nên hai cô ngạc nhiên khi thỉnh linh họ trông thấy Letty và Ida đi vào phòng của bà Hiệu trưởng. Do cả

hai cô gái nói lớn nên có thể nghe được những gì họ nói:

– Ida và tôi. – Letty khai báo. – chúng tôi có thể cho một thông tin có liên quan đến tên trộm ở phòng của hai chị em nhà Parker. Chúng tôi đã trông thấy một người đàn ông leo lên một cây thang đến cửa sổ phòng họ.

– Vậy tại sao các em không báo cáo sự việc? – bà Randall ngạc nhiên hỏi.

– Lúc đó chúng tôi nghĩ đó là một thợ sửa chữa. Bây giờ tôi biết đó là một tên trộm ... nhưng tôi không nghĩ hẳn đã đến chỉ để đánh cắp bản nhạc.

– Liz và Ann đã báo với tôi rằng đó là vật duy nhất bị đánh cắp!

– Xi! Bà cũng biết rằng hai chị em nhà đó tự cho mình là thám tử! Chúng đọc cả đóng sách về vấn đề này ... và cũng có những dụng cụ mà những thám tử và những tên trộm đều sử dụng tốt như nhau. Có lẽ tên trộm kia cũng muốn sở hữu một dụng cụ như thế.

Giả thiết thật thọ thiên và Liz đang đứng ở đại sảnh chỉ muốn bật cười.

Nhưng Ann thì cảm thấy bị xúc phạm về nhận xét và suy luận muốn ám chỉ một điều xấu xa, nên cô phản ứng rất mạnh, cô gõ cửa phòng bà Huệ trưởng, bước vào và nói to:

– Cháu đã nghe những gì Letty vừa nói, thưa bà, và cháu phản đối. Sai rồi. Chúng cháu không sở hữu một vật nào ... ơ ... bất thường cả. Và cháu thách nó chứng minh được điều ngược lại.

Letty đỏ mặt và miễn cưỡng tuyên bố:

– Cũng có thể. Ngoài Ida và tôi ra còn có người khác, chúng tôi đã thật sự trông thấy một người đàn ông lao vào phòng của hai chị em nhà Parker.

Bà Randall rất phiền muộn, bà tuyên bố rằng đúng vào hôm đóng bảo vệ bị ốm và bản thân bà đã không thể trông coi ngôi trường một cách đúng đắn.

– Do đó cũng có thể một kẻ lạ mặt nào đó đã leo lên chỗ của các cháu, bà nói với Ann và Liz vừa vào hãy đứng bên cạnh em của mình. Ta thật tiếc, hãy tin ta đi.

Khi cuộc họp nhỏ đã chấm dứt, hai chị em đã quyết định giải mã sự bí ẩn khó chịu này. Tại sao một ai đó ở bên ngoài lại muốn đánh cắp bản nhạc của họ? Hẳn sử dụng nó vào việc gì?

Evelyn Starr cho rằng kẻ trộm là do Letty hoàn toàn bịa đặt. Cô ta nói rõ ràng:

– Chỉ để làm mọi chuyện rắc rối thêm!

– Chính ra cũng không quan trọng, - Liz xác nhận một cách nhún nhin. –

Ann và mình chỉ cần bắt tay vào viết một bản nhạc “Tất cả đều bí ẩn” ... một tựa đề thời sự, bạn có thấy vậy không?

Không cần che đậy gì cả, hai cô bé bắt tay ngay vào việc:

ý định của chúng là càng sớm càng tốt giao cho cô Rosemont là giáo sư dạy môn nhạc. Khi bản nhạc đã được chép lại, Liz và Ann yêu cầu bà Randall tạm thời cất nó vào tủ sắt của bà.

Đêm hôm sau, sau khi ăn tối, hai chị em quyết định đã đến lúc đến gặp cô Rosemont ở đầu kia của Starhurst, trong dãy nhà nằm ở rìa sân cỏ nơi có nhiều giáo sư khác của trường cùng ở.

– Đêm nay trời tối quá! – Liz nói khẽ trong lúc đi dọc con đường chính. – chỉ nghĩ trời sắp mưa.

– Đúng đây! ta đi nhanh lên! – Ann đáp.

Chúng đi tắt qua những bụi cây. Bỗng Ann khựng lại:

– Liz. – Cô nói khẽ. – Em nghĩ rằng mình đã thấy ai đó cử động đằng sau đó.

Em mong rằng không phải là ...

Cô không kịp nói hết câu. Bóng đen đã bước ra từ một bụi cây. Liz và Ann lúc đó trông thấy một người đàn ông, mặc một áo choàng và một cái áo dài, dành cho lễ tốt nghiệp, phần trên khuôn mặt che khuất dưới một cái mũ nhung dài.

Hắn tiến thẳng về phía hai chị em.

– Dừng lại! - Hắn khẽ ra lệnh.

Hồn Ma Trên Bao Lơn

Chương 5

MỘT SỰ CỐ KHÓ CHỊU

Hai chị em nhà Parker khựng lại, sửng sốt trong khi đó bốn nhân vật khác, thấp bé lần lượt ra khỏi bóng tối. Rõ ràng chúng là con gái, cũng mặc áo choàng và mũ tốt nghiệp. Liz và Ann bị vây vào giữa.

Một cô gái phát ra tiếng cười bị đè nén lại. Liz và em gái hiểu rằng chúng cũng là học sinh như mình. Lúc đó họ có ý định kêu cứu nhưng theo cách mà sự việc đã diễn ra, các cô đoán rằng câu chuyện không mấy nghiêm trọng. Đây chỉ là một trò đùa ... mà họ chính là nạn nhân. Họ đứng yên.

– Đi nào! - một cô gái ra lệnh.

Trước khi ý thức được những gì xảy ra cho mình, hai chị em nhà Parker bị nâng lên khỏi mặt đất và mang đi. Trong lúc hỗn loạn, Liz cảm nhận được cuộn giấy viết nhạc bị ai đó rút từ tay cô ra. Cô phản kháng, nhưng những kẻ quấy rối không thèm nghe cô, cô đưa mắt về phía người đàn ông che mặt và trông thấy hắn biến mất giữa những cây lớn. Hắn cầm trong tay bản nhạc. Liz và Ann dĩ nhiên không để mình bị ngược đãi mà không có phản ứng. Nhưng thật không may, họ chiến đấu một cách vô ích. Họ chỉ là thiểu số. Cuối cùng Ann hỏi:

– Các người đưa chúng tôi đi đâu?

Để trả lời, bốn cô gái chỉ cười và đưa những người bị bắt đi ... về phía bể bơi của trường. Lúc đó hai chị em biết họ đùa theo kiểu nào.

– Sẵn sàng? Một! Hai! Ba!

Những cô gái tấn công đùng đưa hai tù nhân rồi ném họ xuống nước. Thật là một trò đùa nguy hiểm và ngu xuẩn! Nước lạnh buốt. Liz và Ann bị ngộp thở.

Khi họ lên được mặt nước, kẻ thù của họ đã biến mất. chỉ vài giây, hai chị em đã đến được bờ của hồ bơi và leo lên, mình họ ướt sũng. Rồi cả hai đi cạnh nhau trở về phòng. Ann giận dữ nhưng Liz chỉ tò mò. Cô nói:

– Chị tự hỏi người đàn ông đó là ai mà lấy bản nhạc của chúng ta trong tay chị.

– Có lẽ hắn là tên trộm leo lên thang, Liz ... và còn các cô gái? Biết đâu đó là những học sinh ở đây! Làm sao nhận ra chúng? Những cái mũ trùm và bộ áo choàng che kín người chúng cũng như tên trộm của chúng ta!

– Chúng ta sẽ tiến hành một cuộc điều tra, Ann, với một ít cơ may, chúng ta sẽ tìm ra một dấu vết!

Suy nghĩ cặn kẽ hai chị em đi đến kết luận rằng chuyện xảy ra cho họ không chỉ thuần túy là một trò đùa. Nếu không tại sao kẻ lạ mặt đã không dính vào. Một hay nhiều người tìm cách ngăn chặn không cho hai cô gái đem bản nhạc của mình đến dự giải.

– Có nên thông báo cho bà Randall không? – Ann hỏi – Hãy chờ đã ... trong trường hợp chỉ là một trò đùa xấu xa của Letty. – Liz đáp.

Khi trở về phòng mình, cả hai đi tắm, thay quần áo, rồi đọc sách. Khi chuộng bao hiệu một giờ chơi nữa trước khi đi ngủ. Liz và Ann gọi Evelyn và Doris đến để thuật cho chúng nghe những gì đã xảy ra. Cả bốn người bạn mở một buổi họp chiến tranh thật sự. Họ nhất định phải tìm ra thủ phạm.

Bốn người bạn đi một vòng qua các phòng, hỏi lần lượt hết đứa này đến đứa khác để tìm một dấu vết. Thật không may, mãi đến giờ giới nghiêm họ vẫn không tìm được gì. Sáng hôm sau, họ cũng không được gì hơn.

– Chúng ta hãy tìm nữa! – Ann nói, - mình chỉ thoả mãn khi mình biết được ai là những người chịu trách nhiệm việc ném chúng ta xuống nước.

– Trong khi chờ đợi, - Liz trả lời, - em có biết chúng ta phải làm gì không?

Trưa nay, sau khi học đàn dương cầm với cô Rosemont xong, chúng ta sẽ có thể giao trực tiếp nó cho cô mà không ai có thể đánh cắp nó nữa.

– Ý kiến tuyệt vời! – Ann phát biểu.

Cô Rosemont sẵn sàng cho phép yêu cầu của hai chị em. Cô đề nghị hai chị em nhà Parker ở ngay trong phòng của cô ở tầng thứ nhất của ngôi nhà, trong khi cô thị trường dạy ở tầng trệt ...

Hai chị em chia nhau công việc. Sau khi viết tựa đề “Tất cả đều bí ẩn” của

bản nhạc. Ann chú ý thấy nó có tính thời sự hơn bao giờ hết.

Năm giờ vừa điểm, hai chị em xuống lầu với bản nhạc hoàn tất từ lời đến phần nhạc. Cô Rosemont, lúc bấy giờ đã rảnh rỗi đề nghị:

– Các em đã ở đây, các em có thể đàn bản nhạc này cho cô nghe được không?

Liz ngồi vào đàn dương cầm. Ann bắt đầu cất tiếng hát, điệu nhạc du dương, rất dễ nhớ. Khi Ann hát lại điệp khúc:

Tất cả quanh ta đều bí ẩn Người cũng như vật Tình cảm cũng như những ý thích Trời, biển, gió, những đoá hồng.

Một nụ cười khen ngợi nở trên khuôn mặt của cô giáo.

– Được. – cuối cùng cô Rosemont tuyên bố. Khá tốt để được đưa ra thi. Tuy nhiên cô nhắc các em nhớ rằng nhiều bản nhạc xuất sắc khác sẽ phải chịu sự phán quyết của hội đồng chấm thi. Tất cả những bản nhạc cũng chưa được nộp đủ. Do đó cô không chắc các em sẽ nằm trong số những người được chọn. Cuộc thi này rất nghiêm túc để động viên tất cả các em.

Hai chị em nhà Parker biết rất rõ họ có những đối thủ đáng gờm, nhưng họ có tinh thần thể thao.

– Điều này không quan trọng, - Liz xác nhận. – Cho dù chúng em không được chọn, chúng em vẫn luôn luôn muốn viết nhạc. Chúng em rất quan tâm đến âm nhạc.

Giáo sư âm nhạc thú nhận rằng cô thật sự ngạc nhiên về số lượng những bản nhạc đã gửi đến cô để dự thi.

– Cô chưa bao giờ tin rằng những lưu trú sinh của trường chúng ta lại có khả năng làm nên những điều tốt đến như thế. Cô rất sung sướng lẫn kinh ngạc.

Theo cô, ban giám khảo sẽ gặp nhiều khó khăn trong việc lựa chọn ra bốn bản nhạc hay nhất cho vở hài nhạc kịch của chúng ta.

– Bao giờ thì chúng ta biết kết quả, thưa cô? – Ann hỏi.

– Khoảng 15 tháng năm. Có lẽ bà Randall kéo dài thêm thời hạn một chút, vì những bản nhạc được gửi đến càng lúc càng nhiều.

Nhưng bà không thể kéo dài mãi được. Sẽ phải diễn tập và nếu như phải có một hay hai điệu múa được ghép với những bản nhạc thì phải mất nhiều thời gian để tổ chức tất cả.

Sau đó, hai chị em trở về trường. Trước khi lên phòng học, họ xem qua hộp thư của mình. Ngay cạnh hộp thư là bảng dán thông báo, một thông báo đã được dán ở đó, báo cho các học sinh phải tham dự một buổi học thêm của cô Harden, giáo sư sử học, vào ngày hôm sau. Thật vậy, đó là một buổi nói chuyện về một vấn đề đặc biệt:

sân khấu!

– Buổi nói chuyện này hứa hẹn rất hấp dẫn! – Liz kêu lên.

– Hấp dẫn! Mà nói! - một giọng mũi cất lên sau lưng nó. – Dù sao, tao

cũng sẽ chẳng đến nghe!

Không cần quay lại, hai chị em nhà Parker cũng nhận ra giọng mũi khó nghe của Letty Barclay.

– Mày không đến nghe à? Nhưng đây là bắt buộc! – Ann nhắc nhở.

– Bắt với buộc, tao đếch cần!

Và Letty, hất mặt lên trời thách thức, nói thêm với nụ cười khó ưa:

– Tao sẽ không đi, viện cớ bị trật khớp chân hay một chuyện gì đại loại như thế ... A! tao có thư! Hai lá thư:

một của Joe và một của John.

Hai chị em nhà Parker nhìn nhau cười. Họ biết Letty tự cho mình có nhiều chàng trai ngưỡng mộ và viết cho họ hàng khối thư từ ...

Ngay hôm sau, mặc dù đã nói như thế, Letty vẫn phải tham dự buổi nói chuyện của cô Harden như các lưu trú sinh khác. Giáo sư gọi lại những buổi trình diễn của người Hy Lạp và La mã trong những nhà hát lộ thiên của họ.

Những nhà hát theo bậc thang ở sườn những ngọn đồi, thời Trung cổ và những “bí ẩn của nó”, những rạp hát thời nữ hoàng Elizabeth, những thời kỳ vĩ đại của thuyết cổ điển và ảnh hưởng của những nghệ sĩ Ý trên lối kiến trúc và trang trí rồi bị kịch lãng mạn, “kịch nghệ trường giả” và cuối cùng là thời kỳ đương đại và sự hoàn thiện kỹ thuật của nó.

Để kết thúc, giáo sư mô tả chi tiết một sân khấu hiện đại và nói đến những chỗ bí mật mà người ta thường thấy trong một số nhà hát cổ:

những nơi bí mật đưa ra sân khấu là xuống khán phòng cho phép chủ nhà hát kín đáo theo dõi nhạc công, diễn viên và khán giả.

Cuối buổi nói chuyện, Liz nói khẽ với cô em:

– Và nếu như có một chỗ ẩn nấp bí mật như thế ở nhà hát Mozart? Hồn ma của chúng ta phải sử dụng nó ...Ann, phải tìm cho ra nó!

Hồn Ma Trên Bao Lơn

Chương 6

MỘT YÊU CẦU KỲ LẠ

Liz và Ann rất muốn đi ngay đến nhà hát Mozart nhưng chúng không có thời gian. Cho dù đi gấp chúng cũng không có thể đi đến đó và về trước bữa ăn tối. Hơn nữa bà Randall khá khắt khe về giờ giấc chính xác.

Hai chị em lên phòng mình, cửa phòng học của chúng để ngỏ và khi qua ngưỡng cửa, chúng kinh ngạc khi thấy Fritz đang ở bên trong. Cô phục vụ trẻ quan sát rất chăm chú một bức vẽ đặt trên bàn học của Liz, cô ta chăm

chú đến nổi không nghe thấy họ đi vào.

– Thế nào Fritz! – Liz nói lớn.

Cô gái giật nảy người quay lại.

– Tôi ...tôi xin lỗi hai cô! – cô ta lắp bắp nói. – tôi muốn ... hỏi hai cô. Cô ta bối rối và do dự, ngừng nói, không thể nói tiếp nữa. Sau khi đã chờ đợi cô ta nói tiếp, Liz phá tan sự im lặng:

– Chị muốn hỏi chúng tôi điều gì?

– Sáng nay tôi để quên giẻ lau bụi ở đây. Khi đến tìm nó, tôi đã trông thấy hình vẽ này ... có phải các cô có thể tìm ra những vật đã mất ... bằng cách vẽ những hình không?

Liz mỉm cười và giải thích rằng hình vẽ đó là sơ đồ nhà hát Mozart.

– Phải dọn dẹp khán phòng. Do đó tôi đã vẽ một sơ đồ để có thể phân bổ công việc tốt hơn.

– Tôi hiểu rồi! – Fritz! thở dài, mắt vẫn không rời bản sơ đồ. Như vậy, đây là sơ đồ bên trong nhà hát! Các cô ... có phiền .. nếu như các cô cho tôi bản vẽ này không?

– Tại sao không? – Liz hơi ngạc nhiên trả lời. – Hơn nữa vẽ lại cũng dễ mà!

– Ồ! Tôi cảm ơn cô! Cảm ơn nhiều lắm!

Rồi Fritz! vội lấy hình vẽ, bỏ đi như thể người ta cho cô một kho tàng.

– Liz! – Ann kêu lên. - chị vừa phạm một sai lầm!

– Tại sao?

– Ann lưu ý rằng Fritz! mặc dù có vẻ đơn giản, nhưng thật ra rất bí ẩn. Và với những biến cố kỳ lạ của nhà hát Mozart, có thể sẽ không đúng đắn khi giao sơ đồ khán phòng cho một cô phục vụ trẻ. Về phần mình, Liz không chia sẻ những lo lắng của em mình. Cô Fritz! kia là một sinh vật rất vô hại! Tuy nhiên Ann không thể xua đuổi hình ảnh của Fritz! ra khỏi ý nghĩ của mình. Sau bữa ăn tối, cô đến gặp bà Randall. Cô khéo léo hướng câu chuyện về cô gái phục vụ, và cũng nói về những nghi ngờ của mình.

– Cô ta có chậm chạp một chút khi làm việc, nhưng vô cùng lương thiện, bà Hiệu trưởng xác nhận. Tôi có những chứng nhận tốt nhất về cô ta. Cháu phải chịu sự phục vụ của cô ta với một chút kiên nhẫn cho đến khi người mà cô ấy thay thế trở lại. Fritz! chỉ ở đây để giải toả khó khăn của chúng ta một thời gian thôi.

– Hai chị em nhà Parker dự định đến nhà hát Mozart vào ngày hôm sau. Thật không may do phải học, luyện tập thể dục thể thao và những buổi diễn tập vở kịch, nhiều ngày đã trôi qua mà hai cô không thể thực hiện được. Cuối cùng các cô mới được như ý.

Evelyn Starr và Audrey Freeman cùng đi với các cô. Khi cánh cửa khán phòng rộng lớn mở rộng trước mặt các cô gái, các cô cảm thấy tim đập nhanh hơn. Con ma có hiện ra nữa không nhỉ?

– Chúng ta bắt đầu từ đâu? – Evelyn hỏi.

– Chúng ta sẽ tìm phía sau sân khấu, căn phòng nhỏ bí mật của cô Harden xác nhận thường có trong những nhà hát cổ.

Ann tiến lên dẫn đầu với chiếc đèn pin nơi tay. Khi cô tiến vào một dãy ghế, cô không thể nhìn lên hướng bao lơn thứ ba.

– Hôm nay không có ai trên ấy ca! – Cô nhận xét. – Nhưng có lẽ ...

– Cô bỗng ngừng ngay và thét lên đau đớn:
giày của cô lún vào một lỗ hổng và cô ta bị trật khớp chân.
Cô bé mất thăng bằng và ngã ra sau. Audrey Freeman đến sau cô vài bước vội lao đến giúp cô.

– Ann, xảy ra chuyện gì thế? – Audrey lo lắng hỏi.

Ann nhăn nhó vì đau, Ann cố đứng lên và lia ánh sáng đèn pin vào lỗ hổng mà chính Audrey may mắn tránh được. Đó là một lỗ hổng hình chữ nhật mà ở đáy có thể nhận ra một cái ống.

– Đó là một ống thoát hơi nóng. – Ann nói. – Thông thường, nó lẽ ra phải được một cái vỉ bảo vệ. Mình tự hỏi, cô nói thêm trong lúc xoa bóp khớp mắt cá chân, ai đã rút cái vỉ ấy ra nhỉ?

Liz đã đến cạnh cô em.

– Bỏ cái ống thoát hơi quỷ quái đó đi! Cô kêu lên. – Hãy nói về em, em thấy thế nào?

– Em sẽ nói cho chị nghe một hai phút nữa. – Ann nhăn mặt trả lời. – Để em có thời gian bình tĩnh lại đã và đánh giá hư hại ...

Sau một lúc, cô bé lại mỉm cười:

– Nào! Cũng không đến nỗi quá tệ. Nhờ trời, tai nạn này sẽ không ngăn được mình diễn kịch!

Evelyn không ngừng quét đèn đi khắp nơi, lưu ý các bạn của mình: cô bé vừa phát hiện cái vỉ bị lấy đi đang được dựng tựa vào một ghế ngồi gần sân khấu. Liz giúp cô thận trọng đặt nó lại vào chỗ cũ.

Thế là câu hỏi lại được đặt ra một lần nữa:
ai đã lấy cái vỉ bảo vệ đi, và tại sao? Nếu có chuyện gì tồi tệ xảy ra trong hệ thống sưởi của nhà hát, thật không phải lúc sửa chữa nó. Khán phòng chỉ được sử dụng vào tháng sáu (lúc không cần thiết phải cho hệ thống sưởi hoạt động), hoặc do những buổi lưu diễn của Wilson, hoặc do các nữ lưu trú sinh của Starhurst.

– Mình không hiểu ... - Evelyn cuối cùng nói khẽ. – Nhưng nhân tiện chúng ta nói về những buổi lưu diễn của Wilson, tôi tự hỏi không biết bà Millford đã có tin tức gì chưa.

– Mình mong rằng không! – Audrey hăng hái reo lên khiến các cô kia mỉm cười.

Cổ chân của Ann hầu như không còn đau nữa, nó không nghiêm trọng như

cô nghĩ, vì thế Ann tuyên bố rằng cô hoàn toàn có khả năng tiếp tục những cuộc điều tra cùng các bạn của mình.

– Lúc này chúng ta không cần xem sân khấu, - cô đề nghị, - chúng ta hãy xuống tầng hầm. Có thể có một sự liên quan giữa hệ thống ống sưởi với những biến cố bí ẩn của khán phòng này.

Bốn cô gái quay lại đi vào một hành lang nằm ngang. Từ đó, một cầu thang đưa trực tiếp xuống tầng hầm, Liz chưa đi được vài bước đã kêu lên:

– Nhìn kia! Nhìn kia!

– Cô đưa tay chỉ một mảng tường, ở vào tầm cao của một người đàn ông, đã bị một dụng cụ đập vỡ ... cũng có thể để thăm dò lối thoát hơi sưởi ... Các bạn nghĩ sao? Tôi tự hỏi phải chăng kẻ thăm dò là Toby Green ... và nếu như những cố gắng của lão đã thành công.

Hai chị em nhà Parker khá bối rối. Họ chợt nhớ đến Fritzzi và cách mà cô ta cố thuyết phục để có được bản sơ đồ nhà hát.

Tuy vậy, hầu như ngay tức khắc, họ cho rằng cô phục vụ không đủ thông minh và tháo vát để tự mình thực hiện những khám phá như thế.

Các cô gái lần lượt đi xuống cầu thang. Lúc đến tầng hầm họ trông thấy trên bức tường gạch trước mắt họ, một lỗ hồng toang hoác khác. Phần bị đào chiếm một diện tích đáng kể ... Nơi đó, khi lần đầu tiên các cô gái đến đây, còn bằng phẳng. Ann tuyên bố:

– Bây giờ mình chắc chắn có một ai đó đã đào ở đây! Nhưng để tìm cái gì? Có thể chỉ là một người thợ điện đến kiểm tra hệ thống chiếu sáng của nhà hát? – Evelyn ước đoán. - Một người thợ đặc biệt vụng về, cô cười nói.

– Có thể! – Ann thừa nhận. – Nào! Ta tìm lò sưởi.

Khi phát hiện ra nó, cả bốn người bạn đều thất vọng. Nơi đó thật sự quá tầm thường và không cung cấp cho họ một dấu vết nào, hoàn toàn không có gì: cái nồi hơi to tướng có vẻ còn trong tình trạng hoàn hảo!

– Thất bại! – Liz thở dài nói. – Ta lên sân khấu tìm đi ...

Rồi không chờ ai kịp cử động, cô thì thào nói thêm:

– Nghe đi nào!

– Chị nghe được gì vậy? – Ann khẽ nói.

Liz không cần trả lời. Bây giờ các cô gái nghe rõ một tiếng động bất ngờ ...

Ở đâu đó, trong nhà hát, một giọng hát cất lên một điệu nhạc êm dịu và than thở.

Hồn Ma Trên Bao Lơn

Chương 7

ĐIỆU NHẠC LẠ KỲ

Liz, Ann, Audrey và Evelyn đứng im lặng nghe âm thanh du dương vẳng đến họ.

– Đó là một giọng cao! – Liz thì thầm. - Hồn ma của nhà hát này phải chăng là hồn ma của một phụ nữ?

Điệu nhạc kỳ lạ hình như lan ra dọc đường ống của nồi hơi.

– Người ta đang hát trên sân khấu. – Ann khẳng định. - Phải chăng bà Millford đang hát?

– Ta đi xem đi ... khê thôi nhé, - Evelyn đề nghị. - Thật tuyệt nếu chúng ta có thể chọc thủng bí ẩn về con ma!

Thế là cả bốn cô gái cố gắng hết sức nhẹ nhàng leo lên tầng trệt. Không gây tiếng động, họ đi dọc hành lang và đi vào khán phòng. Tiếng hát vẫn còn chìm trong bóng tối. Các cô gái dĩ nhiên đã tắt đèn của mình, và các cô do dự không muốn bật đèn lên, các cô lần mò, âm thầm tiến về phía sân khấu, giai điệu du dương họ nghe đối với họ thật xa lạ.

Đó là một giai điệu kỳ quặc. Gần như mê hoặc. Thành linh một tiếng gậy đồ kinh khủng vang lên, điệu nhạc ngừng ngay, rồi một tiếng thét vang lên trong bóng tối.

– Nào! Tiến lên! – Ann thét lên trong khi bật đèn. Cô quên cả cổ chân bị đau, lao tới, leo lên sàn gỗ. Ánh đèn của cô chỉ soi rõ một đồng phong màn. Không trông thấy một ai cả! Những cô gái khác cũng đến nơi và cùng nhau sục sạo khắp nơi. Họ không tìm được gì có thể làm sáng tỏ điều bí ẩn.

– Ai đã gây ra tiếng động lớn đến như vậy? – cuối cùng Evelyn hỏi. – Có thể nói là một quả bom nguyên tử!

Câu hỏi không có lời giải đáp. Bốn cô gái đó đang tập trung ở giữa sân khấu.

– Tốt hơn không nên ở lại đây, - Liz tuyên bố, - với những phong màn nặng nề ở quanh chúng ta ... chúng ta có nguy cơ bị chúng rơi trên đầu ...

– Mình tự hỏi, - Ann khê nói với vẻ mặt suy tư. – Có khi nào người ta gây ra những sự cố kỳ lạ này nhằm muốn chúng ta chán nản không muốn đến nhà hát Mozart không?

– Mà tại sao chứ? – Evelyn kinh ngạc hỏi.

Ann trả lời rằng mình cũng không biết nhưng liệu có khả năng một vật gì đó cất giấu trong nhà hát, đó là lý do những cuộc tìm kiếm đã được bí mật thực hiện.

Liz cũng cùng quan điểm với em gái. Bản tính thận trọng, cô còn tự hỏi diễn vở kịch trên sân khấu nhà hát Mozart như đã định có đem lại nhiều nguy hiểm không.

– Thêm một lý do nữa để phải nhanh chóng sớm giải đáp điều bí ẩn khiến chúng ta bức dọc? – Ann kêu lên với sự hăng hái quen thuộc. – Và trước hết ta có nên đến gặp bà Millford để thông báo với bà về những sự cố vừa rồi

không?

– Cả nhóm gõ cửa nhà bên cạnh, cự danh ca tỏ ra hân hoan khi thấy các cô gái.

Trong chiếc áo dài bông bênh, bà có vẻ như đang mặc quần áo biểu diễn trên sân khấu. Liz và Ann giới thiệu Evelyn và Audrey. Rồi các cô gái được mời ngồi. Bà Millford mỉm cười quan sát các cô bé rồi nói:

– Tôi đoán các cháu muốn biết những buổi lưu diễn của Wilson có liên lạc với tôi không chứ gì? Vậy thì, cho đến lúc này thì không. Tuy nhiên những người đó vẫn còn vài ngày để xác nhận với tôi quyết định của họ, nhưng tôi bắt đầu tin rằng họ sẽ không liên lạc. Như vậy, các cháu có thể nghĩ đến việc huấn bị vở kịch nhỏ của mình một cách nghiêm túc trong bối cảnh nhà hát cũ kỹ của tôi.

Liz và các bạn của mình lịch sự bày tỏ sự biết ơn của mình. rồi sau một lúc do dự, Liz quyết định đi thẳng vào vấn đề chính.

– Chúng cháu đến đây với một lý do khác, - cô giải thích với bà. – Chúng cháu muốn thưa với bà về ... chính nhà hát. Mỗi lần chúng cháu đến đó thì nhiều việc kỳ lạ lại xảy ra.

Bà Millford vui vẻ bật cười:

– Các cháu không đến để báo với ta rằng các cháu đã thấy con ma một lần nữa chứ?

– không, nhưng ... - Và Liz đã thuật lại cho bà những gì đã xảy ra.

Bà Millford khẽ nhún mày.

– Các cháu đã nghe ai đó hát ... rồi có một tiếng đổ ngã và một tiếng thét? Ta thú thật ta không hiểu gì cả. Toà nhà đã cũ và có khả năng một khối thạch cao bị rơi xuống. Tuy nhiên âm nhạc và tiếng thét ...

Người nữ danh ca ngừng một lúc đầy kịch tính, rồi lo lắng nói tiếp:

– Những bức tường của khán phòng thấm đậm âm nhạc ... có thể âm thanh mà các cháu đã nghe chỉ xuất phát từ gió thổi qua những mái vòm ...

Dĩ nhiên bà Millford không bao giờ chấp nhận rằng những sự việc bất thường đã xảy ra trong “nhà hát cũ kỹ thân yêu” của mình. Hơn nữa, bà nhanh chóng thay đổi đề tài và hỏi thăm những buổi diễn tập vở kịch đã đến đâu rồi.

Hai chị em nhà Parker thuật lại cho bà về cuộc thi nhạc và trả lời tất cả các câu hỏi của bà. Rồi đến lúc cuối cuộc trò chuyện vô nghĩa đó, các cô gái đứng lên để ra về.

Sau khi đã ở bên ngoài, Ann trông thấy Toby Green trên lối đi giữa nhà hát Mozart và ngôi nhà của người danh ca. Cô quyết định ngay sẽ hỏi ông ta một vài câu.

– Thưa ông Green! – Cô gọi và chạy theo ông ta.

Người này dừng lại. Khi cô bắt kịp ông, Ann hỏi ông có mặt trong nhà hát

một giờ trước đó không. Toby Green nóng nảy lắc đầu.

– Không. – Lão cam đoan. - Tại sao?

Ann bèn thuật cho lão nghe những gì đã xảy ra vào lúc trưa trong khán phòng rộng lớn. Và cô hỏi lão có thể giải thích được không.

– Không một lời giải thích nào cả! – Lão cộc cằn trả lời. – Nhưng tao có thể khuyên chúng mày nếu cho rằng nơi đó nguy hiểm thì hãy tránh xa nó ra!

Một tia sáng thù địch loé lên trong mắt lão trong lúc lão nói thêm:

– Tao hành nghề bảo vệ nhà hát với tinh thần trách nhiệm lớn nhất và tao không cho phép chúng mày nói điều ngược lại!

Thái độ thù địch, hugn hãn của lão khiến Ann hơi lúng túng, cô phản đối:

– Cháu chưa bao giờ bảo rằng ông không có trách nhiệm. Cháu chỉ nghĩ rằng có thể ông biết tại sao nhà hát có vẻ như bị ma ám!

Nghe Ann nói như thế, Toby Green tỏ vẻ như bị chửi rửa nặng nề. Lão xác nhận rằng nơi đó không hề bị ma ám và nếu như những con ma hay những kẻ đùa bỡn xấu xa đột nhập vào đó, lão đã sớm tống khứ đi rồi.

– Hơn nữa, - lão nói để kết thúc, - tao đã mất khá nhiều thời gian để trả lời những câu hỏi ngu xuẩn của chúng mày như thế đó.

Lão quay gót nhanh chân rời xa. Ann đi đến gặp các bạn của mình. Theo cô nghĩ, Toby Green cũng kỳ lạ như bà Millford ... hầu như cũng kỳ lạ như nhà hát Mozart.

Bốn cô bạn gái trở về trường Starhurst. Ann dừng lại trên đường đi để lấy trong hiệu tẩy giặt, chiếc áo khiêu vũ màu trắng mà cô đã đem đi giặt.

– Tối mai, mình sẽ mặc chiếc áo này. – Cô giải thích với các bạn.

– Trời ơi! – Liz kêu lên. - Buổi khiêu vũ hàng tháng của chúng ta! Mình hầu như quên nó!

– Thế thì, - Evelyn nói, - Ken Scott sẽ hài lòng nếu hắn nghe bạn nói! Chờ một chút ... mình sẽ nói với hắn rằng một con ma hát đã trở thành đối thủ của hắn!

Liz vui vẻ bật cười. Kenneth Scott - một thanh niên dễ mến, cao lớn và tóc vàng – là đối tượng chính của cô, cũng như anh chàng Christopher Barton, tóc nâu, là đối tượng của em gái cô.

Mỗi tháng vào một tối thứ bảy, trường Starhurst tổ chức một buổi khiêu vũ.

Những cuộc vui như thế thường rất được yêu thích vì chúng rất vui. Vào những dịp này, các cô gái thường đón tiếp những học sinh trường Walton của thành phố bên cạnh. Ken và Chris, là bạn thân và ở cùng phòng, quan hệ của họ với hai chị em nhà Parker thuộc loại thân mật nhất. Ken dè dặt hơn Chris. Chris tính tình năng động hơn rất hợp với Ann.

– Nhân tiện, - Liz nói với em gái. – Hai anh chàng chắc là sẽ đến sớm, tại sao chúng ta không đưa họ đến xem nhà hát Mozart nhỉ?

– Đồng ý! – Ann vui vẻ xác nhận. – Chúng ta sẽ giới thiệu với họ con ma!

Trưa hôm sau, hai chị em nhà Parker chơi quần vợt với Evelyn và Audrey đến bốn giờ. Rồi họ bỏ vợt để bắt đầu chuẩn bị cho buổi khiêu vũ sắp tới.

– Em còn đủ thời gian để gội đầu thôi! – Ann nói.

Liz không trả lời. Cô đang đọc một tin nhắn qua điện thoại mà cô vừa tìm thấy trên bàn viết.

– Lại có chuyện này nữa! – Cô kêu lên.

Ann nhảy ngay đến bên cạnh Liz:

– Xảy ra chuyện gì vậy?

Liz chìa tin nhắn cho em gái xem:

– Ken Scott và Chris Barton đã gọi để bảo chúng ta rằng họ rất tiếc không thể đến dự buổi khiêu vũ tối nay. Dù vậy họ hy vọng lần sau chúng ta sẽ lại mời họ!

Hồn Ma Trên Bao Lơn

Chương 8

ĐÁU VẾT ĐẦU TIÊN

Ngạc nhiên về sự không hiện diện bất ngờ của hai người bạn, Liz và Ann buông mình xuống ghế trường kỷ.

– Đi khiêu vũ cũng vô ích thôi nếu không có các bạn nhảy quen thuộc của mình. – Ann thất vọng nói nhanh. - Sẽ không vui vẻ.

Liz suy nghĩ, cô tự hỏi tại sao cả hai chàng trai bỗng thành linh từ chối không đến tham dự dạ hội.

– Xem hành xử như thế, khiến chị rất ngạc nhiên, - cuối cùng cô phát biểu. – Cho đến phút cuối mới cho biết anh ta không đến! Như vậy không giống cung cách thường khi của anh ta!

– Chris cũng không thường hành xử như thế. Có lẽ tin nhắn đó chỉ là một trò đùa? Em sẽ gọi cho Chris để biết rõ mọi chuyện.

– Không, không nên hành động như thế! Cũng có thể bạn của chúng ta có một lý do hoàn toàn chính đáng để lỡ hẹn với chúng ta. Nếu gọi để hỏi họ, thì chúng ta có thể làm phiền họ!

Nhưng Ann không chịu nghe chị mình, cô chạy đến phòng điện thoại và gọi đến trường Walton.

– Xin cho tôi nói chuyện với Chris Barton ...

Người ta trả lời cô rằng anh ta không có ở đó ... Ken Scott cũng vắng mặt.

Thật không may!

– Khi nào thì họ trở về? – Ann hỏi.

– Cả hai đi nghỉ cuối tuần, như thế thì học không trở về trước sáng thứ hai! Ann lầm bầm một câu trả lời và gác máy rồi cô đứng im một lúc lâu, lúng túng. Sự “bỏ rơi” của anh bạn Chris trung thành gì đó khiến cô ngạc nhiên và đau lòng. Một cái gì đó khiến cô ghen nơi cổ họng. Cô cần môi không muốn bật khóc!

Rồi cơn giận dữ xâm chiếm lấy cô. Cô rời phòng điện thoại vừa lầm bầm thật khẽ.

– Nếu bọn con trai mong ta mới đến dự khiêu vũ tháng tới thì đừng có mơ! Còn lâu nữa kia! Không! Thật là táo tợn!

Trên đường đi về phòng, Ann gặp Doris Harland và Nelly Carson. Doris nhìn vào mặt cô:

– Trời ơi! Em bé! Chuyện gì xảy ra vậy? Có thể nói là em vừa đánh mất một anh bạn thân nhất!

– Không hoàn toàn như thế ... nhưng cũng buồn không kém. Các bạn nhảy của mình tối nay không có mặt.

Và cô giải thích những gì đã xảy ra. Doris kêu lên:

– Như thế họ không lịch sự chút nào cả! Nhưng đừng phiền muộn. Mình sẽ thu xếp mọi việc. Tin mình đi!

Không giải thích gì thêm, cô ta xuống cầu thang, biến vào phòng điện thoại. Một lúc sau, cô ta tìm hai chị em nhà Parker trong phòng học của họ.

– Xong rồi! – Cô ta chiến thắng nói nhanh. Mình đã tìm chi hai bạn hai chàng trai để thay thế bạn nhảy của hai bạn. Các bạn sẽ không phải thất vọng đâu. Họ là những anh chàng khiêu vũ giỏi!

Thật vậy, Will và Bob Graham tỏ ra là hai người khiêu vũ giỏi. Ngoài việc đó ra, họ không làm cho hai chị em Liz và Ann vui. Hai cô thấy buổi dạ vũ thật buồn tẻ khi ở bên cạnh họ. Will chỉ nói về những thành tích thể thao của mình, còn Bob thì không ngừng bông đùa nhạt nhẽo khiến hấn bật cười một mình. Nói tóm lại, thật phí phạm một buổi tối lẽ ra rất vui.

Hôm sau là ngày chúa nhật, một thông báo đến với tất cả những lưu trú sinh của Starhurst rằng sau giờ dạo chơi buổi trưa, bốn người thắng cuộc trong cuộc thi sáng tác nhạc sẽ được chính thức công bố. Cả trường tức khắc huyên náo.

– Tao chắc sẽ có tên trong số bốn người đó! – Letty tự tin nói to lên. - Bản nhạc của tao rất tuyệt. Chúng mày sẽ thấy!

Dĩ nhiên phần còn lại của buổi sáng, cuộc thi nhạc chiếm phần lớn các cuộc trò chuyện.

Sự khoe khoang của Letty khiến chị nghĩ đến một điều gì đó, - Liz nói với em gái. – Chúng ta chưa làm sáng tỏ bí ẩn của cuộc tấn công mà chúng ta là nạn nhân! Em có nhớ chúng ta nghi ngờ Letty đã âm mưu chuyện đó chứ.

– Chị nói đúng. – Ann đáp. – Em rất muốn khám phá lai lịch của gã đàn ông

che mặt và bốn đứa con gái nợ chúng ta cuộc bơi lội bắt đắ dĩ ở hồ bơi.

– Nhất là kẻ đã chuẩn với bản nhạc của chúng ta ... chị nghĩ đến quần áo hoá trang của chúng, Ann ... những chiếc áo dài đen, những cái mũ vương ... biết đâu bọn chúng đã mượn ở phòng giữ quần áo của trường họ dịp đó. Đó là quần áo chính thức lúc trao bằng tốt nghiệp. Còn bình thường thì áo choàng và mũ đều được xếp cất để không bị mối mọt.

– Có lẽ chị đã đoán đúng.

– Chị không biết chúng ở đâu, nhưng có thể cô Rosemont biết. Ta phải đi hỏi cô ấy.

Hai chị em nhà Parker đến gặp cô giáo dạy nhạc ngay sau bữa ăn trưa để biết thông tin đó. Cô Rosemont cho họ biết rằng tủ quần áo tốt nghiệp được giữ trong kho lưu trữ trên tầng ba. Mỗi hộp chứa áo và mũ của một giáo sư đều mang tên vị giáo sư đó ...

Liz và Ann mong rằng căn phòng đó không bị khoá. Họ vội vàng lên tầng thứ ba. Căn nhà kho là một cầu thang nhỏ.

– Nhìn kia! – Liz nói với em gái. – Bất cứ ai cũng có thể sử dụng một cách kín đáo cầu thang nhỏ kia và mượn các bộ quần áo mà không bị ai trông thấy.

Cửa cũng chẳng có ổ khoá.

Vừa nói Liz vừa đẩy cánh cửa và lướt qua ngưỡng cửa của căn phòng. Sau khi bật đèn lên, cô nhìn chung quanh. Rồi đưa tay chỉ ba chồng hộp giấy được xếp trên một kệ và được gắn tên một cách thận trọng.

– Cầm một chiếc hộp lên, cô mở nó và rút ra một cái mũ vương, rồi một áo choàng. Cả hai đều hoàn hảo, không một nếp áo bị lệch, không một chút bụi.

– Những bộ quần áo này chắc chắn chưa bao giờ bị sử dụng bởi tên đeo mặt nạ! – Ann lưu ý.

Chúng được xếp ở đây từ sau khi được lấy ở tiệm giặt ủi về. Ta hãy xem cái hộp tiếp theo!

Nhưng lần này cũng vậy, không có gì bất thường cả. Những hộp kia cũng thế.

Chán chưa! Chúng ta không tiến được chút nào cả! – Ann thất vọng nói khẽ.

– Cho đến lúc này không một dấu vết nào cả!

Liz băn khoăn, từ từ xếp lại cái áo khoác cuối cùng. Cô nói:

Em biết không, cũng có thể những vật dụng này đã được sử dụng gần đây, nhưng người ta đã chải và ủi chúng rất cẩn thận trước khi trả về chỗ của chúng!

Ann gật đầu:

– Trong trường hợp này, loại trừ Letty đi, nó sẽ không mạo hiểm để bị bắt gặp với một bàn chải và một bàn ủi trong tay. Hơn nữa Letty và một công việc tỉ mỉ thật không hợp tí nào cả!

– Chị cũng đồng ý với em. – Liz cười hiền hoà nói. – Nhưng cũng có khả năng Letty nhờ một ai đó làm thay nó công việc này ...

– Chị nghĩ kẻ đó là ai?

– Fritzi Brunner!

Hai chị em nhất trí với nhau khỏi hỏi Fritzi. Không được gì. Cho dù hai cô thám tử nghĩ đúng thì Fritzi vẫn chối. Phải tìm hiểu sự thật bằng một cách khác.

– Có khi nào, - Ann chột khẽ nói, - người đàn ông che mặt là một người bạn của Fritzi!

– Điều đó không phải là không có thể.

Khi Liz xếp vào hộp giấy chiếc áo khoác cuối cùng, cô bỗng kêu lên mừng rỡ:

Ann! Xem này! Có thể đây là dấu vết!

Trong một góc hộp ... Liz vừa phát hiện một mảnh giấy nhỏ ... một mảnh giấy báo có đăng một vụ mua bán. Vụ mua bán này xảy ra hai ngày trước vụ chạm trán của ... nhân vật che mặt và hai nạn nhân của chúng!

– Chị thấy không! – Ann vui mừng kêu lên. Những bộ quần áo này đã bị bọn tấn công chúng ta sử dụng! Bây giờ với bằng chứng này trong tay, chúng ta có thể thẩm vấn Fritzi!

Nhưng Fritzi vắng mặt cho đến ngày hôm sau:

đó là ngày nghỉ của cô ta!

Suy cho cùng, như vậy có lẽ tốt hơn! Chắc chắn cô ta sẽ nói dối và từ lúc đó sẽ cảnh giác hơn.

Sau khi đi dạo buổi trưa, rồi một bữa ăn nhẹ thịnh soạn, tất cả học sinh trường Starhurst tập hợp lại để nôn nóng chờ đợi kết quả cuộc thi sáng tác nhạc.

Giữa một nhóm nhỏ, Letty tiếp tục huênh hoang rằng, chắc chắn nó sẽ chiến thắng. Cuối cùng cô Rosemont xuất hiện. Tất cả đều nín thở. Sau khi lược qua các tên của thành viên ban giám khảo – trong đó có bà Hiệu trưởng – giáo sư âm nhạc tuyên bố:

– Hội đồng giám khảo rất ngạc nhiên về tài năng âm nhạc của học sinh trường Starhurst. Có thể nói tất cả những bản nhạc đều hay. Nhưng không may là chúng tôi chỉ có thể chọn bốn bản cho nhu cầu vở nhạc kịch “Xin chào mùa xuân!” của chúng ta. Để chúng tôi chọn lựa được tốt, chúng tôi dựa theo nhiều tiêu chuẩn. Trước hết, điệu nhạc phải phù hợp cho thể loại kịch của chúng ta.

Sau đó chúng tôi quan tâm đến sự độc đáo của âm điệu. Do đó chúng tôi đã xếp qua một bên những nhạc phẩm có thể lặp lại ít nhiều những điệu nhạc đã được biết đến, để cuối cùng giành vòng nguyệt quế cho bốn thí sinh sau đây

...

– “Marianne Smith! Xin mời em đến đây thể hiện tác phẩm của mình!
....”.

Mọi người vỗ tay rất to. Người trúng giải hạnh phúc, đỏ mặt, tiến về phía chiếc dương cầm và thực hiện yêu cầu. Mọi người lại vỗ tay to hơn nữa. Sau đó cô Rosemont nêu tên người trúng giải thứ hai:

– Dorothy Tompkins đã sáng tác một bản nhạc song ca mà Suzan và Hida sẽ trình bày cho chúng ta thưởng thức ...

Hai chị em nhà Parker chân thành vỗ tay. Họ nhận xét những tác phẩm được giải thật xứng đáng và không có chút ảo tưởng về cơ may của mình. Người được giải thứ ba được công bố. Browley. Lần này là một bản nhạc hài hước khiến cử tọa bật cười.

– Người trúng giải thứ tư sẽ là ai? – Doris khẽ nói. - Ồ! Cầu cho không phải là Letty! Nó quá kiêu căng và khoe khoang!

Liz và Ann thở dài. Chúng không muốn thú nhận rằng, tận đáy lòng mình, còn lung linh một tia hy vọng mong manh.

Cô Rosemont lại tái xuất hiện trước các học sinh. Cô sẽ công bố tên của ai đây? Cử tọa dán chặt mắt lên đôi môi của cô.

Hồn Ma Trên Bao Lơn

Chương 9

LỜI CAO BUỘC ĐÁNG GHÉT

Trước khi công bố tác phẩm trúng giải cuối cùng, cô giáo bắt đầu. – Ban giám khảo yêu cầu những em không trúng giải không nên cảm thấy quá thất vọng. Các em thân mến, những bản nhạc của các em sẽ được hát và trình diễn sau này. Trường Starhurst rất hãnh diện có được những tài năng trẻ như các em.

Các học dinh lễ phép cười khi nghe lời phát biểu này và mong giáo sư nhanh chóng công bố người thứ tư trúng giải.

Cô Rosemont hiểu rõ sự nôn nóng của họ.

– Bản nhạc thứ tư và cũng là cuối cùng trúng giải là, - cuối cùng cô tuyên bố, – đã được viết do sự cộng tác của Liz và Ann Parker. Có tựa đề là:

”Tất cả đều bí ẩn”.

– Hoan hô! Thật tuyệt vời! – Evelyn hét lên, nó không kìm được sự vui mừng.

Nó lao đến ôm cổ hai chị em nhà Parker đang hân hoan. Dorothy Tompkins ra hiệu vỗ tay.

– Tựa đề rất phù hợp cho một bản nhạc do hai nhà trình thám viết. – Cô lưu ý.

Cô Rosemont ra hiệu cho Liz và Ann tiến lên để thể hiện tác phẩm của mình ... Một lần nữa tiếng vỗ tay vang lên.

Letty Barclay giận dữ, bắt đầu vung tay múa máy để gây sự chú ý của giáo sư âm nhạc. Nhưng giữa sự huyên náo chung, không ai chú ý đến nó. Liz và Ann mỉm cười, thân mật cảm ơn những lời khen tới tấp. Lúc đó, Letty thét lên to đến nỗi tất cả đều quay đầu về hướng nó. Người ta nghĩ cô gái đáng ghét sẽ bộc lộ tính khí nóng nảy của mình vì đã không được chọn. Thế mà trước sự ngạc nhiên của bạn bè, đó không phải là lời giận dữ phát ra từ đôi môi của nó ...

Mà rõ ràng là một lời cáo buộc bất ngờ.

– Cô Rosemont! – Letty thét to với giọng kiêu kỳ của mình. – Bản nhạc của hai chị em nhà Parker không thể trúng giải được. Đó là một bản nhạc ăn cắp của người khác!

Học sinh sững sốt nhìn nhau. Liz và Ann như bị sét đánh. Trong khoảnh khắc, họ không nói được lời nào. Rồi Ann phản đối mãnh liệt:

– Letty! Mày nói láo. Liz và tao đã hoàn toàn sáng tác từ lời đến nhạc.

– Đó là chúng mày nói! Còn tao, tao đã nghe điệu nhạc đó trong chương trình của đài phát thanh Radio- Penfield phát sóng cách đây hai ngày.

– Mày đã ... sao? – Liz mở to đôi mắt nói lấp bắp.

Cô Rosemont rất bức dọc, cảnh báo rằng lời cáo buộc của nó rất nghiêm trọng. Nếu nó giữ ý đồ của mình thì phải có bằng chứng. Từ đây đến đó, cô yêu cầu cô gái bướng bình phải giải thích thật chi tiết.

Letty không đòi hỏi gì hơn. Nó rất thích ba hoa trước đám đông ... nhất là khi nó biết điều gì không tốt đẹp để nói về một bạn học của mình.

– Tôi có một nhân chứng! – Nó cam đoan với giọng trầm bổng đầy kịch tính.

– Ida ... mày cũng đã nghe như tao! Tao nói có đúng không?

Ida có vẻ không thoải mái như bạn của nó khi bị chất vấn. Rồi nó cũng xác nhận lời tuyên bố của Letty ... Đúng, hai ngày trước đó, ngay trước khi ăn xong điểm tâm, Letty và nó đã nghe đài. Bản nhạc mà chúng đã nghe mang một tựa đề khác và lời không hoàn toàn giống. Nhưng điệu nhạc thì giống hệt bản nhạc mà Liz vừa đàn.

Quay sang hai chị em nhà Parker, cô Rosemont hỏi:

– Các em có chắc là mình chưa bao giờ nghe điệu nhạc đó chứ?

– Hoàn toàn chắc chắn, thưa cô. – Liz và Ann đồng thanh trả lời.

– Do bận bịu nhiều công việc khác nên bà Randall không dự buổi công bố kết quả. Khi được cho biết lời cáo buộc của Letty, bà quyết định sẽ mở một cuộc điều tra trước khi xác nhận sự chọn lựa bản nhạc “Tất cả đều bí ẩn” của

ban giám khảo.

– Ta thật sự tiếc, bà Hiệu trưởng tuyên bố với hai chị em, nhưng ta buộc phải đi đến cùng câu chuyện này.

Liz và Ann buồn bã về phòng. Một nhóm nhỏ các bạn thân thiết của chúng không bao lâu đã tụ tập tại phòng của hai cô bàn bạc về vụ này. Một số nghĩ rằng Letty đã nói dối để ám hại đối thủ:

điệu nhạc trong bài chỉ có thật trong trí tưởng tượng xấu xa của nó. Nhưng Ann, Liz, Evelyn và Doris không cùng quan điểm với chúng.

– Dù hay đặt điều như nó, - Ann giải thích, nó sẽ do dự khi bịa ra một câu chuyện như thế! Nó sẽ không dám đâu!

Dù sao đi nữa, Liz nhủ mảy kết luận, bà Randall nói đúng. Ta phải đi điều tra đến nơi đến chốn mọi việc – nhưng đúng ra ta phải làm gì?

– Mình có một ý kiến! – Audrey Freeman nói lớn. – Chúng ta hãy thay phiên nhau nghe đài phát thanh Penfield. Chúng ta thay nhau nghe các chương trình của đài. Thế nào rồi cuối cùng một trong chúng ta sẽ nghe được bản nhạc mà Letty nói.

Lời đề nghị được tất cả đồng ý. Ngay tức khắc các nữ sinh đem thời khóa biểu của mình ra đối chiếu để hình thành một bản phân bố tùy thích. Sau khi xem xét kỹ, chúng có thể nhận thấy những giờ rảnh rỗi của mình. Phù hợp với chương trình hằng ngày của Đài phát thanh Penfield. Hầu hết học sinh đều có một đài trong phòng mình. Những đứa không có thì mượn của bạn bên cạnh hoặc nghe các chương trình trong phòng khác nơi tầng trệt.

Khi các bạn đã ra về. Liz và Ann còn xem xét lại vấn đề - Họ nhận thấy rằng việc đánh cắp bản nhạc của họ là phần cơ bản của câu chuyện.

– Người ta đã lấy bản nhạc của mình để sử dụng nó! – Liz tuyên bố. – nhưng chị đã quyết định lột mặt nạ kẻ cướp.

– Em sẽ giúp chị. Dù cho (và đôi mắt thường sáng của Ann đầy nước mắt) ... cho dù phải mất nhiều ngày chúng ta mới được nghe bản nhạc đó on sóng phát thanh. Từ đây đến đó, ban giám khảo có lẽ sẽ buộc phải chọn một giai điệu khác cho vở nhạc kịch của chúng ta. Và lại ... em rất muốn sớm tìm ra kẻ cắp của chúng ta ...

– Theo ý chị, - Liz nói ra miệng ý nghĩ của mình. – Đã thật sự có một người đàn ông leo lên phòng của chúng ta ... Cũng chính hắn đã đánh cắp bản thứ hai vào ngày chúng ta bị ném hồ bơi.

Nếu hắn muốn chiếm đoạt điệu nhạc của chúng ta, hắn muốn có thời gian để tung nó ra và tìm cách để chúng ta bị bê trễ, nhưng hắn có thể là ai? Là ai? ...

Ngày sáng hôm sau, từ sáng tinh mơ, các bạn bè của hai cô bé thám tử và chính bản thân hai cô bắt đầu nghe những chương trình của đài phát thanh nhỏ của địa phương Penfield. Vào cuối trưa, chưa có cô nào nghe được điệu nhạc mà Letty đã thông báo.

Khoảng 5 giờ chiều, hai chị em nhà Parker tìm thấy ba lá thư trong hộp thư của họ. Một bức là của cô Harriet.

Sung sướng vì nhận được tin tức gia đình, Liz vội vàng đọc thư. Ann đọc qua vai chị. Cả hai bật cười:

cô Harriet bình luận một cách khôi hài về những chiến tích mới của Cora, còn được gọi là Coco, người phục vụ hậu đậu của bà ...

Hai lá thư kia, một lá thư gửi cho Liz và lá thư kia cho Ann. Chính là Ken Scott và Chris Barton gửi. Chắc chắn hai chàng trai viết để xin lỗi về sự lỗi hẹn của mình vào đêm dạ vũ vừa qua. Ann mở thư của mình ra, và hầu như ngay tức khắc cô la lên:

– Liz! Nghe đây! Có ai đó thuật lại cho Chris rằng đêm dạ vũ đã bị dời ngày!

Hồn Ma Trên Bao Lơn

Chương 10

CƠN SỢ HẢI TỘT CÙNG

Còn Ken thì cho Liz biết anh ta rất tiếc rằng đêm dạ vũ đã không được tổ chức ... Như vậy, rõ ràng có ai đó đã bõn cợt với hai chị em nhà Parker và liên đới đến hai chàng trai kia.

– Em sẽ gọi điện ngay cho Chris! – Ann tuyên bố và lao ngay đến phòng điện thoại.

Khi đã tiếp xúc được với bạn của mình ở đầu dây, Ann giải thích cả bốn người họ đều là nạn nhân của một trò đùa đáng tiếc. Buổi dạ vũ hàng tháng của Starhurst đã được tổ chức vui vẻ và đúng hạn định ...

Chris thở dài tiếc rẻ trong máy.

– Thật xui xẻo! phải nói rằng các anh đã mất dịp may để có một buổi dạ vũ vui vẻ cùng các em! Ann, các anh rất muốn biết ai đã đùa một cách xấu xa đó.

Ann nói rõ chi tiết. Khi biết ai đã thay thế họ khiêu vũ với hai chị em. Chris bật cười.

– Tội nghiệp hai em quá! Như thế càng khiến cho anh muốn lột mặt nạ kẻ đùa dai chúng ta hơn bao giờ hết!

– Bằng cách nào anh đã biết buổi dạ vũ bị hủy bỏ? – Ann hỏi.

Chris cho biết rằng Ken đã nhận được điện tín được gửi đi từ Penfield và bên dưới có chữ ký “hai chị em”.

– Này, Ann, anh mong rằng Liz và em dù sao cũng sẽ mời các anh lần dạ vũ sau chứ?

– Dĩ nhiên rồi! – Ann cười nói lớn. Nhưng sau bức điện tín vừa rồi, anh đừng tin nơi những thông báo vào phút cuối. Anh hãy tìm hiểu trước đã! Ngày hôm sau, tan buổi học, Liz và Ann đến bưu điện Penfield. Hai cô muốn điều tra về vụ bức điện tín. Nơi quây, họ gặp một bà tên là Muller mà hai cô biết rất rõ. Liz không quanh co nói rõ cho bà nghe động cơ khiến họ đến đó.

– Người ta thật sự đã bõn cọt một cách xấu xa hai cô rồi! – Bà Muller động lòng trắc ẩn nói. – Hãy chờ một chút tôi sẽ tìm bức điện tín đó! – Bà nhanh chóng tìm ra bức điện đã được một nhân viên phụ chỉ làm việc ở bưu điện một ngày trong tuần chuyển đi.

– Người gửi điện tín, - Ann nói - chắc phải biết và chọn ngày duy nhất mà bà vắng mặt. Bà có thể cho cháu biết tên người nhân viên đó không?

– Mary Smithson. Các cháu có thể gọi cho cô ta ngay tại đây, nếu các cháu muốn. Cô ta có điện thoại:

Penfield 2-1670 ...

Được hỏi đến, Mary Smithson cố nhớ lại. Bà nghĩ rằng đã nhớ người gửi bức điện tín là ... hai cô gái. Bà ngỡ họ là hai chị em. Ann cảm ơn người nhân viên tốt bụng và gác máy.

– Chị thấy không? – Cô nói với Liz – em đã đánh cuộc với chị! Hai “chị em”.

đó không ai khác hơn là Letty và Ida!

Khi nghe được nhận xét đó với giọng nói giận dữ, bà Muller chợt nhớ ra, ngày hôm trước khi bức điện tín được gửi đi, hai cô gái đã đến xin phiếu điện tín. Họ đã bỏ nó vào ví và đã bỏ đi không một lời giải thích ... có lẽ muốn viết bức điện tín khi đã suy nghĩ kỹ và gửi nó sau ...

Liz và Ann cảm ơn bà đã cung cấp tin tức cho họ và rời bưu điện.

– Không biết chúng ta có nhầm lẫn là Letty và Ida không, Ida, - Liz lo lắng thở dài. – Dù sao chúng ta không có một bằng cứ chính thức nào chống lại hai con nhỏ xấu xa đó.

– Ann vừa định trả lời thì bất chợt cô trông thấy Fritzi Brunner đi bên kia đường.

– Liz, em có một ý kiến! – cô nói khẽ. – Ta hãy hỏi Fritzi xem sao? Có khả năng chị ta biết cái gì đó ...

Cô phục vụ trẻ vội vàng bước đi, cô ta chỉ trông thấy hai chị em nhà Parker khi hai cô sừng sững trước mặt mình.

– Chào Fritzi! Chị có khỏe không?

–Ồ! Ở ..., khỏe lắm, cảm ơn ...

– Và cuộc tập luyện làm thám tử của cô có trôi chảy không? – Ann tươi cười hỏi.

Đôi mắt của Fritzi bừng sáng lên.

– Tôi đã theo phương pháp của hai cô, - cô ta hãnh diện giải thích. – Cho đến bây giờ tôi chưa thành công, nhưng tôi đã cố gắng. Thật ra tôi chưa có dịp để giải mã một vấn đề thật sự khó khăn.

– Không phải như chúng tôi, - Ann nhẹ nhàng nói. – Lúc này chúng tôi có nhiều việc phải làm.

– Như vậy là sao?

– Chúng tôi cố gắng tìm ra người đã gửi một bức điện tín bí ẩn. Chúng tôi có nhiều lý do để nghĩ rằng đó là một người ở Penfield.

– Thật vậy sao?

– Phải, có lẽ đó là hai học sinh ở trường. Này Fritzi, - Ann nói thêm với giọng tâm tình, - có khi nào chị trông thấy một mẫu điện tín ở phòng một học sinh nào khi dọn phòng không?

Fritzi không trả lời ngay. Cô cố nhớ lại, và bất chợt cô nở một nụ cười sung sướng.

– Tôi nghĩ mình sẽ trở thành một thám tử giỏi! – Cô ta tuyên bố. - Thật vậy, tôi đã nhớ ... hôm trước tôi đã thấy nhiều mẫu điện tín viết dở dang trong một giỏ rác.

– Giỏ rác của ai? – Liz và Ann kêu lên.

– Của cô Barclay!

Hai chị em nhà Parker không nén được nỗi vui mừng. Mặt hai cô rạng rỡ. Ngàn lần cảm ơn Fritzi! – Ann kêu to. – Tôi chúc chị thành công trong những cuộc điều tra của mình.

Sau khi rời cô thám tử tập sự, Liz và Ann gặp Evelyn Starr. Hai cô cho cô ta biết chuyện bức điện tín. Evelyn tỏ ra khinh bỉ.

– Letty phải bị trừng phạt! Đồ thổ tả!

Cô ta còn nghĩ đến chuyện đó, ít lâu sau khi học xong. Phải, Letty phải bị phạt và chính Evelyn, cô sẽ cung cấp cho hai bạn của mình cơ hội trả thù. Họ sẽ được cười thoả thuê!

Đã quyết định như thế, Evelyn đi đến bưu điện, cô bắt đầu bằng gọi điện thoại. Một lúc sau, cô mỉm cười ra khỏi phòng điện thoại và đến quầy điện tín, cô chăm chú điền vào một mẫu điện tín.

“Cô Lactitia Barclay, cô Ida Mason, trường trung học Starhurst, Penfield. Chúng tôi sẽ đến thăm hai cô ngay sau bữa tối, đêm thứ năm.

“Hai anh em”.

Khi nhận bức điện tín của cô, bà Muller bật cười.

– Cô có phải là bạn của hai chị em nhà Parker? Tôi mong trò đùa của cô thành công ...

Evelyn cũng mong như vậy.

“Trong hai sẽ xảy ra một việc, - cô nghĩ. – Hoặc là Letty sẽ nghĩ rằng Liz và Ann đã khám phá nó là tác giả bức điện tín và nó sẽ nhục nhã ... hoặc là nó

sẽ cần câu do bức điện tín của mình. Sự kiêu căng bẩm sinh khiến mình tin nó sẽ thật sự chờ đợi hai đứa con trai đến thăm!”.

Trong khi đó, sau khi đã đi ra phố mua sắm, Liz và Ann trở về Starhurst ...

Trên đường đi họ phải qua trước nhà hát Mozart. Khi gần đến nhà của bà Millford, hai cô trông thấy Fritz Brunner đang trò chuyện với Toby Green. Hai chị em ngạc nhiên nhìn nhau. Họ tự hỏi không biết cá nhân Fritz có quen biết với người tin cần của nữ danh ca hay cô ta chỉ đến để chuyển một tin nhắn của bà Randall.

Thình lình Fritz và Toby đi vào con hẻm giữa hai toà nhà. Có phải Toby đưa Fritz qua cửa dành riêng cho người phục vụ để rồi sau đó đưa cô ta đến gặp bà Millford?

– Trừ phi Fritz hoàn toàn không đến đây để gặp bà Millford, - Liz bất chợt nói. – Em có nhớ cô ta quan tâm đến sơ đồ nhà hát của chị như thế nào không?

Rốt cuộc, có lẽ em nói đúng, Ann. Có khả năng cô gái này giữ một vai trò trong vụ mà chúng ta đang điều tra!

– Nếu cô ta không đến để gặp bà Millford, - Ann nói, - chúng ta có một cách rất đơn giản để biết!

Rồi cô bé lao đến cổng nhà người nữ danh ca và ấn vào nút chuông.

– Fritz Brunner có ở đây không? – Cô hỏi người giúp việc đến mở cửa.

– Tôi không biết tên ai đó cả, người giúp việc ngạc nhiên trả lời. Dù sao, bà cũng đang ở nhà một mình vào lúc này.

Ann và Liz đưa mắt đồng loạt nhìn nhau. Nếu như Fritz không vào nhà bà Millford thì cô ta phải ở trong nhà hát Mozart. Hai chị em xin mượn một cái chìa khoá nhà hát. Người giúp việc đưa họ chìa khoá cửa bên hông đưa ra con hẻm nhỏ.

Hai cô thám tử cũng mượn một đèn pin rồi đi vào con đường hẻm.

Vượt qua cửa hông, ngay lập tức họ thấy mình đang ở trong khán phòng.

Rồi thình lình một tiếng động vang lên đến tai họ:

Bên dưới họ có ai đó đập mạnh búa vào tường.

– Em nghe không? – Liz thì thầm. - Tiếng búa đến từ tầng hầm ...

Hai cô gái nhón chân đi đến một cầu thang đưa xuống dưới đất. Bên dưới cùng, họ nhận ra một ánh sáng yếu ớt.

– Ta xuống chứ? – Ann đề nghị.

Khi Liz do dự đứng trên những bậc thang, một giọng nói ra lệnh:

“hãy tắt cái đèn đó đi”. Đó là giọng nói của Toby Green. Tuy nhiên khi quay người lại, hai chị em nhà Parker không trông thấy ai cả. Một cách máy móc, Liz tắt đèn. Ở ngay bên dưới chân cô, ánh sáng cũng tắt.

– Lão không ra lệnh cho chúng ta, - Ann thều thào nói, - mà ra lệnh cho người ở dưới đó.

– Phải ... có lẽ để không bị nhận diện, có nghĩa là “họ” biết chúng ta đang ở bên trong nhà hát. Hãy thận trọng, Ann! Chúng ta phải hết sức thận trọng. Trong khi hai cô vẫn đứng bất động và im lặng, trong sự chờ đợi mà các cô không biết chờ đợi cái gì, Liz và Ann nghe một tiếng động đến từ sân khấu mà ọ có thể nhận biết từ nơi mà họ đã đứng. Liz xiết chặt cánh tay cô em. Một hồn ma trắng, bao quanh bởi một ánh sáng lân tinh kỳ lạ, vừa xuất hiện ở cuối sân khấu ... đi qua sân khấu. Hai cô gái xúc động mạnh và có chút sợ hãi, im thin thít. Họ biết rằng một cơ hội duy nhất dành cho họ để chọc thủng sự bí ẩn của hồn ma đang ngự trị trong nhà hát Mozart. Bây giờ hình dáng phát ra ánh sáng lân tinh đi xuống các nấc thang đưa vào khán phòng. Và kia, nó tiến thẳng về phía hai cô thám tử trẻ. Đúng vào lúc đó, hai cô nghe thấy tiếng chân phía sau họ. Hai cô gái tội nghiệp bị kẹt giữa hai làn đạn.

Hồn Ma Trên Bao Lơn

Chương 11

MỘT HỒN MA BỊ LỘT MẶT NẠ

Hồn ma đang hướng về phía họ và đường rút lui từ cầu thang đã bị cắt, đối với Liz và Ann chỉ còn phải liều một việc:

Chạy trốn khỏi nhà hát Mozart bằng ngõ hành lang nằm ngang. Hai cô lao ngay về phía đầu tối nhất của hành lang, nhưng ý định của các cô thật thảm hại.

Thật vậy, trong lúc Liz cố gắng hết sức chạy, bất chợt cô chạm một vật cứng cản đường cô. Ann chạy theo sau cô, vấp chân và cùng một lúc ngã cùng với chị của mình. Sự va chạm mạnh đến nỗi cả hai bị ngã bất tỉnh một lúc.

Khi họ tỉnh lại, họ vẫn còn nằm trên mặt đất của hành lang. Chỗ đó hoàn toàn chìm trong bóng tối. Liz phải mò mẫm mới tìm được cái đèn đã lăn đi cách cô vài bước.

– Ôi! Cái đầu của tôi! – Ann kêu lên cùng với một tiếng rên.

– Còn cái đầu của chị thì sao nào! – Liz khẽ nói trong khi giúp cô em đứng lên. – Đầu chị u một cục to bằng quả trứng đây này!

Chướng ngại vật mà Liz đã va chạm cực mạnh chỉ là một bức tượng lực sĩ giác đầu mà một bàn tay vô tình nào đó đã đặt nằm chắn ngang hành lang.

– Người ta đã tính toán để làm cho chúng ta bị ngã! – Ann giận dữ và xấu hổ kêu lên.

– Nào, ta đi thôi! – Liz khuyên, cô đã bị chấn động mạnh do cú va chạm vừa rồi.

Ngay sau đó, cô lục tung túi áo tìm chiếc chìa khoá của cánh cửa nhỏ bên hông nhà hát, nhưng chìa khoá đã mất. Và khi hai chị em nhà Parker đến cửa thì nó đã bị khoá lại rồi.

– Ta hãy chuồn qua cửa chính! – Ann nói.

Cả hai vội vàng vượt qua phòng giải lao, may thay, cánh cửa lớn mở ra ngay tức khắc. Khi hai cô thám tử trẻ đã ở bên ngoài, họ thở phào nhẹ nhõm.

– Ta có nên đến thuật lại mọi chuyện đã xảy ra cho bà Millford nghe không?

– Liz đề nghị.

Ann lắc đầu.

– Bây giờ thì chưa nên. Em chỉ mong muốn một điều, trở về Starhurst và bình tĩnh lại. Em cảm thấy mệt nhoài. Sau đó chúng ta sẽ đến gặp bà ấy.

Không khí thông thoáng bên ngoài khiến hai chị em mạnh dạn lên. Họ cảm thấy khá hơn trước khi về được đến trường. Dù vậy, họ cho rằng tốt hơn nên đến phòng y tế để chăm sóc cái đầu của mình.

Sau khi khám, cô y tá nói rằng những vết bầm không nặng. Tuy nhiên cô cũng bảo hai cô gái nên ăn tối trong phòng và đi ngủ sớm.

Bà Randall lên phòng thăm hai cô. Do đó Liz và Ann tường thuật sự việc không may xảy ra cho họ Tuy nhiên các cô tránh né không đề cập đến hồn ma. Họ e rằng bà Hiệu trưởng sẽ cáo buộc họ có một trí tưởng tượng quá dồi dào.

Bà Randall buộc họ hứa không bao giờ quay trở lại nhà hát Mozart một mình. Liz và Ann hân hoan hứa hẹn, các cô quá hài lòng đã không bị buộc phải vĩnh viễn tách xa khỏi nơi đó. Bà Randall không cho rằng câu chuyện là nghiêm trọng. Bà cho rằng thợ thuyền làm việc ở tầng hầm và các pho tượng bị dời chỗ để họ tiện việc sửa chữa nhà hát.

Sau khi bà Hiệu trưởng ra về, Evelyn Starr đến thăm hai chị em. Khi biết những sự cố vừa rồi, Evelyn đi điều tra ngay về cô Fritzzi bí ẩn. Một lúc sau đó, cô trở về nhưng chẳng biết được gì hơn. Fritzzi được nghỉ cả buổi chiều và tối.

Phải chờ đến sáng hôm sau mới gặp cô ta.

Ngày hôm sau, trước giờ điễm tâm, chính Fritzzi đến gõ cửa phòng học của hai chị em nhà Parker để hỏi thăm họ. Evelyn đã cho cô ta biết về chuyện họ bị ngã. Liz và Ann vội vàng hỏi cô giúp việc trẻ xem cô có quen biết với ông Toby Green và cô đã có mặt ở nhà hát Mozart lúc hai chị em đến đó. Fritzzi sợ hãi nhìn họ.

– Ô! – Cô kêu lên. – Tôi không liên có thể đến việc gì đã xảy ra cho hai cô!

Xin hãy tin tôi!

Cô giải thích rằng Toby Green là bạn cũ của gia đình cô. Cũng chính nhờ lão

mà cô đã được biết có một công việc tạm thời ở trường Starhurst.

– Hôm qua, lúc tôi gặp ông Green, - Fritz nói tiếp. – Ông đã bảo tôi, công có một bức thư muốn cho tôi đọc, tôi đã theo ông vào nhà. Chúng tôi đã vào qua cửa dành cho những người phục vụ. Bức thư nằm trong túi áo được móc trong nhà bếp. Tôi cũng đã đi ra bằng chính cửa ấy nhưng không có lúc nào tôi đi vào tận trong nhà hát Sự thật là vậy đó!

Liz và Ann tin rằng cô gái đã nói thật. Khi cô ta đi rồi, Liz đề nghị:

– Ta sẽ hỏi lão Toby xem lão nói như thế nào về chuyện đó?

Thế là hai chị em nhà Parker đến nhà bà Millford vào buổi trưa. Toby Green tường thuật sự việc rất khớp với những gì Fritz đã nói. Khi biết chuyện xảy ra với các cô gái, lão nổi giận:

– Các cô muốn cho tôi hiểu rằng tôi không phải là người bảo vệ tốt của nhà hát Mozart. Mặc dù Thượng đế biết rằng tôi đã canh gác nó! Nhưng nếu như các cô khả năng đi lại bên trong nhà hát mà xảy ra điều gì không may cho các cô, vậy thì đừng đến đó nữa. Câu chuyện ma ngu xuẩn của các cô không gây ấn tượng gì đối với tôi cả!

Liz và Ann nhận ra rằng họ chẳng được gì nếu cứ ép Toby Greea phải trả lời những câu hỏi của họ. Hoặc là lão thành thật hoặc là lão cố gắng che đậy cho một ai đó.

– Chúng cháu có mượn một chìa khoá và một cái đèn pin, - Liz giải thích. – Đây là cái đèn pin nhưng chúng cháu muốn tìm chìa khoá đã bị đánh rơi khi xảy ra sự cố.

– Tôi có nhặt được nó! – Toby gắt gỏng trả lời, - nó nằm dưới đất, trong hành lang. Tôi đã giẫm lên nó.

Liz và Ann xin gặp bà Millford. Người nữ danh ca lịch sự nghe câu chuyện kể của hai cô gái. Khi họ thuật xong, bà bật cười vui vẻ.

– Ta thật tiếc rằng các cháu đã bị thương, - bà nhẹ giọng nói, - nhưng các cháu của ta ơi! Ta cho rằng chính các cháu cũng không thật sự tin vào câu chuyện của mình ... Ta đã cảnh báo trước rằng nhà hát đầy âm nhạc và hồn ma của quá khứ. Còn về những nhát búa mà các cháu đã nghe ở tầng hầm, Toby Green đã cho tôi biết rằng ở đó đang được sửa chữa một vài chỗ. Chắc ngày hôm qua, ông ấy đã theo dõi công việc ...

Bà dừng lại một chút, nhìn qua cửa sổ, thỉnh thoảng gọi người giúp việc và bảo bà ta pha trà. Rồi bà bắt đầu nói về những vai diễn mà trước kia bà đã từng diễn.

Hai chị em thừa hiểu rằng bà thay đổi đề tài.

Thái độ của bà Millford khiến hai cô bức dọc và bối rối. Các cô biết rõ rằng tai nạn khó chịu của các cô không chỉ đơn giản chỉ là sản phẩm của trí tưởng tượng. Và bây giờ trong khi hai cô thưởng thức trà của bà thì thỉnh thoảng bà cho biết một tin tức có tác dụng như một quả bom nguyên tử.

– Ngay trước khi các cháu đến đây, - bà tuyên bố, - cuối cùng ta đã nhận được câu trả lời của đoàn lưu diễn Wilson. Họ đã quyết định thuê nhà hát của ta.

Phiền phức nhất là họ đã chọn để bắt đầu tập tuồng, đúng vào ngày mà các cháu dự định diễn vở hài nhạc kịch. Ta thật sự tiếc, và xin các cháu nói lại với bà Randall là ta rất tiếc đã không thể cho bà ấy thực hiện dự tính của mình.

Liz và Ann tuyệt vọng và suy sụp, chỉ còn đủ sức lực để lắp bắp một câu trả lời mơ hồ. Chính các cô là người cuối cùng tin rằng công ty biểu diễn đã bỏ ý định biểu diễn ở đây, để rồi bây giờ tiêu tan mọi hy vọng. Bây giờ biết tìm đâu ra một khán phòng có thể chứa được tất cả số người đã mua vé.

– Thật ra, - Bà Millford nói tiếp, - như vậy có lẽ tốt hơn. Các cháu sẽ không còn phiền lòng về vấn đề ma quỷ đã hiện ra trước mắt các cháu! Ta đoán rằng những hồn ma đó đã khiến các cháu mất ngủ!

Cô gắng che đậy sự thất vọng của mình, hai chị em nhà Parker gượng cười. Vài phút sau, họ đứng lên và cáo từ. Bà chủ nhà đích thân đưa họ ra tận cửa và bà đưa tay giã từ họ.

Liz và Ann thất vọng đi về trường Starhurst. Họ đến thẳng văn phòng bà Hiệu trưởng và báo cho bà cái tin không may đó. Bà Randall rất phiền muộn. Bà không biết sẽ nói thế nào với tất cả số người muốn tham dự buổi trình diễn vở kịch “Xin chào mùa xuân!”.

Ann bỗng nảy ra một sáng kiến.

– Tại sao chúng ta không diễn sớm hơn? – Cô đề nghị - Cháu nghĩ nếu chúng ta cố gắng một chút chúng ta sẽ sẵn sàng để diễn lúc nào chúng ta muốn.

– Hừm! có thể, những buổi lưu diễn Wildon sẽ đến khán phòng sớm hơn một tuần để chuẩn bị. – Bà Randall trả lời. – Ta vẫn có thể tìm hiểu ...

Để bắt đầu, bà Hiệu trưởng xin ý kiến.

Các giáo sư được giao nhiệm vụ hướng dẫn các diễn viên trẻ. Tất cả đều đồng lòng xác nhận họ có thể trình diễn thành công sớm hơn vài ngày. Rồi bà bắt đầu tiếp xúc với bà Millford ... Cũng buổi tối hôm đó, sau bữa ăn tối, các lưu trú sinh của trường Starhurst được thông báo rằng vở “Xin chào mùa xuân!” sẽ được trình diễn vào một buổi tối thứ bảy, tám ngày sớm hơn ngày đã định trước đó. Chỉ còn phải thông báo với khán giả về ngày giờ đã bị thay đổi.

– Sự thay đổi này, bà Randall nói với các học sinh đang chăm chú lắng nghe bà, có nghĩa các cháu sẽ phải học vai diễn của mình nhanh hơn. Nhưng, trong bất cứ trường hợp nào, việc chuẩn bị cũng không được phương hại đến việc học tập của các cháu. Tôi tin tưởng vào các cháu trong chuyện này!

Ngay ngày hôm sau, mọi người lại bàn đến việc dọn dẹp khán phòng của

nhà hát Mozart. Liz đã vẽ sơ đồ thứ hai, cô sẽ được giao nhiệm vụ thành lập những nhóm dọn dẹp. Tất cả những học sinh có tiết học thể dục buổi trưa đều được miễn để bắt đầu công việc.

Trong lúc đi đến nhà hát cùng với Liz và Ann, Doris Harland nhắc nhở rằng, mặc dù canh chừng những chương trình phát thanh của đài Penfield, chưa ai nghe được điệu nhạc mà Letty và Ida đã báo.

– Hai con nhỏ thổ tả đó chắc chắn đã bịa ra tất cả câu chuyện đó, - cô kết luận. – Letty rất giận vì bản nhạc của nó đã không trúng giải.

Mình cũng muốn nghĩ bạn đã nói đúng! – Liz thở dài. - Sự cáo buộc của nó khiến mình lo lắng lắm.

Đúng lúc nhóm bạn này đến nhà hát Mozart. Letty và Ida cũng đã đến đó. Công việc của hai đứa là phủi bụi vài hàng ghế gần dàn nhạc. Khi Liz phân công cho chúng. Letty nhìn cô với vẻ khinh bỉ và thách thức.

– Tao không phải nhận lệnh của mày! – Nó nói.

– Phải có một ai đó phân bổ công việc, Letty. Bà Randall đã giáo cho tao nhiệm vụ này.

Nhưng Letty không muốn nghe. Nó xác định nó và Ida sẽ dọn dẹp bao lon thứ nhất, vì chúng thích công việc đó hơn. Rồi nó còn phát biểu một cách khó ngh rằng:

– không có cả phương tiện để thuê người giúp việc, Trường trung học Starhurst hà tiện.

Các cô gái khác ngoan ngoãn để cho nó nói mà không thêm trả lời, chỉ làm công việc của mình.

– Có khi Letty đang nghiền ngẫm một trò xấu xa nào nữa không, - Ann nói với Liz một lúc sau. – Nào ta đi xem chúng đang làm trò gì trên ấy.

Hai chị em nhà Parker lặng lẽ leo lên bao lon thứ nhất. không có ai cả! Họ tiếp tục leo lên. Nơi bao lon thứ ba, họ nghe một giọng nói và lắng nghe.

Từ một cái túi dành chứa các giẻ lau, Letty vừa lấy ra tấm trải giường màu trắng.

– Ida, lúc tao hát đầu tiên ra vừa rên rỉ, mày sẽ dùng đèn pin chiếu vào tao nhé.

– Ừ, nhưng,,, nếu bị phát hiện thì sao? Hoặc giả hồn ma thật hiện ra thì sao?

– Ida run rẩy hỏi.

– Mày đã bị phát hiện và chúng mày xứng đáng bị hồn ma thật kéo chân. – Ann la to và xuất hiện. – Chúng mày không xấu hổ à!

Lần đầu tiên trong đời, Letty lộ vẻ lúng túng. Nhưng nó nhanh chóng bình tĩnh lại và lôi cuốn Ida theo nó.

– Nào! Ta đi thôi! – Nó nói.

Nó lại thấy ở đây:

các học sinh khác buộc phải làm phần việc của chúng!

Nhưng Ann thì khá hài lòng, nó đã lột mặt nạ con bạn xấu xa và kẻ đồng loã. Ngay tối hôm đó, sau bữa ăn, Evelyn chui vào phòng học của hai chị em nhà Parker. Nó cười thầm.

– Mình đem đến cho hai bạn cơ hội trả thù đã dọn sẵn! – Nó thông báo. Và nó thuật lại việc nó đã gửi cho Letty một bức điện tín hấp dẫn ký tên “hai anh em”.

– Để chuẩn bị cho “hai anh em” đến thăm. Letty làm đẹp! Ta hãy trốn vào một góc của phòng khách. Chúng ta sẽ được cười thoả thích!

Cả ba người bạn thích thú ẩn sau một tấm màn che cửa. Letty đến phòng khách cùng với cô bạn cố tri bất ly của nó là Ida. Một lúc sau, những người khách mà chúng chờ đợi nhả chuông cửa trường. Đó là hai đứa con trai sinh đôi, ở độ tuổi lên mười.

– Chúng tôi xin gặp cô Barclay và cô Mason. Một đứa cất giọng trong trẻo hỏi.

Hồn Ma Trên Bao Lơn

Chương 12

BẢN NHẠC BÍ ẨN

Người phụ nữ đang trực mở cửa cho hai đứa bé trai mỉm cười với chúng. Biết rằng Letty và Ida đang chờ những “chàng tra inguỡng mộ họ”, bà đoán có điều gì đó bí ẩn.

– Tôi phải báo là ai? – Bà hỏi.

– John và James Starr.

– Các cô ấy đã ở trong phòng khách, xin theo tôi.

Ẩn sau bức màn, Liz, Ann và Evelyn khó nhin được cười.

– Hai đứa sinh đôi ấy là em họ mình, Evelyn khẽ giải thích. Chúng đã diên bộ quần áo bánh nhất dành cho dịp này! Chúng đến kìa!

Letty và Ida dán mắt vào cánh cửa, với một nụ cười đẹp nhất trực sẵn trên môi. Nhưng khi hai đứa con trai vừa qua ngưỡng cửa phòng khách, nụ cười của chúng vụt tắt.

– Xin chào, một trong hai đứa lễ phép chào. Tôi là John Starr và đây là em trai James của tôi. Chúng tôi có nghe nói về hai cô và chúng tôi đến đây xin hai cô ân huệ được tiếp chuyện.

Nổi tính tò mò, Letty chỉ cho chúng một cái ghế.

– Nói nhanh đi, nó ra lệnh với một giọng chiêu cổ. Chúng tôi đang chờ một cuộc thăm viếng quan trọng.

Trong chỗ ẩn nấp của mình, Ann phải cắn môi để không bật ra tiếng cười.
– Dường như cả hai cô đều khiêu vũ giỏi, - John Starr nói tiếp.
– Dĩ nhiên, dĩ nhiên rồi! – Letty nói. – Nhưng hai em hãy nhanh chóng nói thẳng vào vấn đề đi.

Hai đứa con trai nhìn nhau một lúc. Cuối cùng John quyết định:

– Chúng tôi đến đây mời hai cô tham dự buổi dạ vũ nhỏ hàng tháng của trường chúng tôi.

– Có một bữa ăn nhẹ và sau đó khiêu vũ, - James nghĩ mình có nhiệm vụ phải giải thích với vẻ mặt vui vẻ. – Chúng tôi sẽ rất hãnh diện nếu hai cô là bạn nhảy của chúng tôi.

Letty sừng sốt không nói được nên lời, một lúc sau mới trả lời:

– Chúng tôi ... là bạn nhảy của hai người? Hai thằng nhóc ở độ tuổi của chúng mày à ...

Giận điên người, nó búng ngón tay dưới mũi hai đứa con trai, thét to:

– Có phải chúng mày là hai anh em đã ... bức điện tín ... là của chúng mày! Không, mà, thật táo tợn! Những thằng nhóc như chúng mày! Chúng mày nghĩ chúng mày là ai vậy?

John và James nghiêm trang đứng lên. Và rồi bỗng bỏ đi thái độ nghiêm túc của mình, chúng bật cười như những đứa trẻ thật sự. Chúng đã đóng trọn vai trò của mình và hết sức thích thú. Con giận nổ bùng trước mặt chúng thật ấn tượng.

Trong khoảnh khắc có thể ngại rằng Letty không chịu đựng được sẽ lao vào chúng để cầu xé.

Liz, Ann và Evelyn vừa định can thiệp thì Letty, sợ mất tự chủ, lao ra khỏi phòng khách, theo sau là Ida, thật thảm hại.

Khi hai con bé thổ tả đã đi khỏi, cả ba đứa bạn ra khỏi nơi ẩn nấp và cùng cười với hai đứa con trai. Letty quay lại và qua cánh cửa để ngỏ, trông thấy cả bọn đang chế nhạo nó. Nó bật tiếng nguyên rủa vì giận điên người trong lúc Ida bật khóc.

– Chuyện này sẽ dạy cho chúng một bài học. – Ann khẽ nói:

– Evelyn, trò đùa của bạn đã hoàn toàn thành công. Hoan hô! Nói tóm lại chúng ta đã trả lại chúng chuyện chúng đã làm với chúng ta. Một lần khác, chúng sẽ ở yên!

Rồi các cô gái khen ngợi hai cậu bé đã đóng trọn vai của mình.

– Còn bây giờ, chị sẽ đãi chúng em hai ly kem to mà chị đã hứa chứ, chị Evelyn? – James là đứa háu ăn đòi hỏi.

– Dĩ nhiên rồi! To gấp đôi nữa là khác! – Cô chị họ cười nói. – Hai em rất xứng đáng được thưởng!

Nói xong cô chạy ngay xuống dưới bếp, rồi quay lại ngay với hai ly to đầy kem và một cái bánh nhân mút trái cây mà cô đã dành sẵn cho hai cchú em

họ.

Một lúc sau người anh cả đến tìm chúng. mọi người chia tay nhau vừa chúc nhau những điều tốt lành.

Nhưng đã đến giờ học bài buổi tối. Không chậm trễ hơn nữa, Liz và Ann lên phòng ngay, họ không biết Letty và Ida có đến phòng mình để gây sự hay không. Nhưng tối hôm đó không có đứa nào xuất hiện. Có lẽ chúng cho rằng tốt nhất nên dừng lại ở đó.

Sáng hôm sau, trước khi bắt đầu rửa mặt, Ann vặn nút đài phát thanh, cử chỉ này đã trở nên một phản xạ tự nhiên từ khi cô theo dõi những bản nhạc qua những làn sóng phát thanh của đài Penfield. Vừa thay quần áo, cô vừa khẽ ca theo những điệu nhạc đã nghe. Bỗng cô nghiêng đầu, lắng nghe.

– Liz! – Cô gọi. – Đến đây mau lên!

Cô chị nhảy từ phòng tắm ra.

– Nghe đi Liz! Chị nhận ra không? ...

Không nghi ngờ gì nữa, bản nhạc phát ra từ đài phát thanh là bản nhạc của họ.

Cũng như Letty đã báo, lời khác nhưng điệu nhạc giống hệt. Cuối bản nhạc, phát thanh viên thông báo:

– Các bạn vừa nghe bản nhạc có tựa đề là:” Điều kỳ dị”. Và bây giờ, xin các bạn lắng nghe ...

Nhưng hai chị em nhà Parker đã bị đóng đinh từ đó. Họ ngơ ngác nhìn nhau, Như vậy, thật sự đúng rồi, Letty đã không nói dối ... Ai đó đã rõ ràng ăn cắp bản nhạc của họ. Liz khẽ nói:

– Chúng ta phải làm gì? Ta phải xin bà Randall một lời khuyên.

– Gượm đã! – Ann nói. – Em sẽ gọi điện cho đài phát thanh để biết ai đã viết bản nhạc.

Ngay khi tiếp xúc với đài phát thanh Penfield, Ann đòi hỏi những lời giải thích về bản nhạc “Điều kỳ dị”.

– Thật đáng tiếc, thưa cô, - người ta trả lời cô, - người phụ trách phát sóng các đĩa nhạc không còn ở đây.

– Rất quan trọng, thưa ông! – Ann khẩn khoản. - chị tôi và tôi thật sự là đồng tác giả bản nhạc mà người ta đã đánh cắp của chúng tôi.

– Như vậy cô hãy tiếp xúc với ông Boyle, giám đốc đài. Có lẽ ông sẽ cho cô biết rõ hơn. Tuy nhiên tôi cũng xin nói thêm rằng ông ấy chưa đến văn phòng và sỏ hẹn của ông ấy hôm nay đã đầy. Theo tôi, tốt hơn cô nên bắt tay viết cho ông một lá thư ... Hãy trình bày tất cả mọi chi tiết. Chúc cô may mắn! Liên lạc đã bị cắt. Ann thất vọng trở về phòng nơi cô ở để thuật lại sự thất bại cho cô chị nghe. Cả hai vội vàng ăn điểm tâm rồi lên ngay phòng học.

– Chúng ta còn đủ thời gian viết lá thư đó trước tiết học đầu. – Liz nói.

Cô ngồi vào bàn trước quyền sỏ tay và vừa viết vừa bàn bạc với Ann. Trong

khi hai chị em bận rộn như vậy, Fritzzi đã lẻn vào phòng và âm thầm dọn dẹp. Tuy nhiên cô lắng nghe câu chuyện của hai cô gái. Trán cô ta nhíu lại. Cuối cùng, Ann trông thấy cô ta:

–Ồ! Chào Fritzzi!

Chào hai cô! – Fritzzi trầm giọng trả lời. Rồi sau một lúc do dự, cô nói tiếp:

– Có phải các cô đã nói ... bản nhạc của các cô đã bị đánh cắp?

– Rất chính xác, - Liz thở dài. – chúng tôi vừa nghe nó trên sóng phát thanh, với một tựa đề khác và lời khác đi một chút.

Một thoáng sợ hãi thoáng qua trong ánh mắt cô phục vụ trẻ.

– Các cô sẽ làm gì? – Cô ta hỏi. – Và kẻ cắp sẽ ra sao nếu bị bắt?

– Có lẽ người ta sẽ bỏ tù hắn.

Fritzzi khẽ kêu lên.

– Mong rằng các cô không nghi ngờ tôi?

– Không đâu nào! – Liz không khỏi mỉm cười, trả lời. – Cô cho rằng Fritzzi không đủ thông minh để thay đổi bản nhạc theo ý mình.

Mặc dù vậy cô phục vụ trẻ tỏ ra rất băn khoăn, khẩn khoản:

– Các cô chắc rằng thủ phạm sẽ đi tù?

– Nếu như hắn không bị buộc một hình phạt như vậy thì ít ra hắn sẽ bị buộc phải trả một số tiền phạt lớn.

– Ôi! Trời ơi! – Fritzzi thở dài và trở lại uể oải làm việc.

Cô ta sớm làm xong công việc và chuẩn bị ra về. Liz đã dán bao thư và vừa dán một con tem lên phong bì.

– Các cô có muốn tôi bỏ giúp thư không? – Fritzzi thân mật hỏi.

– Không sao. Cảm ơn. – Liz trả lời. – Tôi xuống ngay và tự tay ném nó vào thùng thư.

Nhưng Fritzzi khẩn khoản, cô cho rằng người phát thư từ vài ngày nay đến sớm hơn. Cô sẽ chờ và đưa cho anh ta bức thư của các cô. Cuối cùng, Liz đưa cho cô ta cái phong bì.

– Không biết bao lâu nữa chúng ta sẽ được trả lời, - Ann thở dài. - Nếu quá chậm trễ, em sẽ gọi điện!

Một lúc sau, hai chị em nhà Parker thông báo cho ba Hiệu trưởng về những gì đã xảy ra. Bà Randall nhận thấy câu chuyện có vẻ kỳ bí. Tốt nhất, theo bà, chẳng làm gì cả trước khi Liz và Ann nhận được thư trả lời.

Buổi sáng hôm đó, cả trường không bao lâu đã biết tin hai chị em nhà Parker nghe được bản nhạc của họ trên sóng phát thanh của đài Penfield. Trong bữa ăn trưa, tin tức đáng kinh ngạc đã râm ran trong mọi câu chuyện. Lúc ăn tráng miệng, bà Randall đứng lên và nói chuyện với học sinh.

Bà thông báo rằng cô Blanchard, giáo sư hội họa, đã dự định một buổi họp hội đồng tổ chức vở kịch để bàn về việc đạo diễn vở kịch “Xin chào mùa xuân!”. Cô Blanchard muốn Liz và Ann tham dự buổi họp này. Thành viên

hội đồng và học sinh trúng giải phải có mặt ở phòng khách trong vòng nửa giờ nữa.

Buổi họp bắt đầu. Cô Blanchard tuyên bố rằng phong màn đã dự trù lúc ban đầu cho buổi trình diễn nhạc kịch trong khung cảnh hội trường của nhà trường không còn sử dụng được trên sân khấu nhà hát Mozart. Phải vẽ phong màn to hơn cho phù hợp với sân khấu này.

– Do đó, - giáo sư hội họa kết luận, - tốt nhất ta nên đến tận nơi để lấy kích thước.

Rồi cô quay sang hai chị em nhà Parker và mỉm cười với họ.

– Cô nhờ hai em cùng đi với chúng tôi đến đó. Hai em biết rõ khán phòng hơn bất cứ ai ở đây và chúng tôi chắc chắn hai em sẽ giúp chúng tôi rất nhiều.

Ngay trong ngày hôm đó, sau các tiết học, họ hẹn nhau. Thế là một nhóm nhỏ, buổi trưa lên đường đến Penfiels dưới sự hướng dẫn của cô Blanchard. Tuy nhiên những câu chuyện bất chợt lắng xuống thành những lời thì thầm khi họ đã vào bên trong khán phòng của nhà hát. Ánh đèn phin của họ khó chọc thủng bóng tối. Chỉ có Liz và Ann đủ quen với không khí kỳ lạ của nơi đó. Họ vẫn còn giữ được nụ cười trên môi.

– Tôi xin cam đoan với quý vị, nơi này không sao cả! – Ann đùa. – Dĩ nhiên, nó có ma nhưng hồn ma thì vô hại!

Cả đoàn nối đuôi nhau lên sân khấu, bức màn nhung đỏ đã mở, như mọi khi, nhưng xa hơn một chút, người ta thấy một bức màn vải thô được thả xuống một nửa.

– Có lẽ Toby Green đã cho chỉnh lại để đảm bảo ta có thể điều khiển nó dễ dàng. – Liz nói.

Cô không kịp nói gì thêm, bỗng trong một tiếng đổ xuống kinh hoàng, tấm màn rơi trên sân khấu.

Vào đúng lúc đó, một tiếng thét – kèm theo một tiếng rên rỉ cất lên từ chính nơi nó vừa đổ xuống.

Hồn Ma Trên Bao Lơn

Chương 13

CẦU THANG NGÀM

– Trời ơi! Tấm màn đã đè bẹp ai đó! Doris sợ hãi kêu to. - Tiếng rên rỉ khủng khiếp đó ... Ô! Tôi sắp ngất xỉu đây.

Liz là người đầu tiên lao lên sân khấu. Trong lúc vội vàng cô trượt ngã và

đèn pin của cô vượt khỏi tay. Cô mất vài giây mới tìm ra nó. Rồi cô lao nhanh đến tấm màn vải thô, cô kéo nó sang một bên.

Các cô gái khác chạy đến sau lưng cô. Thế mà, cả nhóm phải kinh ngạc vì không có nạn nhân nào nằm trên sàn nhà, và cả dưới tấm màn, hoặc ở gần đó.

Tuy nhiên, không thể có một ai đó khi thét lên đau đớn như vậy mà không hề bị thương một cách trầm trọng. Trong trường hợp này, bằng cách nào người ấy có thể biến đi nhanh chóng như vậy? Các cô gái đã tìm một cách vô ích cho đến bên trong hậu trường.

– Đó lại là một cú nữa của con ma? Doris than thở.

– Đừng nói chuyện ngu xuẩn! – Ann bực dọc đáp.

Liz nhận xét rằng rõ ràng những sự cố bí ẩn của nhà hát Mozart đã khiến cho tất cả bọn họ trong một trạng thái tinh thần lúc nào cũng thấy ở khắp nơi những sự xuất hiện siêu nhiên.

– Nhưng chúng ta không thể thôi chí mà bỏ cuộc, nếu không chúng ta không thể làm gì được cả.

– Và lúc đó, - Ann nói thêm vào, - vĩnh biệt vở ca nhạc kịch của chúng ta. Cho đến lúc đó cô Blanchard không hề nói một lời nào. Nhưng nhìn về mặt cô, thấy rõ cô rất bực dọc. Cuối cùng, cô hỏi hai chị em nhà Parker có thể cung cấp cho cô một lời giải thích về tai nạn bí ẩn vừa rồi không.

– Em có một ý nghĩ của cá nhân em. – Ann trả lời. – Theo em, chúng ta đang bị một nhân vật bằng xương, bằng thịt đóng giả những hồn ma để làm cho chúng ta sợ và để đuổi chúng ta ra khỏi nơi này. Hắn không lùi bước trước bất cứ cái gì ... ngay cả việc sử dụng những hiệu quả âm thanh.

– Bạn muốn nói gì? – Doris hỏi.

– Tôi nghĩ rằng hầu hết những tiếng động mà chúng ta đã nghe xuất phát từ một băng ghi âm hoặc một cái đĩa. Chúng ta hãy tìm xem có một trong hai loại máy này ...

Một lần nữa họ lại thất bại khi lục sạo cả sân khấu lẫn hậu trường.

– Có lẽ hồn ma đã bỏ đi và mang cả phụ tùng của mình đi, Ann than thở một cách khôi hài. Chúng ta đừng quên rằng khán phòng này chưa được tái lập điện và những loại máy móc đó phải có pin mới hoạt động được. Như vậy có nghĩa là nó thuộc loại xách tay.

Tuy vậy cô Blanchard nhìn quanh mình, cô nhìn một lúc lâu với vẻ ưu tư cái đèn chùm khổng lồ được treo trên trần giữa khán phòng. Rồi đôi mắt cô nhìn lên những thang bay qua bay lại, rồi nhìn đến những cái túi cát dùng như những vật đối trọng cho những phong màn rải rác khắp nơi ở những độ cao khác nhau.

Cuối cùng cô nghiêm trang hỏi:

– Nếu như hồn ma muốn hiện ra ... phải nói như thế nào nhỉ? ... một cách cụ

thể trong lúc chúng ta đang diễn vở “Xin chào mùa xuân!”. Điều đó thật thảm hại đối với một hay nhiều người.

Hai chị em nhà Parker vội vàng xác nhận rằng nơi này sẽ được canh giữ: Ken, Chris và các bạn của họ sẽ rất vui lòng tạo thành một đội ngũ bảo vệ. Rồi hai cô đề nghị đi khắp nơi nhà hát to lớn này nhằm xác định một cách chính xác những yếu điểm thích hợp để bố trí người canh gác. Đặc biệt phải canh gác những căn phòng thay quần áo và phòng đạo cụ, - Liz nói. – Chúng ta có thể bắt đầu chỗ kia.

Nhưng trước hết cô Blanchard muốn lấy số đo và quyết định chọn những phong màn trong số đã được học sinh vẽ để giữ lại. Cả nhóm bắt tay ngay vào công việc này.

Hai mươi phút sau, đã có thể định vị:

cũng may, hầu hết phong màn hiện có vẫn còn sử dụng được. Những thứ còn thiếu ... tại sao không lấy trong kho dự trữ của nhà hát? Tuy nhiên, trên sân khấu và trong nhà trường không tìm thấy một phong màn nào cả. Hầu hết phải nằm trong các kho ở tầng hầm. Hai chị em nhà Parker đề nghị dẫn đường.

Không bao lâu giáo sư hội họa và các học sinh đã ở bên dưới cầu thang đầy bụi. Họ đến kho đạo cụ. Các cô gái chưa đến đây không giấu được sự ngạc nhiên. Họ say sưa kêu lên mừng rỡ trước sự đa dạng của các loại quần áo. Để đùa, Dorothy Tompkins chui vào trong một bộ giáp sắt giả.

– Con ma của tầng hầm nhà hát Mozart! – Ann giả giọng ồ ồ nhận xét, trong khi Dorothy cử động.

Cô Blanchard nhan chóng khám phá ra phong màn mà cô tìm. Cô vui vẻ bỏ thời gian xem qua tất cả. Học sinh của cô lợi dụng thời gian đó xem qua bộ sưu tập trang phục. Còn Liz và Ann chạy khắp tầng hầm, xác định những nơi phù hợp để bố trí canh gác.

– Dưới mỗi cầu thang bố trí một người canh gác, - Liz tuyên bố.

– Thật đáng tiếc! – Ann thất vọng thở dài. – Trong khi bọn con trai đứng canh gác ở đây, họ không thể xem mình biểu diễn trên sân khấu. Điều này cũng hiển nhiên thôi.

– Có thể chúng ta sẽ đặt những ổ khoá ở một số cửa, như vậy sẽ có một số người canh gác được tự do, - Liz gợi ý. – Chúng ta chỉ sử dụng cầu thang nối liền sân khấu với tầng hầm ... Hơn nữa chúng ta có thể canh chừng nó từ trên cao chứ không từ ở dưới! em nghĩ sao?

– Chị nói đúng. – Ann trả lời, cô có phần nào yên tâm. – Bây giờ ta hãy lên trên và xem bố trí những người canh gác ở ngay khán phòng ...

Sau khi báo cho cô Blanchard biết, hai chị em đi lên nơi tầng trệt, nơi hai cô quyết định trong mỗi hành lang ngang đặt một bảo vệ và một người khác trong phòng giải lao. Sau đó họ leo lên bao lơn thứ nhất và thứ hai, nơi bốn

bảo vệ sẽ rất cần thiết.

– Còn bây giờ, chúng ta hãy quan sát một chút bao lon, nơi đã xuất hiện hồn ma! – Ann kêu lên vui vẻ trong khi nhảy lên từng bốn bậc một đưa lên hành lang thứ ba.

– Hai bảo vệ cũng sẽ giữ ở đây, - Liz quyết định sau khi quan sát tỉ mỉ. – mỗi người ở một đầu.

Ann đồng ý rồi ngẩn đầu nhìn lên.

– Nếu nhà hát này cao hơn ba tầng lầu thì sẽ ra sao nhỉ! – Cô khẽ nói.

– Có lẽ có phần sát trên nóc, nhưng làm sao chúng ta đến được chỗ đó? Chị không thấy cầu thang nào cả.

– Ta hãy quan sát kỹ các bức vách của những hành lang.

– Em nghĩ có thể có một cầu thang bí mật a? – Liz hỏi.

– Em không ngạc nhiên nếu như có. – Ann mỉm cười nói. – Nhà hát này quá bí ẩn.

Hai chị em đưa ánh đèn về phía trước, và bắt đầu nghiên cứu những mảnh gỗ lát tường. Họ đã quan sát gần phân nửa hành lang hình bán nguyệt và bắt đầu tấn công phần thứ hai thì đột ngột Ann kêu lên:

– Nhìn này, Liz! Em tìm ra rồi!

Cô đưa ngón tay ấn lên một đoá hoa hồng được chạm trổ và nhô cao hơn những đoá hồng khác. Dưới mắt hai chị em một tấm gỗ từ từ chạy sang một bên. Bên trong là một cầu thang xoáy tròn ốc đưa lên trên.

– Giỏi lắm, Ann! Em đã đoán đúng!

– Em cược rằng chính ở đây hồn ma của chúng ta ẩn nấp khi hấn âm mưu một trò xấu xa. Nào Liz! Ta tìm nữa đi!

– Tốt hơn nên báo cho cô Blanchard biết. – Liz thận trọng khuyên.

Nhưng Ann quá nôn nóng đã đi vào cầu thang. Không muốn để cho nó đi một mình, Liz nhanh chóng đuổi theo nó. Nơi này, rất tối, đầy bụi và mạng nhện. Hai cô gái không bao lâu đi vào một gian phòng nhỏ hay chính xác hơn một gian phòng bí mật nhỏ. Không nơi nào có cửa sổ.

– Một cái kho chật chội như thế này có thể được dùng làm gì nhỉ? – Ann nói sau khi đưa ánh đèn rọi khắp gian phòng hoàn toàn trống rỗng.

– Nhìn này! – Liz nói nhanh. - Ở sàn nhà có một cái vệt.

Cô quỳ ngay xuống để quan sát kỹ nó. Thành linh hai cô thám tử trẻ thấy ánh sáng của cái đèn pin sáng lên rất lâu ở bên dưới họ:

bạn của họ đã đi lên sân khấu mà họ đã khám phá khi nhìn từ trên xuống dưới.

– Một vị trí quan sát hoàn hảo! – Ann khẽ nói.

Từ chỗ này, em chắc chắn rằng sẽ có tầm nhìn trên khắp khán phòng khi đèn được bật lên. Có lẽ căn phòng bí mật kia có liên quan với vụ trộm nữ trang của bà Millford.

Hai chị em im lặng một lúc ngắm nhìn bàn bè của mình đang bận cuốn tấm màn vải thô. Và thỉnh thoảng hai cô biết được một hiện tượng kỳ lạ mặc dù họ ở rất xa sân khấu họ vẫn nghe được rất rõ tất cả những gì người khác nói ...

Hồn Ma Trên Bao Lơn

Chương 14 NHỮNG NỮ TÙ NHÂN

Từ trên cao, trong gian phòng bí mật của nhà hát Mozart, hai chị em nhà Parker tự khen mình đã khám phá những đặc tính thuộc thính giác của nơi – các cô đoán chắc - tạo thành một chỗ rình rập tuyệt vời.

– Có thể nói, - Liz nói thêm, - kiến trúc sư đã xây dựng nhà hát là một thiên tài thật sự.

– Người chủ đầu tiên của khán phòng có một ý nghĩ kỳ lạ xếp đặt “nơi rình rập” này!

Rồi Ann bật cười nói tiếp:

– Có lẽ người đó bản chất đa nghi:

ông ta muốn canh chừng các diễn viên của mình mà không để cho họ biết!

– Không biết ở trên sân khấu có nghe rõ như những người ở đây không. –

Liz khẽ nói. – Cho đến bây giờ, hình như giọng nói của chúng ta không đến tai các bạn ở dưới.

– Chúng ta đã không nói lớn tiếng và không bao giờ gần cái vĩ sắt. Ta thử xem! – Ann đề nghị.

Hai phút sau, cô Blanchard phàn nàn về một phong màn bị thiếu.

– Chúng ta cần, - cô nói, - một sự phối hợp phong màn cho thấy một mảnh vườn nhỏ và phần trước căn nhà nhỏ ở nông thôn.

Liz hầu như dán miệng lên vĩ sắt.

– Em nghĩ, cô nói, - rằng chúng ta sẽ tìm được những phong màn có thể sử dụng cho việc này trong những kho dự trữ ở tầng hầm.

– Ủa, Liz! Các em đã trở lại. – Cô Blanchard nói nhanh trong lúc quay đầu lại.

Dĩ nhiên cô không trông thấy ai cả ngoài các học sinh đang ở đó. Chúng cũng ngạc nhiên như cô.

– Các em ở đâu? – Cô ngạc nhiên nói lấp bắp.

Để vui thích hơn trò đùa vô tư của mình, hai chị em im lặng.

– Chắc chắn hai bạn ấy đang trốn! Evelyn cười nói. – Nào, Liz, Ann ra đây

nào!

Và khi hai chị em không xuất hiện, họ bắt đầu soi đèn các góc phòng.

– Mình chịu thua rồi! – Cuối cùng cô nói nhanh. – Hãy nói cho chúng tôi biết các bạn đang ở đâu ...

– Dưới nóc nhà! – Liz nín cười đáp.

– Bạn đùa à!

– Không đâu! Chúng tôi thật sự ở dưới nóc nhà! - Đến lượt Ann xác nhận. – Hãy đến gặp chúng tôi. Ở đây thích lắm!

– Mình không tin các bạn! Audrey Freeman nói lớn. Tốt hơn hãy thú nhận các bạn có tài truyền âm.

– Chúng tôi không đùa đâu. – Liz lại nói. – chúng tôi sẽ đi xuống để nói rõ cho các bạn biết. Cô có muốn gặp chúng em trong phòng đạo cụ không, thưa cô Blanchard?

– Đồng ý!

Trong khi giáo sư hội họa và học trò của mình đi tìm phòng màn, Liz và Ann đi vào cầu thang ngầm. Đến nơi, Liz đi trước bỗng kêu lên:

– Ann! Tấm ván đã đóng lại!

– Thì chúng ta mở nó ra!

Tuy vậy họ cố hết sức đẩy và kéo, mảnh gỗ không xê dịch chút nào cả.

– Bây giờ chúng ta bị nhốt rồi! – Liz than thở.

Chúng ta hãy trở lên trên kia. Chúng ta sẽ gọi các bạn và họ sẽ cứu chúng ta! Nhưng các cô gái kia đã đi xuống tầng hầm. Liz và Ann gào khản cả cổ, mà hình như không ai nghe được họ. Hai tù nhân mong trông thấy bất cứ lúc nào những ánh đèn sáng lên trên sân khấu. Thật không may, khán phòng hoàn toàn tối và trống rỗng một cách tuyệt vọng.

Nhiều phút dài đằng đẳng trôi qua. Để giữ giọng, hai chị em thay nhau kêu cứu. Nhưng vẫn vô ích ...

– Chuyện này dạy cho chúng ta một bài học vì đã đùa một cách ngu xuẩn. – Ann khẽ nói, cô rất buồn. - Nếu như chúng ta giải thích ngay nơi chúng ta đang ở, các bạn sẽ đến gặp chúng ta.

Liz khàn giọng vì hét to, muốn trở xuống mảnh gỗ di động để cố gắng làm nó xê dịch, Cô nghĩ với sự kiên nhẫn, cuối cùng cô đã tìm ra hệ thống máy móc bí mật. Nhưng không may sự cố gắng của cô cũng vô ích. Ánh đèn pin chỉ cho cô trông thấy một cánh cửa không có nắm cửa, không có nút cũng không có tay quay hay một cái cần nào có khả năng điều khiển nó cả.

Trong khi đó, Ann cũng đã muốn phí phạm thêm giọng nói của mình.

– Cô Blanchard làm cái quái quỷ gì ở tầng hầm nhỉ? – cô nói. – Hình như cô ấy đã đi xuống đó một thế kỷ rồi.

– Mong rằng cô không ở quá lâu dưới ấy, và sẽ sớm trở lên trên. Ngay sau khi có ánh đèn ta sẽ gọi lại nữa. Em không muốn ngủ ở lại đây, nơi này

không tiện nghi chút nào cả!

Các cô không biết những gì đã xảy ra ở phía dưới kia ... Cô Blanchard và học sinh của mình đang tranh cãi với ... Toby Green. Người tin cẩn của bà Millford đã thỉnh thoảng xuất hiện không báo trước, và với một giọng khó chịu chất vấn sự hiện diện của họ ở đó. Giáo sư hội họa giải thích là đang tìm một tấm phong màn phù hợp với một cảnh đồng quê vào thời vua Louis XV.

– Quý vị phí thời gian vô ích. – Toby Green gắt gỏng. – Những phong màn đó chà có giá trị gì cả, sơn đã bị tróc. Và bây giờ tôi phải yêu cầu quý vị đi cho.

Tôi phải đóng cửa sau khi kiểm tra một vòng.

– Tôi rất tiếc. – Cô Blanchard cương quyết tuyên bố, nhưng tôi phải chọn trong một thời gian rất ngắn những thứ cần thiết cho tôi ở đây. Nếu như màu sắc của phong màn bị phai nhạt, chúng tôi sẽ làm cho chúng tươi lên, có thể thôi.

– Được, được. – Lão trở nên lịch thiệp hơn và đồng ý. – Tôi chỉ yêu cầu quý vị nhanh tay cho.

Tuy nhiên sau một lúc, lão lại trở nên nóng nảy:

– Quý vị thật sự phải ra về. Tôi cũng phải về nhà. Ngày làm việc của tôi đã hết và bữa ăn tối đang chờ tôi. Tôi đi mở cửa đưa ra con hẻm cho quý vị đây.

Tôi đã đóng lối đi chính lại rồi.

– Được rồi! – Cô Blanchard thở dài nhượng bộ.

Cô ra hiệu cho học sinh của mình cùng đi. Cô đã bước đi theo Toby Green, bỗng cô chợt nhớ đến Liz và Ann.

– Trời ơi! – Tôi suýt quên hai chị em nhà Parker!

– Quý vị nhanh chóng gọi chúng đi! – Toby cầu nhàu.

Lúc đó cô giáo mới cho biết rằng họ thật ra không biết hai cô bé ở đâu. Rồi cô giải thích cho ông bạn cộc cằn về cuộc nói chuyện của cô với Liz và Ann ở trên sân khấu. Lão gật đầu. Đôi mắt vẫn không lộ vẻ gì khác lạ, ngay cả khi cô Blanchard gợi ý về chỗ ẩn nấp dưới mái nhà.

– Tôi sẽ đi tìm chúng. – Cuối cùng lão nói. – Hãy đi trước, chúng sẽ đến với quý vị ngay.

Biết rằng nói thêm nữa cũng vô ích đối với một nhân vật không mấy dễ chịu, cô và các học sinh bèn đi về phía cánh cửa nhỏ bên hông nhà hát. Nhưng Evelyn không đồng ý.

– Biến mất như vậy, không phải là thói quen của các bạn ấy. – Cô nói khề vào tai Audrey.

Có lẽ cô Blanchard cũng cảm nhận ý nghĩ giống cô nên lúc đến ngưỡng cửa, cô lại do dự và đề nghị với Toby Green để cô đi tìm chúng giúp lão.

– Một mình tôi tìm nhanh hơn! – Lão nói.

Nói xong, lão hầu như đóng cửa vào mũi cô. Giáo sư hội họa và các cô gái không rời ngay nơi đó. Họ chờ gần mười phút trên lề đường. Thê rồi, họ bắt đầu lo lắng.

– Các bạn ấy không bỏ đi mà không báo cho chúng ta biết. – Evelyn phát biểu. – Hơn thế nữa, các bạn ấy chắc chắn muốn chỉ cho chúng ta nơi ẩn nấp bí mật dưới mái nhà.

Đó cũng là ý kiến của cô Blanchard. Cũng có thể Toby đã đi về nhà bà Millford để báo cáo cuối ngày làm việc bằng cách đi qua một cánh cửa khác. Cô quyết định tìm hiểu sự thật.

– Hãy chờ cô ở đây! – Cô ra lệnh cho học sinh.

Cô nhanh chân đi về hướng nhà người nữ danh ca. Chính Toby Green mở cổng khi cô nhấn chuông.

– Thế nào? – Cô không cần mào đầu hỏi. – Ông đã tìm ra chúng nó chưa? Chúng nó ở đâu?

– Cô đừng hốt hoảng như vậy! Học sinh của cô không biến đi đâu cả. Tôi đã đi khắp nhà hát, đã gọi chúng, nhưng không ai trả lời. Chắc chắn chúng đã bỏ về trước cô.

Blanchard không yên tâm, khẩn khoản:

– Hai vô bé ấy có thể là nạn nhân của một tai nạn trong nhà hát cũ kỹ này. Tôi nghĩ tốt nhất chính tôi đi tìm chúng.

– Kìa! Cả hai không thể cùng bị một tai nạn! Không thể được. Tôi lặp lại cho cô một lần nữa rằng hai học sinh của cô không còn ở đó nữa, chúng đã trở về Starhurst.

Dù sao không phải không có khả năng đó. Cô Blanchard đã nửa phần bị thuyết phục, trở lại gặp nhóm học sinh của mình và đưa họ trở về trường. Thật không may, khi trở về, các bạn của Liz và Ann nhận thấy họ chưa về! Sự lo lắng của cô giáo và bọn con gái đã trở thành lo sợ. Nhưng họ phải trở về phòng của mình.

Hầu hết mong rằng hai chị em không bao lâu nữa sẽ về. Riêng Evelyn lo âu đến nỗi cô lơ đãng đi đến phòng làm việc của ba Hiệu trưởng thay vì đến phòng ăn. Cô không ngạc nhiên lắm khi nhận thấy cô Blanchard đã ở đó.

– Ta phải làm một cái gì đó. – Cô giáo hội họa nói. Rồi tự cho mình có trách nhiệm. – Lẽ ra ... lẽ ra tôi không nên rời nhà hát Mozart mà không có đủ mặt các học sinh cùng đi với tôi.

Bà Randall nghiêm khắc nhìn cô và nói:

– Về chuyện đó tôi hoàn toàn đồng ý với cô! Nhưng hối hận cũng chẳng được gì. Điều quan trọng là ... Vào đi!A, Evelyn, cháu đó à! Cô Blanchard, tôi muốn nói rằng chúng ta phải đến nhà hát Mozart ngay. Chồng của tôi sẽ cùng đi với chúng ta. Evelyn, cháu cũng có thể đi theo. Cháu biết rõ nơi đó nên sẽ giúp đỡ chúng tôi nhiều.

– Cháu rất mong chúng ta sẽ tìm được Liz và Ann! – Evelyn kêu lên. – Nhưng trong thâm tâm, nó tự hỏi lần này có phải con ma đã đùa dai hay không?

Hồn Ma Trên Bao Lơn

Chương 15

MỘT SỰ GIÚP ĐỖ BẤT NGỜ

Ông bà Randall, cô Blanchard và Evelyn lên đường đến nhà hát Mozart. Trên đường đi, bà Hiệu trưởng cho biết bà không có chìa khoá để vào khán phòng. Chiếc chìa khoá duy nhất được cho mượn đang nằm trong tay Liz và Ann.

– Không sao! – bà Randall nói. – Chúng ta sẽ đến nhà bà Millford để mượn một chiếc khác. Hơn nữa, tôi cho rằng tốt nhất ta nên báo cho bà ấy biết về sự cố vừa qua.

Nơi nhà bà Millford, họ ngạc nhiên khi biết người nữ danh ca tốt bụng đã vào phòng ngủ. Bà Randall khẩn khoản xin người giúp việc đi báo cho chủ nhân rằng có người cần gặp khẩn cấp.

Nhiều phút dài đằng đẳng trôi qua. Cả nhóm bắt đầu mất kiên nhẫn. Có khi nào bà Millford từ chối tiếp họ không?

Evelyn không thể chịu đựng được nữa.

– Ta có thể phá ổ khoá! – cô nói khế.

Bà Hiệu trưởng trấn an cô. Bà cho rằng không cần thiết phải làm như thế. Nếu cần, họ có thể nhờ đến cảnh sát để vào bên trong nhà hát- nhưng giải pháp này không còn hiệu quả nữa vì năm phút sau, bà Millford từ trên phòng ngủ đi xuống. Bà đã mặc lại chiếc áo cực đẹp của mình và lớp trang điểm trên mặt cực kỳ tươi tắn:

đó là lời giải thích vì sự chậm trễ của bà.

Bà nghe tường thuật lại sự mất tích của hai chị em nhà Parker mà gương mặt không hề có vẻ xúc động, vẻ tươi tắn không hề sút kém. Số phận của hai chị em dường như không khiến cho bà bối rối.

Bà nở một nụ cười thật tươi tắn tuyên bố:

– Tôi thật sự xin lỗi vì nhà hát tội nghiệp của tôi đã gây cho quý vị nhiều phiền phức. Còn về việc quý vị có vẻ nghĩ rằng hai cô gái ấy hiện đang bị nhốt trong một gian phòng ... Tôi có thể cam đoan với quý vị điều đó có thể xảy ra được. Khi hằng ngày Toby Green đến báo cáo với tôi, anh ta đã giải thích anh ta đã đi tìm Liz và Ann khắp nơi nhưng không tìm thấy ai cả.

Trong trường hợp đó, -Evelyn liếc nhìn ngắt lời, - tại sao hai bạn của tôi biến mất?

Bà Millford cười tươi hơn nữa:

– Về vụ việc đó tôi có một ý kiến nhỏ. Tôi cược rằng họ đã trốn đi mà không báo tin là vì họ bỏ đi xem phim ... hoặc đi gặp một người ái mộ nào đó.

– Không bao giờ có chuyện đó! – Bà Hiệu trưởng Starhurst cắt ngang. – Liz và Ann không phải là những cô gái khờ dại và bay bướm. Chúng không bao giờ làm một việc như thế. Tôi tin chắc rằng chúng vẫn còn ở bên trong nhà hát, và là nạn nhân của một tai nạn bất ngờ nào đó.

Người nữ danh ca nhún vai, trong thâm tâm bà cho rằng những người khách này lo lắng một cách sai lầm.

– Dù gì đi nữa, - bà nói, - tôi cũng sẽ trao cho quý vị một chiếc chìa khoá. Và hơn thế, tôi sẽ cùng quý vị đi đến đó!

Bà dẫn đầu cả nhóm và đưa họ đến cửa chính của nhà hát. Khi qua khỏi ngưỡng cửa và mỗi người bật đèn pin của mình lên, bà Millford bèn hỏi:

– Quý vị muốn bắt đầu tìm từ đâu?

– Người ta lên dưới mái nhà bằng cách nào? – Evelyn hỏi.

– Dưới mái nhà! – Bà Millford lặp lại một cách tò mò. – Nhưng đã có ai lên đó đâu. Người ta lên đó làm gì?

– Thế mà hai chị em nhà Parker đã ở trên đó. – Cô Blanchard giải thích. – Khi chúng tôi nói chuyện với chúng tôi lúc trưa!

Và cô thuật lại chi tiết những gì đã xảy ra, cuối cùng cô xác nhận rằng cô và học sinh của mình đã biết rằng hai cô gái đã ở trong một gian phòng nằm ngay bên dưới mái nhà.

– Tôi cho rằng chúng đùa với quý vị, - người nữ danh ca buống bình nói. Nhưng không quan trọng! Nếu có một cầu thang đưa lên trên đó thì chỉ có thể bắt đầu từ bao lon thứ ba! Nào ta đi!

Cho đến lúc đó ông Randall hầu như chẳng nói gì. Nhưng bây giờ ông tham gia một cách hăng hái vào việc tìm kiếm. Tuy nhiên, họ tìm kiếm cũng chẳng được gì. Thế là Evelyn bắt đầu gọi các bạn của mình. Không ai trả lời nó.

– Tôi nghĩ tốt hơn hết ta nên báo cảnh sát! – Bà Randall rất lo sợ nói.

– Không, không! Tôi xin các người! – Bà Millford kêu lên và trong phút chốc bà mất đi vẻ mặt lạnh lùng Tại sao bà lại tỏ ra mãnh liệt như vậy? Bà có chuyện gì phải che giấu?

– Tôi xin các người! – Bà lặp lại. – tôi có ý định cho thuê nhà hát và mọi sự khiêu nại có nguy cơ làm hỏng hết mọi kế hoạch của tôi. Người ta dễ dàng sợ hãi, yêu cầu quý vị tiếp tục tìm kiếm nữa đi?

– Cháu có ý kiến này! – Evelyn bỗng nói. – Chúng ta đã trò chuyện với Liz và Ann khi chúng ta đứng giữa sân khấu. Tại sao chúng ta không trở lại chỗ

đó và cố gắng bắt liên lạc với họ?

– Đúng vậy! – Cô Blanchard thở hắt ra. - Tại sao mình không nghĩ đến chuyện đó nhỉ?

– Nếu như cuộc thử nghiệm lần này không có kết quả, - bà Randall cương quyết nói. – tôi quyết định báo chính quyền.

Lúc đó, mọi người nhẹ nhõm khi nghe hai cô gái trả lời họ!

– Cảm ơn Thượng đế, mọi người đã trở lại! – Ann mệt mỏi trả lời. – Liz và mình bị nhốt trong một căn phòng nhỏ bé dưới mái nhà. Khi chúng mình muốn đi ra, thì mảnh gỗ di động để vào nơi đây đã bị đóng lại. Từ bên hông không thể làm cho nó xê dịch được!

– Các cháu có bị thương tích nào không? – Bà Randall hỏi.

– Chúng cháu vẫn khỏe mạnh. – Liz trấn an bà.

Rồi cô hướng dẫn cách làm thế nào có thể giải cứu cho họ. Bà Millford há miệng ngạc nhiên cực độ. Bà bảo rằng bà chẳng hề biết đến sự hiện diện của một căn phòng bí mật, của một cầu thang ngầm và một mảnh gỗ di động.

– Có lẽ ông Green biết rõ? – Evelyn phát biểu.

– Chắc chắn là không, - người nữ danh ca trả lời. – Anh ta chỉ biết những gì quý vị đã nói. Hai chị em nhà Parker có lẽ ở dưới mái nhà. Sáng mai quý vị có thể hỏi anh ta khi anh ta trở lại, nếu quý vị muốn.

Cả nhóm phải mất khá nhiều thời gian mới lần ra được mảnh gỗ di động.

Cuối cùng, đó là công của ông Randall. Liz và Ann đánh đẩy bụi nhưng vô cùng sung sướng, chúng lao về phía trước trong vòng tay bạn bè! Liz giải thích rằng các cô có nghe Toby Green gọi mình, nhưng không thể khiến ông ta nghe được họ. Họ cũng đã nghe tiếng Evelyn gọi trong hành lang. Nhưng thật không may, họ đã cố gắng đập hết sức vào mảnh gỗ nhưng cũng thất bại. Một hiện tượng của thánh giá đã lấp mất tiếng la của họ. Nói tóm lại, rõ ràng nếu như một người bị nhốt dưới mái nhà có thể trông thấy và nghe, nhưng chỉ có thể làm cho người khác nghe được mình nói khi người đó đứng ở giữa sân khấu.

– Thành thật xin lỗi về những việc không may đã xảy ra cho các cháu. – Bà Millford thở dài nói.

Bà Randall cảm ơn bà đã giúp đỡ trong việc tìm kiếm, rồi mọi người cùng Liz và Ann trở lại trườngst. Hai cô thám tử tự tin rằng gian phòng nhỏ hẹp đó được sử dụng làm nơi ẩn nấp của “con ma”.

– Để khẳng định điều đó. – Ann nói ngay đêm đó với bạn bè của mình. – chúng ta phải rắc một loại bột xuống đất, ngay trước mảnh gỗ bí mật ... cũng phải rắc một chút lên tường, như thế chúng ta sẽ có thể lấy dấu vân tay của con người đùa dai xấu xa đó.

– Trong trường hợp đó, - Liz nhắc nhở, - phải cần đến một thám tử chuyên nghiệp để đến lấy dấu vân tay đó. Nhưng mà tại sao không?

Ngay ngày hôm sau, hai chị em nhà Parker và các bạn thân nhất của mình thực hiện kế hoạch. Trong khi Liz và Ann rắc bột diệt côn trùng lên mặt đất, các cô gái khác đi khắp nơi. Doris đã đến tận hàng ghế thứ nhất của bao lon thứ ba và nhìn bên hông sân khấu, cổ bồng kêu lên sợ hãi.

Trôi bồng bênh bên trên sàn diễn, một bóng ma vừa xuất hiện với vầng hào quang mọi khi. Doris vừa kêu lên thì ảo ảnh liền biến mất. Sân khấu tối sầm lại.

Doris thở hắt ra, quay trở lại cạnh các bạn của mình và giải thích những gì cô vừa trông thấy. Hai chị em nhà Parker nhanh chóng họp bàn. Nếu chuyện kia là thật, họ không muốn vượt mất cơ hội truy đuổi con ma. Liz tự đề cử Ann và Evelyn ở lại cạnh mảnh gỗ bí mật. Trong khi đó những đứa khác sẽ chạy ủa về phía sân khấu. Vừa gây náo loạn, tạo ra vẻ cả nhóm đã rời bao lon thứ ba.

Kế hoạch của cô được tất cả mọi người nhất trí, mặc dù Doris tỏ ra ít nhiều do dự, cô không muốn đến quá gần nơi con ma đã xuất hiện trước mắt cô. Trong suốt mười lăm phút các cô gái lúng túng trên sân khấu, trong khi ba nữ thám tử phục kích trong bao lon thứ ba. Nhưng chẳng có gì xảy ra cả.

– Con ma xem thường chúng ta! – Ann chán nản thở dài.

– Cuối cùng rồi chúng ta sẽ thắng! – Liz nói. – Mỗi ngày, sau giờ học, chúng ta sẽ đến xem có dấu vân tay hay không.

Nhưng liền ba ngày sau đó không có chút kết quả cụ thể nào. Ngoài ra đài phát thanh Penfield vẫn chưa trả lời bức thư của hai cô thám tử trẻ. Thư từ sáng thứ tư vẫn không có phong thư nào có tiêu đề của đài. Liz quyết định gọi cho ông Boyle. Cô thư ký riêng của ông nhận liên lạc.

Khi Liz giải thích xong lý do, giọng phụ nữ ở đầu dây bên kia khẽ kêu lên: – Nhưng chúng tôi không nhận được bức thư nào của cô cả, tôi đoán chắc với cô! Tôi rất tiếc nhưng đúng là như vậy. Tôi chỉ có thể khuyên cô viết thêm một bức thư nữa cho ông Boyle!

Hoàn toàn kinh ngạc, Liz gác máy. Tại sao ông giám đốc đài phát thanh đã không nhận được bức thư của cô? Cô chạy đi báo cho cô em.

– Đúng, chuyện lá thư biến mất thật sự lạ lùng. – Ann nói khẽ.

Và rồi, cô bỗng nhớ rằng Liz đã giao bức thư cho Fritz Brunner. Phong thư phải chăng ở hộp thư lưu trữ hay là Fritz đã đánh mất nó mà cô chẳng dám thú nhận?

Còn một giả thiết thứ ba ... Và nếu như vì một lý do nào đó đã dụng tâm làm cho bức thư biến mất?

Hồn Ma Trên Bao Lon

Chương 16

LỜI CẢNH CÁO

Những ngày gần đây có nhiều việc có liên quan đến Fritzi Brunner! Trong vụ nay cô phục vụ giữ vai trò gì? Cô ta có bề ngoài nhìn không mấy lành lợi. Cô ta làm gì ... nếu cô ta có một vai trò cụ thể? Ann lúc nào cũng sôi nổi, lao ngay xuống tầng trệt tìm cô phục vụ và tìm thấy cô ấy ở phòng giặt.

– Fritzi! Chị có nhớ bức thư mà chúng tôi đã giao cho chị đem bỏ vào thùng thư không?

– Bức thư? Thư nào? – Fritzi làm ra vẻ ngờ nghệch hỏi.

Thật bình tĩnh, Ann nhắc cho cô ta nhớ lại. Gương mặt của Fritzi sáng lên.

– A! Phải rồi. Bây giờ tôi nhớ ra rồi. Tôi đã đưa thư cho anh chàng giao hàng.

– Nhưng chị phải giao nó cho người đưa thư chứ.

– Có gì khác đâu? Anh chàng giao hàng trở ra thẳng ngoài phố và hứa với tôi là sẽ bỏ nó vào thùng thư ở bưu điện. Tôi đã nghĩ như thế sẽ nhanh hơn. Thế là Ann bèn giải thích cho cô nghe rằng bức thư đã không đến nơi.

– Anh chàng giao hàng đã đánh mất nó. – Cô thở dài. – Hoặc là đã quên gửi nó đi.

– Thật tai hại! – Fritzi than thở. – Tôi xin lỗi, nếu gặp lại hấn, tôi sẽ hỏi hấn

...

Và rất bất ngờ, lúc Ann hoàn toàn không chờ đợi, Fritzi bật khóc nức nở và bỏ chạy. Ann trở về phòng ăn điểm tâm với chị gái và trình bày trường hợp đã xảy ra cho chị cô. Thái độ của Fritzi phải suy nghĩ lại ...

Khi hai chị em nhà Parker lên phòng của mình, họ nghe giọng nói của Fritzi sau cánh cửa khép hờ phòng của Letty.

– Ôi! Cô Letty! Đã xảy ra một chuyện khủng khiếp.

Do phản xạ tự nhiên, hai chị em đi chậm lại, nhưng cánh cửa đã bị đóng lại và đoạn sau của câu chuyện họ không thể nghe được.

Khi về phòng, Liz nói với em gái:

– Ann, có khi nào Letty và Fritzi thông đồng với nhau để gây rắc rối cho chúng ta không?

– Letty tìm cách hại chúng ta, chuyện đó chắc chắn quá rồi. Nhưng Fritzi ... chúng ta có thể nghi ngờ chị ấy đã tiếp tay trong vụ trộm bản nhạc của chúng ta không?

– Đó chính là một trong những điều bí ẩn! – Liz nhún vai khẽ nói. – Chúng ta có nên điều tra lại về vụ chúng ta bị tấn công và bị ném xuống hồ bơi không?

Chúng ta phải hỏi các lưu trú sinh trong trường, lần lượt từ đứa một. Nếu một đứa nào đó đã tham gia vào trò đùa bẩn thỉu đó, có thể nó tự thú ... Hai cô thám tử trẻ đầy hi vọng bắt tay vào việc. Nhưng đó là một công việc mất nhiều công sức, chiếm của họ cả một buổi. Kết quả chẳng có gì khiến hai cô bắt đầu xuống tinh thần. Khi đi ngang qua sân cỏ, Liz trông thấy May Vincent đang học bài trên một băng đá tách biệt. Liz chưa hỏi May nhưng có thể xếp nó vào hàng các người bạn hiếm hoi của Letty và Ida. Liz liền đến bên cạnh nó.

– Chào May! – Cô vui vẻ nói và ngồi xuống bên cạnh nó. - Chắc mình không làm phiền bạn chứ?

– Ô! Không. Mình rất thích đến đây vì ở đây thật yên tĩnh để ôn bài.

– Nơi này cũng không xa hồ bơi, phải không? – Liz làm ra vẻ vô tình hỏi. May ngạc nhiên về câu hỏi, liếc nhìn Liz.

– Ô ...không ...không gần lắm ...! Nó có vẻ chăm chú như đọc sách và bối rối.

Liz hài lòng về phản ứng của nó, tiến xa hơn. Cô nhẹ nhàng nói tiếp:

– Ann và mình sẵn sàng tha thứ cho chuyện chúng mình bị ném xuống hồ và cả cho người đã làm chuyện đó! Nhưng như vậy cũng không ngăn chúng mình tò mò muốn biết những ai chịu trách nhiệm vụ đó. Mình hứa sẽ không trả thù!

May lật trang sách, không hé môi nó câu nào.

– May! – Liz không cần quanh co hỏi. - Bạn có trong nhóm các cô gái che mặt không?

May nóng nảy cắn môi. Chính thái độ đó đã tố cáo nó. Nó cũng hiểu điều đó và cuối cùng nó thú nhận.

– Thật ra có đấy. mình bị lôi cuốn trong trò đùa xấu xa đó mà sau đó mình biết ngay tầm quan trọng của nó. Nước lạnh trong hồ có thể rất nguy hiểm cho các bạn. Mình cứ ngỡ chỉ giả bộ ném hai bạn xuống nước ... chỉ để làm cho các bạn sợ! Thật lòng mình nhẹ nhõm khi thú nhận tất cả chuyện này với bạn!

Lương tâm của mình không dẫn vặt nữa. Bạn không ghét mình chứ, bạn nói đi ...?

Liz quá sung sướng đã biết sự thật hay ít ra một phần sự thật. Liz cam đoan và trấn an nó. Biết rằng May và Letty rất gắn bó, cũng dễ dàng đoán được Letty là đứa cầm đầu trong vụ kia. Cương quyết tìm hiểu rõ mọi chuyện, Liz hỏi thẳng May, cô gái cũng không chối.

– Còn người đàn ông che mặt cùng đi với các bạn là ai vậy? – Cô thám tử hỏi.

– Cảm ơn May! – Liz nói khi rời cô bạn. Bạn nên tin rằng mình sẽ giữ tâm sự của bạn cho riêng mình.

Ngay tối hôm đó, hai chị em nhà Parker mở cuộc họp nhỏ. Ở trường hai cô không biết được gì thêm nữa về vấn đề bản nhạc bị đánh cắp, cho dù bị làm cho bẽ mặt Letty cũng sẽ không tiết lộ điều gì cả. Cuộc vận động sắp tới phải chuyển hướng sang đài phát thanh Penfield tọa lạc ở cách thành phố vài cây số.

– Chúng ta sẽ nhanh chóng có đầy đủ thông tin nếu như chúng ta tự đi đến đó hơn là viết một lá thư thứ hai, Ann tuyên bố.

– Vậy thì chúng ta đi xin phép bà Randall để mai ta đi. Chị đi gặp bà Randall đây!

Lúc đi gần đến văn phòng Hiệu trưởng thì được báo tin cô có điện thoại.

Ken Scott gọi cho cô.

– Thế nào Liz, bạn có khỏe không?

– Tạm tạm, cảm ơn anh. – Liz cười nói. – Ngoài trừ Ann và em đang gặp phải hai chuyện bí ẩn mà bọn em chưa khám phá ra.

– Nếu các em cần bọn anh giúp đỡ có lẽ sẽ khá hơn! – chàng trai cũng cười trả lời. – Chris và anh hoàn toàn phụ thuộc sự bố trí của các em. Em biết không?

– Vậy thì, cũng có thể bọn em sẽ kêu gọi sự giúp đỡ của các anh, không lâu nữa đâu ...

Rồi Liz nói về dự tính đến đài phát thanh Penfield của mình.

– Anh có thể đưa các em đi cùng với Chris đến đó! – Ken reo lên. – Ba anh sẽ cho chúng ta mượn xe!

Thế là một cuộc hành trình đã được tổ chức cho ngày hôm sau. Liz và Ann đã xin phép bà Randall và cô Harriet. Hai chàng trai đã đến đón họ bằng xe ngay sau giờ học. Cả bốn người cùng nhau lên đường. Ken thận trọng lái xe, một chuyến đi với anh ta luôn luôn rất dễ chịu. Con đường đưa đến đài phát thanh chạy ngoằn ngoèo qua một cánh đồng tuyệt đẹp. Đến một lúc, Ken cho dừng xe bên lề đường và cả bốn người bạn leo lên một gò đất nhỏ để nhìn thung lũng ở bên dưới được rõ hơn. Họ ngồi trên cỏ dày, lưng dựa ra đường và bắt đầu trò chuyện.

– Nào! – Ken bắt đầu. – Hãy cho các anh biết những chi tiết về vụ đánh cắp bản nhạc một cách bí ẩn.

Liz đang kể thì Ann vô tình quay đầu về phía đường, chợt kêu lên:

– Ô! Nhìn kia! Nhìn kia!

Ba người cùng quay lại nhìn.

Một gã đàn ông cao, gầy và mái tóc hung đỏ chói chang đang chuôi một mảnh giấy dưới cái gạt nước trên chiếc xe của Ken.

Thấy mình bị phát hiện, kẻ lạ mặt nhanh chóng quay người và nhảy vào xe của hắn đã đỗ cách đó không xa. Hắn cho xe lao nhanh ngay sau đó. Hai chàng trai đã lao về phía trước, the sau là Liz và Ann. Nhưng đã quá trễ. Từ

chỗ của họ, họ không thể đọc được số xe của gã, khoảng cách quá xa. Tuy nhiên, Liz đã tóm được mảnh giấy. Chỉ là một mẩu giấy thường rách ra từ một quyển sổ tay nhỏ, trên đó có nguệch ngoạc câu sau đây:

“Liz và Ann Parker! Hãy lo chuyện của chúng mày! Hãy quay về Starhurst ngay tức khắc!”.

– Trời ơi! – Ken kêu lên. – Đây là một lời đe dọa.

Hai chị em mỉm cười. Rõ ràng câu chuyện càng lúc càng đậm màu. Kẻ lạ mặt có mái tóc màu hung đỏ cố ngăn họ hành động.

– Chắc chắn họ không biết rằng hai em rất khó sợ hãi! – Chris nói nhanh. – Anh nghĩ hai em vẫn muốn tiếp tục.

– Chắc chắn là như vậy! – Liz đáp. – chúng em từ chối để cho chọc gậy vào bánh xe. Hơn nữa, lúc này chúng em đang giải quyết chuyện của chính mình.

Thế thì ... ta hãy nhanh chóng đến văn phòng ông Boyle. Em muốn gặp ông càng sớm càng tốt!

Tuy vậy, gặp ông giám đốc đài phát thanh không phải chuyện dễ dàng. Phải vận dụng sức thuyết phục mới vượt qua được cả một đội ngũ nhân viên và thư ký. Sau cùng họ đồng ý cho vào gặp ông giám đốc. Ông Boyle lễ phép lắng nghe câu chuyện của họ nhưng không tỏ ra bối rối ...

– Rất khó chứng minh rằng một điệu nhạc bị ăn cắp. Ông giải thích, tôi khuyên các cô gửi cho tôi bản sao của bản nhạc đó cũng như một sự chứng thực, được nhiều nhân chứng ký tên, chứng nhận họ biết được nhạc do hai cô sáng tác. Từ tài liệu đó, tôi sẽ mở một cuộc điều tra.

– Rất tốt, cháu sẽ thực hiện điều đó khi cáo từ. – Liz hứa.

Phần còn lại của buổi tối rất dễ chịu. Bốn người đã được phép ăn tối với nhau trong một nhà hàng nhỏ bên bờ sông trước khi họ trở lại trường của mình.

Bữa ăn thật vui vẻ, họ bàn tán về “Xin chào mùa xuân!”. Ken và Chris hứa hẹn sẽ động viên các bạn của mình để thành lập một hệ thống canh gác bên trong nhà hát Mozart ngày trình diễn vở kịch.

Ngày hôm sau, khi học xong, Liz và Ann chép lại bản nhạc của mình theo yêu cầu của ông Boyle. Bà Randall, cô Rosemont, Evelyn và Doris xác nhận nguồn gốc của điệu nhạc. “Tất cả đều bí ẩn”. Liz muốn đích thân đi gửi bảo đảm ở bưu điện Penfield.

Cô đi gửi và trong lúc đi đến bưu điện như mọi ngày, cô ghé qua nhà hát Mozart. Ann, Evelyn và Doris cùng đi với cô. Các cô gái vẫn mong khám phá những dấu cảnh trước mảnh gỗ di động của cầu thang bí mật. Nhưng lần này cũng vậy họ lại thất vọng:

con ma không đi qua nơi đó!

– Ta hãy lên xa trên snâ khấu. – Ann đề nghị. – Nơi mà một số phong màn

được đưa từ tầng hầm lên.

Bốn cô gái chiếu đèn pin quan sát sân khấu và khám phá một nắp hầm được phủ một lớp bụi dày che khuất.

– Hay quá! Lối đi này sẽ rất có ích cho chúng ta. – Ann nói.

Một tiếng động khiến cô ngừng nói. Tất cả các cô gái ngẩng đầu lên. Lúc đó, họ kinh hoàng trông thấy một cái túi cát đóng đưa trong không khí ở một đầu sợi dây. Nó vừa va vào một phong màn rất nặng khiến nó đang đổ xuống đầu các cô gái.

– Coi chừng! – Ann thét lên.

Cô, Evelyn và Doris nhảy lùi một bước, nhưng Liz thì chạy chậm hơn. Bị kịch xảy ra trong không đầy một giây:

phong màn bằng gỗ và vải thô đã đè nặng lên người cô chị

Hồn Ma Trên Bao Lơn

Chương 17

NHÀ HÁT ĐƯỢC BẢO VỆ

Tiếng vang của tấm phong màn đổ xuống còn vang trong khi Ann và các bạn của cô đã lao vào cứu Liz. Cô ta hầu như hoàn toàn biến mất dưới tấm phong màn. Người ta chỉ còn trông thấy đầu của cô với đôi mắt nhắm nghiền, hai vai và một cánh tay.

– Liz! Liz – Ann gào to vì quá sợ hãi.

Quý gối bên cạnh chị của mình, cô đưa đèn soi lên người Liz và cô nhẹ nhõm khi nhận thấy chị cô không chết. Mạch vẫn còn đập nhưng hơi thờ chậm và khó. Chính vì đồng to gỗ và vải đè nặng lên ngực cô. Điều quan trọng nhất là phải ngay tức khắc tháo gỡ đồng đó và đem cô ấy ra.

– Nhanh lên nào! – Ann ra lệnh. – Hãy giúp mình đưa cái phong màn sang một bên.

Họ hợp sức lại đẩy tấm phong màn sang một bên. Ann xoa hai cườm tay của chị mình, vỗ nhẹ lên hai gò má, nhưng Liz vẫn bất động. Các bạn của cô lại bắt đầu lo sợ điều tệ hại nhất.

– Tốt hơn hết, ta nên mang chị ấy sang nhà bà Millford, cuối cùng Ann nói. - Nếu trong chót lát nữa chị ấy không tỉnh lại, ta phải gọi một bác sĩ.

Ann và Evelyn rất thận trọng đặt Liz lên một cái cáng tạm làm bằng một mảnh phong màn.

Bà Millford đích thân ra mở cửa cho họ. Vừa trông thấy người bị nạn bà vội vàng cho cả nhóm vào nhà. Bà tỏ ra rất ân cần. Bà tự trách mình đã không

cho kiểm tra lại dụng cụ đã được bỏ lại sân khấu.

– Cháu xin bà! – Ann ngắt lời. – Bà sẽ còn đủ thời gian để kiểm tra tất cả sau này, còn lúc này mỗi giây phút rất quan trọng. Chúng ta hãy nghĩ đến Liz! Liz đã được đặt nằm trên ghế tràng kỷ của phòng khách. Bà Millford vội vàng đi tìm lọ muối để cứu tình người bị thương. Trong lúc đó Ann mở cô áo của chị mình và bắt đầu xoa bóp vùng gáy.

Ngay lúc bà Millford trở lại với một cái lọ trong tay, Liz chớp mắt. Rồi cô đưa mắt vô hồn nhìn các bạn cúi xuống bên trên cô. Cô chớp mắt thêm vài lần và nói.

Câu đầu tiên là để hỏi:

– Ann, ai đã đánh chị?

Ann nhắc cho cô nhớ lại rằng một tấm phong màn đã rơi lên người cô. Rồi cô bảo chị mình hãy nằm nghỉ ngơi một lúc.

– Khi nào chị cảm thấy khoẻ hơn, chúng ta sẽ trở về Starhurst bằng taxi.

Chúng ta phải mời một bác sĩ ... - Bà Millford vội nói.

Nhưng chính Liz cam đoan là không cần thiết. Chắc chắn thâm mình cô bị bầm tím và đau đớn! Nhưng cô không bị gãy một cái xương nào cả.

– Cháu sẽ đến phòng y tế của trường. – Cô hứa. -Ở đó cháu được sẽ được biết nên khám bác sĩ hay không.

Bà Millford dùng điện thoại gọi một chiếc taxi. Trong khi chờ đợi, Doris nói rằng cô nghĩ có lẽ con ma là tử phạm gây ra tai nạn.

Khuôn mặt bà Millford lộ vẻ rất bất bình. Evelyn vội vàng chữa lại rằng theo ý nó do túi cát bị đứt dây neo va chạm một cách tình cờ vào tấm phong màn.

– Đó là lẽ đương nhiên, - bà Millford bổ sung. - Nếu trong nhà hát của ta có ma, thì chỉ duy nhất là các hồn ma của âm nhạc và bi kịch!

Bốn đứa con gái đưa mắt nhìn nhau muốn nói thật nhiều điều, nhưng không thốt lên một lời nào. Bà Millford nói tiếp:

– Ta sẽ ra lệnh ngay, cho dọn dẹp sân khấu và kiểm tra lại cho nó trở nên chắc chắn. Vật dụng cũ sẽ không sử dụng nữa.

– Bà có một sáng kiến tuyệt vời, - Ann đồng tình. – Nhưng cháu Evelyn rằng việc tu sửa kéo dài sẽ không kịp cho buổi trình diễn đã dự định của chúng cháu.

– Được chứ, các cháu. Các cháu an tâm đi. Ta sẽ lệnh cho tất cả phải chấm dứt trong thời hạn ngắn nhất. Việc tu sửa sẽ rất nhanh chóng. Đúng ra phải làm những việc gì nhỉ? Thay các dây điều khiển và túi cát, cũng phải tra mỡ bôi vào các ròng rọc, không còn gì khác nữa!

Bị cuốn hút trong chi tiết của kế hoạch mới, Ann, Evelyn và Doris vẫn còn ngại về tình trạng của Liz, nhẹ nhõm khi chiếc taxi đến. Họ nhanh chóng cáo từ và không quên cảm ơn chủ nhân.

Nơi trường Starhurst, cô y tá trực nhón nhó sau khi đã khám bệnh cho Liz.

Theo ý cô, tốt hơn nên gọi cho bác sĩ ... Ông này sau một hồi khám xét tỉ mỉ, trấn an bệnh nhân:

cô không bị gãy xương nào cả và những vết bầm sẽ nhanh chóng tan đi. Phải nói rằng cô thật là may mắn.

Tuy nhiên, cuối cùng ông tuyên bố, tôi cho rằng tốt hơn hết cháu nên nằm yên nghỉ ngơi hai mươi bốn tiếng, ngay tại phòng y tế này, để bình tĩnh lại sau cú sốc đó.

Sau khi bác sĩ ra về, cô y tá gọi điện cho bà Randall biết chuyện. Bà vội vàng lên ngay với hai chị em nhà Parker.

– Thật, các cháu đáng thương của ta, - bà nhẹ nhàng nói, - các cháu không may mắn! Ta nghĩ tốt hơn hết chúng ta hãy từ bỏ ngay, không trình diễn vở kịch của chúng ta ở nhà hát Mozart, Liz suýt bị thương nặng nề.

Ann vội vàng nói về những việc tu sửa đã định của bà Millford. Nhưng dù thế nào nó cũng không thuyết phục được bà Randall. Bà rất kiên định trong quyết định của mình.

– Nhưng, nếu như thế, chúng ta sẽ làm gì với tất cả các vé chúng ta đã bán trước đó? – Ann thất vọng nói lớn.

– Chúng ta sẽ trả lại tiền mua vé. Chúng ta còn có thể làm gì khác hơn được?

– Tiền đó dành cho công tác từ thiện! – Liz nhắc nhở bà. – Thưa bà, cháu xin bà hãy hứa với chúng cháu rằng chúng ta sẽ trình diễn ở trong nhà hát đó. Bà Millford đã hứa theo dõi và đích thân lo lắng cho sự an toàn của chúng ta.

– Hơn nữa, - Ann ngắt lời với sự hăng hái quen thuộc, - có phải ở Penfield có chương trình đô thị hoá phải không, thưa bà?

– Chắc chắn là có!

– Như thế là nhà hát Mozart chắc chắn đã được kiểm tra và không thể có sự cố nghiêm trọng. Tai nạn của Liz chỉ thuần túy là một ... tai nạn!

Cuối cùng bà Hiệu trưởng hứa sẽ suy nghĩ thêm trước khi quyết định dứt khoát. Hôm sau bà sẽ cho biết câu trả lời của mình.

Thế mà, ngày hôm sau, vấn đề đã được giải quyết dứt điểm nhưng không phải do bà Randall. Thật vậy, buổi sáng, bà Hiệu trưởng nhận một bức thư ngắn cùng với một lá thư chính thức thông báo rằng nhà hát Mozart không hội đủ những yêu cầu đòi hỏi của những luật lệ an toàn. Do đó từ nay không ai được sử dụng nó. Bà Millford tỏ sự hối tiếc về việc những lưu trú sinh của trường không có chỗ diễn và bà cũng buồn cho chính mình.

– Vừa đúng lúc tôi lập kế hoạch sửa chữa nó! – Bà ta nói.

Ann được gọi lên văn phòng bà Hiệu trưởng, bà đưa cho nó xem bức thư và mảnh giấy.

– Thật ra như thế này vẫn hơn! – Bà Randall thở dài thay cho lời bình phẩm. Ann rất thất vọng. Cô cũng biết bà Hiệu trưởng cũng như các học sinh của

trường đã mơ ước thu được nhiều tiền cho công tác từ thiện. Sự thất vọng quá lớn và quá tàn nhẫn.

Ngoài ra, Ann cũng nghĩ đến những gì vừa xảy ra, cô càng tin tưởng rằng có cái gì đó không ổn trong việc cấm nhà hát hoạt động.

– Xin phép bà cho cháu xem văn bản chính thức có được không ạ? – Cô bé hỏi sau một lúc suy nghĩ.

Bà Randall đưa cho cô ... Không sai, đúng là bản chính. Mảnh giấy có tiêu đề và địa chỉ của cơ quan có liên quan. Chữ ký là của Roy Hutton, thanh tra phụ trách đô thị hoá.

Ann thở dài trả lại tờ giấy. Tin tức nhanh chóng loan ra như một dây thuốc súng trong trường. Học sinh không che giấu sự thất vọng. Nhiều học sinh đã vô cùng hân diện vì đã bán được nhiều vé, bây giờ thất vọng với ý nghĩ sẽ phải trả lại tiền vé. Và lại, còn số lớn phụ huynh và học sinh trong số đó có chú và cô của hai chị em nhà Parker - phải dự tính trước để tham dự buổi trình diễn ...

– Chà, thật là một tai hoạ bất ngờ. – Liz than thở khi cô em đến bao tin. – Bà Millford cũng thất vọng không kém. Bà muốn thu được lợi từ nhà hát cũ kỹ bằng cách cho thuê nó!

Vài phút sau, sau khi đã rời phòng y tế, Ann trông thấy Letty đang ba hoa ở giữa một nhóm học sinh trong đại sảnh.

– Tao rất mừng, nhà hát Mozart từ nay sẽ bị cấm, - con nhỏ thổ tả nói.

– Tại sao vậy? – Ann đến gần hỏi.

– Ồ, tao có lý do của tao ...

Thái độ của Letty khiến cô con gái út nhà Parker phải suy nghĩ. Liệu con bé dữ dằn này có dính dáng đến vụ cấm nhà hát không nhỉ? Ann quyết định bí mật theo dõi nó, có thể phát hiện ra một vài dấu vết nào đó thì sao? Vào cuối trưa, việc theo dõi đã có kết quả. Ann trông thấy Letty nói chuyện với Fritz Brunner.

Cuộc gặp của hai người diễn ra trên chỗ nghỉ vắng vẻ ở tầng hai. Ann nấp vào chỗ lờm của một cánh cửa, lắng tai nghe.

– Tất cả diễn ra tốt đẹp, Fritz, - Letty hân hoan nói với f.

– Như vậy vớ “Xin chào mùa xuân!” không được diễn ở nhà hát?

– Chính xác!

Hai người chia tay vì có ai đó lên cầu thang. Ann cho rằng nghe được ngần ấy cũng đủ. Letty lún sâu vào vụ này rồi. Chỉ còn phải tìm hiểu bằng cách nào.

Ann đuổi theo Letty.

– Chờ chút đã. Tao có chuyện muốn nói với mày!

– Còn tao, - Letty phản đối thô bạo, - tao không mất thời gian với mày.

– Tao đã nghe những gì mày nói với Fritz và tao buộc mày phải giải thích.

Nhưng Letty đẩy mạnh Ann sang một bên rồi chuồn nhanh. Ann do dự không muốn chạy theo nó. Rõ ràng nó không thể cho ai biết sự thật. Có lẽ Ida sẽ nói nhiều hơn. Dù sao nó quá đần độn để tránh né một cách khéo léo những câu hỏi.

Ann lao đến căn phòng của chúng nó. Cũng may Ida chỉ có một mình.

– Mày biết gì về vụ nhà hát Mozart bị cấm đoán? – Ann nói nhanh vào vấn đề.

– Ồ ... Không biết gì cả! – Nó lắp bắp nói.

Không khoan nhượng, Ann hỏi nó tới tấp. Cuối cùng con bé đần độn khẽ nói:

– Tao không thể phản bội lại Letty!

– Còn tao không muốn tạo phiền phức cho nó và chỉ muốn mày nói cho tao biết những gì mày biết. Nếu không, mày hãy coi chừng! Ta rất có thể sẽ trở thành hung dữ!

Ida sợ hãi liếc vội về phía cửa những mong Letty lúc đó xuất hiện để giải cứu nó.

Thế là Ida nói nhanh một thông tin với giọng run rẩy, thật nhỏ, rất khó nghe.

– Nếu mày muốn biết sự thật về việc đóng cửa nhà hát Mozart, mày nên gặp vị hôn phu của Fritz! Ann không khai thác được gì hơn nữa.

Hồn Ma Trên Bao Lơn

Chương 18

MICHAEL LÀ AI ?

Liz đã ra khỏi phòng y tế. Hai chị em nhà Parker trong phòng học của mình, bàn bạc sôi nổi những thông tin thu thập được của Ann. Bí mật chưa được làm sáng tỏ, càng lúc càng dày đặc hơn bao giờ hết. Tại sao lại là anh chàng hôn phu của Fritz! – Nếu như thật sự có một anh chàng như thế! - Lẽ nào hẳn lại mong nhà hát Mozart vĩnh viễn đóng cửa?

Tuy nhiên, nếu hẳn có dính dáng đến vụ gì đó thì có nên nghi ngờ thì có nên nghi ngờ hẳn đã đóng vai trò làm con ma? Và có phải hẳn cũng là nhân vật đã lấy bản nhạc “Tất cả đều bí ẩn” từ tay của Liz vào cái đêm hai chị em bị ném xuống hồ bơi?

– Chị chỉ thấy một cách duy nhất để có lời giải đáp cho những câu hỏi này. –

Liz nói để kết luận. – Đó là đi đến phóng của Fritz để hỏi cho ra lẽ, Ann!

Hai chị em lên tầng ba, nơi dành làm phòng ngủ của nhân viên phục vụ. Họ gõ cửa phòng của Fritz. Họ vô cùng ngạc nhiên, khi Mattie cô gái vẫn làm

vệ sinh cho phòng của họ, là người mở cửa cho họ.

– Ủa, Mattie! Như vậy chị đã trở về rồi sao? – Ann kêu lên.

– Đúng rồi, thưa hai cô, tôi đã trở về trưa nay.

– Chúng tôi rất vui khi chị trở về, - Liz nói, - nhưng còn Fritzzi đã đi đâu rồi?

– Cô ta đã ra đi cách đây khoảng một giờ và các cô xem, cô ta để phòng tôi bừa bãi thế này đây.

Liz và Ann chia sẻ bọc dọc với chị ta rồi hỏi địa chỉ của Fritzzi. Mattie không biết, một cuộc điều tra nhanh ở văn phòng hành chánh của nhà trường cũng không cho họ thêm thông tin nào nữa. Fritzzi đã đi không để lại địa chỉ.

Ngoài địa chỉ của người giới thiệu cô ở Penfield:

Toby Green, tại nhà bà Millford.

Cô nàng Fritzzi không đơn giản như chúng ta nghĩ. – Liz nhận xét khi cùng với cô em trở lại phòng của Mattie.

Mattie là một cô bé tuyệt vời, luôn luôn quan tâm đến những vấn đề của hai chị em nhà Parker. Hai chị em bèn thuật cho cô nghe những gì đã xảy ra khi cô ta đi vắng.

– Tôi sẽ cố gắng hết sức mình để giúp hai cô khám phá bí mật! – Mattie hứa.

– Hãy tin nơi tôi.

– Trong khi chờ đợi, - Liz nói tiếp. - chị không phiền, nếu như chúng tôi xem qua phòng chị một chút trước khi chị dọn dẹp chứ. Có thể chúng tôi sẽ tìm ra được một dấu vết nào đó.

– Xin hai cô cứ tự nhiên!

Hai cô thám tử trẻ bắt đầu xem qua các quyển tạp chí và những giấy tờ đầy ắp trên bàn. Ann đi xuống phòng để lấy những mảnh giấy báo đã tìm thấy trong hộp đựng áo choàng và mũ tốt nghiệp ... Sau một lúc, sự cố gắng của họ đã được đền bù. Họ khám phá ra giữa đồng tạp chí, tờ báo có mảnh giấy bị xé ra.

– Điều này chứng tỏ Fritzzi đã di chuyển những bộ quần áo đó! – Liz chiến thắng kêu lên:

– Ta tiếp tục tìm.

Ann kiểm tra giỏ đựng giấy rác. Cô khám phá ra trong đó có nhiều bao thư gửi cho Fritzzi Brunner, nhưng không có phong bì nào ghi địa chỉ người gửi. Bỗng Liz nhận ra ở đáy hộp tủ, một phong bì bề ngoài đã cũ bị xé ra làm bốn mảnh. Ở một góc có một vết mực lớn. Điều này giải thích rằng Fritzzi không xài đến nó. Tuy nhiên cô ta đã kẹp viết ngoài địa chỉ của mình ở sau lưng, địa chỉ của người nhận. Và địa chỉ đó sau khi ráp bốn mảnh lại với nhau thì có địa chỉ như sau:

“ông Michael Roler, nhà tù Penfield”.

– Cô ta viết thư cho một người đàn ông đang ở trong tù. – Mattie tròn mắt nhìn cái phong bì đã được ráp lại và kêu lên.

- Cũng không chắc chắn, - Liz phản đối, - có lẽ người này làm việc ở đó.
- Dù sao hẳn cũng thư từ qua lại với Fritz. Các cô có nghĩ hẳn là hôn phu của Fritz không?

Hai chị em trả lời rằng họ sẽ dùng nó để khám phá ra điều đó, nhưng trước hết phải thông báo cho bà Randall và xin ý kiến của bà.

Khi được biết chuyện, bà Hiệu trưởng gật đầu.

- Ta đã được báo cáo rằng Letty và Ida có những cấu kết bí mật với Fritz. Ta không thích loại kết bè phái đó. Nào, ta hãy nghiên cứu việc đó có ý nghĩa gì?

Bà cho gọi Letty và cô bạn bắt ly thân của nó. Ida xuất hiện với một thái độ của một con chó bị đòn roi. Trái lại, Letty tỏ ra bướng bỉnh, chống đối. Bà Randall mở đầu câu chuyện một cách nghiêm khắc.

- Các cháu, dường như các cháu là bạn rất thân của Fritz Brunner, nhưng nếu như các cháu có dịp biết một điều gì đó bất thường nơi cô ta, nhiệm vụ của các cháu là báo cho ta biết.

– Chúng cháu không dây vào những chuyện mờ ám! – Letty lớn tiếng phản đối ... - có lẽ hơi quá sớm, nếu như tôi bị cáo buộc bất cứ chuyện gì, cha của tôi ...

- Không ai cáo buộc gì cháu cả! – Bà Hiệu trưởng lạnh lùng ngắt lời. – Ta chỉ muốn cho các cháu biết về những bí ẩn của Starhurst và của nhà hát Mozart.

Đúng lúc đó, bà bị gián đoạn bởi chuông điện thoại reo. Bà Randall yêu cầu bốn học sinh chờ đợi ở bên ngoài. Họ đi ra hành lang ngồi. Letty nổi giận.

- Đây không phải trường học! Đây là một ổ gián điệp! Tao có thể nói gì nhỉ? Một nhà tù! Còn chúng mày, chúng mày là học trò cưng của bà Hiệu trưởng. Chúng mày có biết ở đây xảy ra chuyện gì không? Nhân viên phục vụ sẽ được trả lương rất thấp. Chúng mày sẽ không tin nếu tao cho chúng mày biết con nhỏ Fritz tội nghiệp được lĩnh bao nhiêu tiền lương. Tim tao đã nhỏ máu cho nó.

Cho nên tao đã cho nó vài món quà nho nhỏ ... một vài món tiền ít ỏi ... để giúp nó sống.

Liz và Ann quá rõ lòng dạ sắt đá của nó. Không tin lấy một lời nó nói. Hơn nữa chính Ida cũng ngơ ngác nhìn bạn của mình.

- Tao nghĩ đúng ra tiền mày cho Fritz là tiền mày trả cho nó khi nó làm việc gì đó cho mày ... - Ann nói. – Thí dụ chải và là những áo choàng của các giáo sư ...

Letty lãnh trọn cú đánh mà không đáp trả. Nhưng nó nhìn Ida như muốn nói: “Chính mày đã tố cáo tao?”. Và con bé ngu dốt đó vội vàng tuyên bố lớn rằng nó không hề phản bội Letty và biết giữ bí mật. Thật là chết cười.

- Tao cũng nghĩ, Letty. – Ann nói tiếp. - Rằng người ta đã lợi dụng cô Fritz

ngu xuẩn để sử dụng trong vụ nhà hát Mozart. Có lẽ nó giữ liên lạc với một ai đó biết rõ những kế hoạch của bọn tao, khi chị em chúng tao vừa hình thành.

– Cũng có thể, Letty. – Liz nói thêm, - cô ả cũng cho mày biết nhất cử nhất động của chị em tao.

– Biết đâu được! – Letty hồn xược trả lời.

Đúng lúc đó, bà Randall bỗng mở cửa và ra hiệu cho các học sinh trở vào phòng. Cuộc nói chuyện lại tiếp tục. Letty thừa nhận đã trả tiền cho Fritzzi vì cô đã giúp nó những công việc nhỏ nhặt, ngoài ra còn may vá quần áo cho nó.

Nhưng nó không biết gì về gia đình và bạn bè của cô ta. Còn về vụ nhà hát Mozart., Letty cũng không biết ngoại trừ có một lần nó đã chui vào bên trong bộ giáp giả để đùa với các bạn.

– Cháu không biết gì về con ma thật. Cháu cam đoan với bà! – Nó tuyên bố. Và nếu như Fritzzi biết, cô ta cũng chưa bao giờ tiết lộ cho nó biết. - Khi đi Fritzzi cũng không để lại địa chỉ cho cháu.

Bà Hiệu trưởng định chấm dứt buổi nói chuyện thì Letty xác nhận cũng đã nghe điệu nhạc hai chị em nhà Parker ở đài phát thanh.

– Điều đó chứng minh rõ ràng, nó nói thêm, rằng không phải hai chị em nó sáng tác ra bản nhạc đó. Trong những điều kiện đó, ban giám khảo có chỉ định một bản nhạc khác không? Bản nhạc của cháu rất hay, theo ý cháu, và

...

– Ban giám khảo phụ trách việc đó, không phải cháu. Dù sao không có một sự điều chỉnh nào sẽ xảy ra khi cuộc điều tra chưa kết thúc. Từ đây đến đó hãy giữ những suy luận của cháu cho riêng cháu và cố gắng khiêm nhường hơn một chút!

Cả bốn rời văn phòng Hiệu trưởng. Ngay sau khi họ ở ngoài tầm nghe, Letty, giận dữ lại bắt đầu oán trách dai dẳng nó. Ann đưa mắt nhìn chị nó, rồi quay sang con bé thối tha đó mỉm cười.

– Letty, tao nghĩ mày là đứa duy nhất có khả năng làm sáng tỏ tất cả những bí ẩn đó. Hình như mày biết nhiều hơn bất cứ ai khác.

– Dĩ nhiên! – Letty hãnh diện nói ngay mà không cần suy nghĩ.

– Đừng có hà tiện thông tin nữa. Tên của anh chàng hôn phu của Fritzzi là gì?

– Tao không biết tên hấn, Liz Letty trả lời mà không nhận ra rằng vô hình trung nó thú nhận nó biết hấn.

– Nhưng mày đã gặp hấn cái đêm hôm ấy, lúc mày và bạn mày ném chúng tao xuống hồ bơi!

Letty hiểu rằng nó đã quá lời. Thôi thì đành thú nhận phần còn lại. Chuyện đó không còn quan trọng nữa khi hiện nay tất cả hầu như đã biết chuyện này. Toàn bộ câu chuyện, ban đầu chỉ là một trò đùa vô tư. Letty và bạn của nó

đã âm mưu phá hai chị em nhà Parker một vở và đánh cắp bản nhạc của họ. Fritzzi được thông báo kế hoạch này, đã đề nghị sau đó rằng một người đàn ông sẽ cùng đi với chúng nhằm giúp đỡ chúng khi cần. Người đó là vị hôn phu của Fritzzi.

– Thế là hắn cùng đi với bọn tao. – Letty nói. – Chính hắn giết bản nhạc của bọn mày.

– Hắn đã làm gì với nó? – Liz hỏi.

– Tao nghĩ hắn đã xé nó.

– Tại sao hắn muốn người ta đóng cửa nhà hát Mozart? – Đến lượt Ann hỏi. Lần này Letty không nói. Con thành thật đột xuất của nó đã qua. Nó nhún vai bỏ đi theo sau là Ida, cái bóng trung thành của nó.

– Theo chị, – Liz nói với em gái, – Letty biết ít hơn nó khoe khoang. Thêm vào đó, nó bắt đầu sợ dính líu trong một vụ mờ ám.

– Có lẽ chị nói đúng. Bây giờ ta sẽ làm gì?

– Ta thử tiếp xúc với Toby Green và ông Roy Hutton, phó thanh tra của ban đô thị hoá.

Trước hết, hai cô thám tử trẻ gọi điện đến nhà bà Millford, nhưng ông Toby Green vắng mặt. Ông ta không trở về trước cuối tuần. Vì hôm đó là trưa thứ bảy. Liz và Ann cũng không may mắn hơn khi điện thoại cho ông Hutton: văn phòng đã đóng cửa.

Sáng thứ hai, bà Randall cho phép hai chị em nghỉ học để chúng có thời gian bắt liên lạc với hai người đàn ông kia.

Hai cô gặp ông Toby Green trong lối đi riêng giữa nhà hát và nhà riêng của bà danh ca. Lão đang quét lối đi. Liz và Ann thân mật chào lão và xin lão địa chỉ của Fritzzi Brunner.

Người tin cẩn của bà Millford chăm chú nhìn hai chị em.

– Tôi không biết Fritzzi đã rời Starhurst. – Lão gắt gỏng nói. – Và tôi cũng không biết địa chỉ hiện tại của nó.

– Như vậy, ông có thể nào cho cháu đại chỉ của vị hôn phu của chị ấy không?

– Ann đang hy vọng dò hỏi.

– Cũng không hơn! – Toby trả lời. – Các cô lo việc của mình thì hơn!

– Nhưng, là vì ... – Ann mở lời.

Liz siết mạnh cánh tay của em để cảnh báo nó.

– Mặc kệ, không sao cả! – Ann nói thêm. – xin tạm biệt, ông Green.

Khi hai chị em đã ra đến đường lớn. Ann hỏi lý do Liz không cho mình giải thích. Liz trả lời:

– Vì chị nghi ngờ Toby tìm cách cản trở chúng ta, thay vì giúp đỡ chúng ta, lão còn làm cho cuộc điều tra của chúng ta bị chậm trễ.

Trong lúc kéo em mình ra trạm xe buýt nó nói thêm.
– Mong rằng ta may mắn hơn với ông Hutton!

Hồn Ma Trên Bao Lơn

Chương 19 BẬT ĐÈN XANH

Ông Hutton, người chịu trách nhiệm hầu hết các công việc ở văn phòng đô thị hoá của Penfield là một người đàn ông đứng tuổi, mang cặp kính tròn dày, có vẻ như làm việc quá sức.

Hai chị em nhà Parker tự giới thiệu mình và trình bày với ông họ đã bị cú kinh khủng do quyết định của ông về nhà hát Mozart.

– Thành quả của vở ca nhạc kịch mà chúng cháu định trình diễn ở đó, - Liz giải thích, - sẽ được dành hết cho công tác từ thiện. Thật phiền phức cho trường vì thiếu chỗ. Chúng cháu phải trả lại tiền cho phần lớn các vé đã bán trước.

Nụ cười khoan dung của ông Roy Hutton I khi ông lắng nghe hai cô gái trình bày, trước đó không hề xuất hiện. Ông có vẻ thông cảm với nỗi khó khăn của họ. Ông khẽ nói:

– Bây giờ tôi mới nhớ tôi cũng đã mua vé cho cả hai chúng tôi!

Rồi Ann hỏi ông lý do ông cho rằng nhà hát Mozart không an toàn. Chính cô và các bạn của cô đã chạy khắp nơi trong nhà hát. Cũng như ít ra những cặp mắt non nớt của họ cho phép, họ không nhận thấy có gì là nguy hiểm cả.

– Ở khá nhiều nơi – ông Hutton đồng ý giải thích, những bức tường đã xuống cấp, nhiều mảng thạch cao đã rơi ra.

– Chúng cháu đã trông thấy các bức tường bị hỏng. – Liz mạnh dạn nói. – Nhưng không phải sự hư hỏng đã tấn công chúng cháu. Có ai đó đã đào chúng bằng cuốc và dao cắt ... Đặc biệt nơi xưa kia có những lối mở ra, nay bị xây tường kín lại.

Roy Hutton chăm chú nhìn hai cô gái ngồi trước mặt mình với vẻ rất ngạc nhiên. Rồi ông xoa cằm, suy nghĩ, vừa cười vừa nói:

– Chà, chà!

Nhận thấy mình vừa thắng một điểm, hai chị em nhà Parker tự hỏi tận đáy lòng không biết ông thanh tra đô thị hoá đã tự mình tiến hành nhận xét không?

Nếu có, ông chỉ xem qua loa mà thôi. Nếu không, chắc chắn là không vì ông ta có vẻ tận tâm. Có lẽ vì mắt kém không cho phép ông ta nhận ra rằng

những sự xuống cấp đó là cố tình ...

– Không biết các cháu có biết không, ông bỗng nói, một đoàn hát dự định trình diễn nhiều ngày liền ở nhà hát đó. Họ đã từ Mayford gửi cho một người phụ trách việc khảo sát tại chỗ, mặc dù một cuộc thanh tra chính thức đã diễn ra cách đây sáu tháng.

Liz và Ann nhìn nhau. Phương pháp thực hiện có vẻ khá kỳ lạ. Đoàn hát không thể tin vào quyết định của văn phòng đô thị hoá của Penfield sao?

– Người đó của đoàn hát ư? – Ann hỏi.

– Không, theo danh thiếp mà ông ta đưa cho chúng tôi xem, ông ấy có tên là Paul Horst - thuộc văn phòng đô thị hoá tỉnh Mayford. Có thể, ông Roy Hutton nói thêm, bản báo cáo của ông ta quá bi quan. Các cháu thấy không. Chánh thanh tra đi vắng trong lúc này. Tôi đang thay thế ông và tôi không thể để mắt đến khắp mọi nơi. Khi ông Horst đã được giao cho nhiệm vụ khảo sát. Tôi đã không đến tận nơi để kiểm tra những gì ông ấy nói - Thế mà, báo cáo của ông ta rõ ràng:

nhà hát nguy hiểm không thể sử dụng. Do đó, tôi đã ra lệnh đóng cửa nhà hát.

Liz chồm tới trước nói khẽ với một ánh mắt khẩn thiết:

– Chúng cháu có thể xin ông một ân huệ không?

– Dĩ nhiên là được. – Roy Hutton mỉm cười trả lời.

Thế là Liz lấy hết có thể đảm, dũng cảm xin ông cùng đi với họ đích thân đến thăm nhà hát.

– Khi ông đã xem qua khán phòng, chúng cháu sẽ cúi đầu nghe lời phán xét của ông. Cô tuyên bố. Và nếu như ông vẫn giữ quyết định của mình, thì chúng cháu sẽ trả lại tiền vé.

Ông Hutton thoả mãn nhu cầu của hai cô gái, ông cùng đi đến nhà hát Mozart. Và ở đó, nhờ một cái búa và một vài dụng cụ khác mà ông đã mang theo, ông thăm dò những bức tường và những sàn nhà. Có nghĩa là, hầu như tất cả, ngoại trừ trần nhà. Sau khi xem xét, ông xác nhận rằng ông không hiểu sao người ta đã bảo toà nhà là nguy hiểm.

– Nếu trần nhà cũng chắc chắn như những bức tường, tôi sẽ thu hồi lệnh cấm trình diễn. – Ông tuyên bố.

Ann quá vui mừng chỉ cho ông lối đi bên dưới trần nhà ... qua cầu thang ngầm. Ông Hutton khen ngợi hai cô gái đã phát hiện ra nó. Rồi ông leo lên cá bậc thang. Trong khi Liz đứng trước mảnh gỗ di động để tránh không cho nó khép lại.

Trần nhà ở trong tình trạng tốt. Ông Hutton quyết định xem xét lại lệnh cấm của mình. Starhurst có thể trình diễn vở kịch của mình trong khán phòng của nhà hát Mozart.

– Nhưng tôi không biết rằng, người ta đã đưa cho tôi một báo cáo láo! Như

vậy có ai đó muốn phá hỏng vụ này.

Liz và Ann cũng nghĩ như vậy. Họ cho rằng con ma có thể là nguồn gốc của câu chuyện thêm một lần nữa. Ann bạo gan hỏi ông Paul Horst đó giống ai? Ông Hutton mô tả đó là một người đàn ông có mái tóc hung đỏ. Đúng là chính hắn, là gã đã gửi một lời đe dọa dưới cái gạt nước trên xe của Ken? Trong khi đó ông Hutton quan tâm đến máy móc khiến cho mảnh gỗ di chuyển. Ann sau khi thuật lại cho ông nghe họ đã bị nhốt nơi một căn phòng nhỏ ở trên đó và cô bất chợt nảy ra một sáng kiến. Cô quay ngay trở lại cầu thang và dùng chân thăm dò đây đó một lúc. Bất chợt mảnh ván dịch sang một bên. Ann kêu lên mừng rỡ:

– Eurêka! Cháu đã tìm ra rồi. Hãy nhìn bậc thang này! Nếu như ta ấn cạnh bên trái, mảnh gỗ sẽ đóng lại. Ấn bên phải thì mở nó ra được!

– Thật vậy, ông Hutton kêu lên đầy ngưỡng mộ. Có thể nói hai cô gái là những thám tử thật sự!

Hai cô gái hân hoan cùng với ông Hutton rời nhà hát. Rồi sau khi nồng nhiệt cảm ơn lòng tốt của ông, họ hầu như chạy để trở về Starhurst. họ muốn sớm báo tin tốt lành cho bà Randall. Có thể bà cũng sẽ tự mình thông báo cho bà Millford được biết. Ann nói với Liz:

– Em cũng xin đề nghị nói bà cho chúng ta điều tra về gã Paul Horst đó.

– Dĩ nhiên rồi! – Liz đồng ý. – Chị sẽ gọi điện thoại đến văn phòng của bà ngay!

Vừa trông thấy buồng điện thoại, cô bèn dừng lại và xin được liên lạc với văn phòng đô thị hoá của Mayford. Sau khi được liên lạc, cô xin gặp ông Paul Horst. Người ta bắt cô đánh vần lại tên ông ta. Một chút im lặng sau đó. Rồi câu trả lời vang lên ở đầu dây bên kia một cách dứt khoát:

– Không có ai tên đó ở văn phòng của chúng tôi. Rất tiếc thưa cô.

Liz khần khoản. Câu trả lời càng dứt khoát hơn nữa:

“chưa bao giờ có một ai tên Paul Horst được tuyển dụng ở đó dù với chức vụ gì”. Liz cảm ơn và lao nhanh ra khỏi buồng điện thoại.

– Chúng ta ghi thêm một điểm nữa, Ann, nhưng là một điểm âm. Paul Horst là một kẻ mạo danh! Và danh thiếp chính thức của gã là giả!

– Em đã nghi ngờ điều đó! – Ann thở dài. – Cuộc điều tra của chúng ta sẽ không dễ dàng. Cuối cùng chúng ta đã phá hỏng kế hoạch của hắn. Vẫn là như vậy!

Bà Randall rất vui mừng khi nghe tin tức tốt lành. Tất cả học sinh cùng vui mừng với bà. Sự hăng hái chung đã trở lại. Liz nói với em gái khi họ chỉ còn lại một mình với nhau.

– Phải chăng gã tóc đỏ có tên Paul Horst là hôn phu của Fritz ...

– Cũng có thể, nhưng em đánh cược rằng Paul Horst không phải là tên thật của hắn.

– Còn về Fritz, Liz. – Ann nói tiếp. - Đừng quên chúng ta còn một dấu vết khác để theo dõi:

đó là Michael Roler, ở nhà tù Penfield.

Ngay tối hôm đó hai chị em nhà Parker nhận được điện thoại của chú Dick của họ. Vị thuyền trưởng tàu Balaska cho họ biết tin, thuyền của ông đã vào ụ để sửa chữa. Ông tạm thời được nghỉ ngơi trong lúc này.

– Cô và chú sẽ đến thăm các cháu ở Starhurst vào sáng mai! – Ông thông báo.

– Sung sướng quá! – Ann hét lớn.

Liz cầm lấy ông nói từ tay em gái:

cô lợi dụng cơ hội tường thuật ngắn gọn những sự kiện nóng bỏng vừa qua.

Rồi cô nói chuyện với ông về Michael Roler.

Có thể là một mắc xích đưa cô đến tên trộm bản nhạc.

– Trước khi đến đây, chú Dick, chú giúp cháu một việc bằng cách ghé 1 qua nhà tù Penfield và tìm hiểu về người có tên Michael đó nhé!

– Được rồi cháu ạ. Chú sẽ cố gắng giúp cháu. Thuyền trưởng Parker tốt bụng hứa. Sáng hôm sau ông đến cùng với cô Harriet mang theo một tin tức tuyệt vời.

– Michael Roler, ông giải thích cho hai cháu của mình, đã bị bắt nhốt bảy năm vì tội danh ăn cắp. Sau khi được thả, hắn đã về sống tại nhà em gái. Hắn đã đau ốm rất nặng và đã chết cách đây vài ngày. Người ta đã chôn cất hắn xong rồi.

– Chú có biết gì thêm nữa không? – Liz bối rối hỏi.

– Chỉ biết được tên cô em gái của hắn. Chú không thấy tên của cô ta có thể dùng được vào chuyện gì cả ... cô ta tên là Brunner.

– Là Brunner! – Liz và Ann kêu lên!

– Đó là họ của Fritz, - Ann nói thêm, - cô gái phục vụ tại đây. Chúng cháu cũng đã nghĩ rằng cô gái ấy đã dính vào vụ này!

Và lần này cô kể rõ chi tiết những sự bí ẩn mà Starhurst và nhà hát Mozart đã chứng kiến.

– Chú mong rằng bản nhạc của các cháu sẽ được chính thức trả lại cho các cháu, thuyền trưởng Parker nói. Trong khi chờ đợi, chú muốn đến viếng thăm nhà hát đó và chào con ma của các cháu nếu như có cơ hội gặp nó.

– Ta cùng đi đến đó! – Liz đề nghị. – Cô chắc chắn sẽ được bà Randall cho phép.

Một lúc sau bốn người nhà Parker lên đường. Đến nơi, họ quan sát đặc biệt hai nơi con ma đã xuất hiện, có nghĩa là bao lơn thứ ba và sân khấu. Không có gì có vẻ bất thường cả. Chú Dick thất vọng định ra về trong thất bại, ông nói đùa:

– Các cháu có bị ảo giác đánh lừa không hả! Trừ khi các cháu đánh lừa chú

...

Họ vừa đến cửa chính. Thuyền trưởng Parker đưa tay về phía nắm cửa thì thỉnh linh cả bốn người chôn chân tại chỗ.

từ trong bóng tối của khán phòng, sau lưng họ một tràng cười ma quái vừa cất lên.

Hồn Ma Trên Bao Lơn

Chương 20

CUỘC TẤN CÔNG LÚC ĐÊM KHUYA

Tràng cười lớn vừa dứt thì những âm thanh luyện giọng tiếp nối. Rồi một giọng cao vút diễn tả một điệu nhạc Opéra quen thuộc. Giọng ca này từ sân khấu của nhà hát vang đến ...

Liz, Ann, cô Harriet và chú Dick quay trở lại ngay. Họ thận trọng đi qua phòng giải lao, rồi nhẹ nhàng mở cửa dàn nhạc. Lúc đó ann khẽ kêu lên:

– Bà Millford!

Thật vậy, đúng là người nữ danh ca. Bà đứng giữa sân khấu, mặc trên mình một chiếc áo dài màu trắng. Trên mặt đất, bên cạnh bà là những cây nến đang cháy.

– Thì ra đó là con ma của các cháu! – Chú Dick đùa với một giọng cười vui vẻ.

– Hình như là vậy. – Ann thở dài, cô quá thất vọng mà chẳng hiểu tại sao.

Liz bị mê hoặc bởi cảnh tượng đang diễn ra trước mắt cô. Quá kinh ngạc, cô không thốt được thành lời. Bà Millford tiếp tục hát với cử chỉ thoải mái, mặc dù tuổi tác đã khiến cho nhiều nốt nhạc hơi run.

– Bà ấy thật sự có một giọng tốt. – Cô Harriet xúc động nói khẽ. - Thật đáng tiếc bà không còn xuất hiện trước công chúng nữa!

Thật không may, điệu nhạc bình thường phải có đệm những giai điệu giống như một giọng cười trong sáng và trẻ trung. Nhưng đáng tiếc! Bà Millford không còn khả năng thực hiện kỹ năng đó. Giọng cười của bà phải nói rằng nó làm chói tai người nghe.

Bỗng, người nữ danh ca dừng lại nhìn về hướng lỗ hổng thường là nơi người nhắc tuồng ngồi, gật đầu và tiếp tục hát.

– Có ai đó nhắc tuồng bà ấy không nhỉ? – Liz hỏi em gái.

– Chắc bà ta tự đóng kịch với chính mình ... để hồi tưởng lại những ngày xưa cũ. Thật tội nghiệp bà lão!

Tuy nhiên Liz ,nghĩ trong thâm tâm mình:

– bà Millford không phải là con ma của nhà hát Mozart, - và cô thốt ra lời ý nghĩ đó.

– chị nói đúng. – Ann đồng tình với cô. – Không phải bà đã giả ma trên sân khấu cũng như ở trên bao lon thứ ba. Nhưng có lẽ bà là người đã phát ra những tiếng động khiến chúng ta sợ hãi.

Liz không nghĩ như vậy, cô cương quyết cho rằng con ma muốn đuổi những người xâm phạm nhà hát, đã sử dụng một băng ghi âm hay một cái đĩa.

– Dù sao, - Ann tuyên bố, - em chắc chắn một điều:

bà Millford nghĩ rằng mình là con ma. Đó là lời giải thích thái độ thờ ơ của bà khi chúng ta nói với bà về những sự cố lạ lùng. Vụ đó khiến bà thích thú và ngoài ra không có gì khác nữa.

– Theo cô, cuối cùng đến lượt cô Harriet nói. Bà ta không muốn thú nhận với các cháu bà ta thỉnh thoảng trở lại hát một mình trên sân khấu đó. Bà ta e rằng các cháu sẽ chế nhạo bà.

Sau vài phút, bà Millford dừng lại và thổi tắt tất cả các ngọn nến. Sân khấu tối trở lại. Bốn người thuộc nhà Parker, lắng tai tự hỏi bà Millford có thể làm những gì. Không còn nghe một tiếng động nào cả. Có lẽ bà đã ra đi.

– Chúng ta phải chắc chắn rằng tất cả đều êm đẹp! – Liz khuyên.

Và cô là người bật đèn pin lên trước. Sau đó mọi người theo cô và đi vào một hành lang.

– Trời ơi! – chú Dick nói. – Bà ấy phải có cặp mắt mèo mới có thể đi nhanh như thế trong bóng tối thế này. Chú còn đang đi lên chân của mình!

Trên sân khấu không còn một dấu vết nào chứng minh bà Millford đã từng ở đây. Những ngọn nến và chân nến đã biến mất cùng với bà.

– Bà ấy đã đi qua nơi nào nhỉ! – Liz hỏi. Cháu không nghe một cánh cửa nào mở ra hay đóng lại.

– Có thể bà còn đây!

– Cô nghĩ tốt hơn chúng ta không nên quá tò mò, - Cô Harriet khuyên. – Dù sao bà Millford cũng ở nhà của mình và hoàn toàn có quyền đi lại tự do tùy thích.

– Dĩ nhiên rồi, - Ann nhanh nhẩu trả lời, - nhưng Liz và cháu cho rằng một người khác không vô hại như bà mà đang thực hiện những cuộc tìm kiếm trong khán phòng nào để tìm một vật được cất giấu mà chỉ có trời mới biết đó là vật gì!

– Có thể bà Millford cũng biết và đã cho phép những cuộc tìm kiếm đó! – Cô Harriet đặt giả thiết.

Không có vẻ đó là sự thật, vì bà Millford đã nói để ngăn sự tò mò của các cô gái. Liz và Ann nghĩ mà không thăm dò ý kiến của nhau.

– Dù vậy chúng ta tốt hơn hết nên ngưng thắc mắc về nhà hát và bí mật của nó và chỉ nghĩ đến vấn đề có liên quan trực tiếp đến chúng ta là tìm tên trộm

bản nhạc!

Sau vài giờ thoải mái trôi qua, cùng với cô và chú của mình, hai chị em trở về trường. Mười phút sau, Mattie đến gõ cửa phòng của họ.

– Nhìn này! Tôi đã tìm ra một dấu vết sẽ có ích cho các cô!

Rồi cô hãnh diện rút từ trong túi ra một phong bì đưa cho Liz.

– Tôi suýt ném cái phong bì này đi, vì nghĩ rằng nó trống rỗng, khi tôi nhận ra nó chứa một mảnh giấy.

Liz quan sát mảnh giấy được xé từ một sổ tay nhỏ mà cô vừa lấy ra khỏi phong bì.

– Vì không phải là của tôi, - Mattie nói tiếp, - thì chắc chắn là của Fritzzi đã để lại.

Mảnh giấy chỉ có một từ duy nhất bằng chữ viết tay “Mozart”. Liz và Ann lặng lẽ quan sát nó. Chuyện này có liên quan đến nhà hát của Penfield? Có thể tên này khi thấy thái độ kỳ lạ của Fritzzi trong vụ này.

– Mảnh giấy này thật có thể là một dấu vết quý giá, Mattie, - cuối cùng Liz nói. – Cảm ơn rất nhiều vì đã mang nó đến chỗ chúng tôi.

Khi Mattie đã đi khỏi, hai chị em quan sát kỹ hơn chữ “Mozart”. Chữ viết run rẩy, người viết phải già hay rất nóng nảy. Thế thì không phải là chữ viết tay của Fritzzi.

– Có thể cô ta đã nhận mảnh giấy này của một người nào đó và giữ nó vì một lý do mà chúng ta không được biết. – Ann ưu tư nói.

– Chuyện này nhắc chị nhớ đến Fritzzi đã xin chị sơ đồ của nhà hát Mozart! – Liz nói nhanh. Có thể nói sự quan tâm của cô ta đối với khán phòng đó không vô tình như nó có vẻ. Cô nói thêm. Chị tự hỏi tại sao Fritzzi đã không trở lại tìm phong bì này. Có thể cô ta thật sự không cần nó ...

– Trừ phi cô ta sợ không dám xuất đầu lộ diện. – Ann đặt giả thiết ... - Nếu như chúng ta có thể gặp được cô ta!

– Thật không may! chị đã gọi cho nhà tù biết địa chỉ của bà Brunner, nhưng không ai có thể cho chị biết được. Hơn nữa, em Ann, chúng ta không đủ thời gian, cuộc thi đang gần kề, không kể đến những buổi diễn tập vở kịch.

– Liz, chị nói đúng. Chúng ta học bài đi.

Và, rất dũng cảm, Ann chăm chú vào một bài toán đại số khó. Cuối ngày, sau một lúc thư giãn, hai chị em nhận được một tin nhắn của cô Rosemont được đặt trên bàn, yêu cầu hai chị em gặp cô ở khu nhà của cô ngay tối hôm đó vào khoảng chín giờ tối.

– Thật lạ lùng khi cô hẹn chúng ta vào giờ muộn như thế! – Liz nhận xét. – Có thể cô không rảnh rồi sớm hơn.

Trước chín giờ một chút, hai chị em lên đường. Trăng tròn soi sáng những lối đi nhỏ trên sân cỏ lớn. Ở khoảng một trăm thước cách toà nhà chính của ban giám hiệu nhà trường, Liz và Ann bỗng thấy mình đứng trước hai khuôn

mặt che kín. một trò đùa xấu xa nữa của Letty chăng?

– Không được la! - Một giọng đàn ông ra lệnh. - Chúng tôi sẽ không làm các cô đau. Chúng tôi chỉ muốn các cô ký tên vào tờ giấy này.

– Tờ giấy nào? – Liz hỏi trong lúc cố gắng hết sức để giọng nói không run. Người đàn ông thứ hai rọi đèn pin lên một mảnh giấy đánh máy. Hai cô gái có thể đọc được:

Chúng tôi nhận đã ăn cắp điệu nhạc của bản nhạc và chúng tôi rất hối hận về chuyện đó. Chúng tôi từ bỏ ý định theo đuổi một việc chỉ có thể bất lợi cho chúng tôi và chúng tôi đồng ý rút bản nhạc “Tất cả đều bí ẩn” ra khỏi cuộc thi.

Gã đàn ông thứ nhất nhét một cây bút máy vào những ngón tay của l.

– Tôi từ chối ký tên! – Cô tức giận la to. – Đây là một lời tuyên bố giả.

– Tôi cũng từ chối! – Ann nói thêm.

Và họ dừng cảm, chuẩn bị kêu cứu. Nhưng những kẻ tấn công không để cho họ kịp thực hành. Chúng dùng tay bịt miệng các cô lại. Rồi một gã nói nhỏ:

– Ta hãy ném chúng xuống giếng!

Liz và Ann vùng vẫy một cách tuyệt vọng. Vài giây sau, họ rơi vào đáy một lỗ hồng tối om. Bên cạnh họ có ai đó đẩy nắp lại.

Hồn Ma Trên Bao Lơn

Chương 21

BỊ RƠI VÀO BẦY

Một tấm thảm lá vàng khiến cho hai chị em không bị va cạm mạnh khi rơi xuống. Thật may mắn, cái giếng đã cạn nước. Bị ngất xỉu một lúc, hai chị em tội nghiệp nằm bất động. Không hiểu những gì vừa xảy ra cho mình, Liz tỉnh lại trước. Cô ngồi dậy, chung quanh cô toàn là bóng tối.

– Ann! Ann! Em có sao không? – Cô gọi.

Cô nghe được một tiếng cầu nhàu đáp lại. Liz đưa cánh tay ra. Ngón tay cô chạm vào mặt cô em. Cô nhẹ nhàng vỗ vào má nó. Ann cuối cùng phát âm rõ rệt hơn.

– Ổn rồi ... em cảm thấy khoẻ hơn. Còn chị, Liz?

Liz bèn đứng lên và khi đứng vững, cô tuyên bố rằng ngoại trừ bị cồng chân, cô vẫn khoẻ và an toàn. Cô giúp Ann đứng lên.

– Ối cha! Canh tay phải của em. – Ann rên rỉ. - Chắc nó đầy vết bầm. Thật nhẹ nhõm, em không bị gãy ở đâu cả. Cũng may cái giếng này không sâu hơn nữa!

– Mong rằng chúng ta không khó khăn qua để leo ra.
 Không may trong giếng hoàn toàn tối không cho phép hai chị em hành động một cách hữu hiệu. Như thế phải ở lại đây cho đến ngày hôm sau ư?

– Chúng ta phải ra khỏi cái giếng này. – Liz tuyên bố. – Em vừa hắt hơi và chị cảm thấy lạnh đến tận xương.

Vừa nói cô vừa nhón chân và đưa hai tay lên khỏi đầu, cố gắng đẩy cái nắp giếng sang một bên. Nhưng ngón tay của cô không chạm được đến nó.

– Bọn người tấn công chúng ta theo chị là ai? – Ann hỏi.

– Chị làm sao biết được.

Ann đi vòng quanh cái giếng tròn và sờ sẫm lên vách giếng: không nơi nào có kẽ nứt hay một chỗ nhô ra để làm điểm tựa leo lên.

Mặc dù vậy, Liz vẫn cố gắng leo. Nhưng không may cho cô, gạch quá trơn nên mỗi lần cố gắng là mỗi lần ngã xuống.

– Cúng ta không nên tiếp tục nữa, chỉ mất công thôi. – Ann khuyên chị. – Ta nên kêu cứu thì tốt hơn.

Cả hai bắt đầu gào to. Họ gào cho đến khi khản cả cổ.

Không ai trả lời họ.

– Nghe này Liz , - cuối cùng Ann nói. - Chị chỉ thấy một cách này nữa thôi. Ta chồng lên nhau để xê dịch cái nắp đáng ghét kia. Sẽ không dễ dàng vì chúng ta chẳng trông thấy gì và trên đáy giếng đầy là khô để làm chúng ta mất thăng bằng. Nhưng đó là giải pháp duy nhất.

– Được rồi, - Liz đồng ý. – Em hãy leo lên vai chị.

Liz tựa lưng vào thành giếng và khoanh hai cánh tay lại. Tạo thành một cái thang tiện cho em nó leo lên. Ann mò mẫm leo lên Khi đã đứng vững trên vai của Liz, nó đưa hai cánh tay lên ... Và nhận thấy rằng hai cánh tay nó với không nổi nắp giếng. Thật thất vọng.

Ann leo xuống cái thang sống của mình. Liz thở dài.

– Chị e rằng chúng ta buộc phải ở đây cho đến khi có ai đó phát hiện sự vắng mặt của chúng ta ... có lẽ vào sáng mai.

– Chà, vui quá nhỉ!

Liz suy nghĩ một lúc rồi hỏi:

– Em có biết sự hiện diện của cái giếng này không Ann?

– Trời ơi, không! Rõ ràng nó bị hư rồi. Em đoán gần đúng, chúng ta đang ở chỗ nào của sân cỏ nhưng em chưa bao giờ trông thấy nó. Có lẽ nó bị những lùm cây che khuất.

– Hai kẻ kia thì biết rõ nó. Chúng đã đi thẳng ngay đến đây.

– Trong lúc này em không quan tâm đến lai lịch của chúng. – Ann lầm bầm.

- Điều em muốn ... là đi tắm và đi ngủ trên một cái giường ấm áp! Em mệt nhoài.

– Hãy kiên nhẫn, có thể ngay tối hôm nay, người ta sẽ tìm ra chúng ta.

Hai chị em nhà Parker chờ đợi trong tuyệt vọng suốt một giờ. Rồi họ lại gào lên nữa. Lần này cũng vậy, chẳng ai trả lời họ.

– Liz, - cuối cùng Ann kêu lên. – chúng ta phải ra khỏi nơi này bằng phương tiện riêng của mình. Chị hãy để em trèo lên vai chị một lần nữa nhé!

– Cũng mất công thôi, vì em không chạm được cái nắp giếng. Từ ban nãy đến giờ em chẳng cao lên chút nào đâu.

– Chúng ta có thể leo cao hơn bằng cách leo lên một cái gì đó.

– Và em muốn leo lên cái gì? – Liz kinh ngạc hỏi. – không có ghế, cũng không có thang trong cái giếng này.

– Không, mà có hàng đồng lá khô, một tấm nệm thật sự. Chúng ta hãy gom càng nhiều càng tốt và đưa chúng về sát bên thành giếng. Như vậy chúng ta cao thêm nhiều phân nữa.

– Chị e rằng như thế vẫn chưa đủ. Có thể cái nắp ở rất cao bên trên chúng ta.

– Em không nghĩ như vậy, nếu cái giếng sâu như vậy chúng ta đã bị gãy cổ khi rơi xuống đây. Ngoài ra chúng ta chẳng mất gì khi cố gắng.

Hai chị em hăng hái gom lá mục và hôi hám. Đó là một công việc khá dơ dáy. Hơn nữa phải gom thật nhiều mới có thể tạo một độ dày. Thêm vào đó đồng lá rất trơn.

Cũng may, sự cố gắng cũng thành công. Ann kêu lên sung sướng khi leo lên vai chị và nhận thấy mình đụng cái nắp giếng.

– Đừng cử động, Liz. Em sẽ vận dụng sức lực để mở nó ra. Đứng yên nhé! Nó gần như đạt được mục đích thì chân của Liz bị trượt. Cái thang sổng đồ xuống, nhưng cũng may không bị đau đớn lắm.

– Ta làm lại nhé! – Ann cương quyết nói khi đứng lên. – Em không nặng quá chứ?

– Dĩ nhiên là nặng! – Và có lúc Liz tội nghiệp run lên vì một khi phải chịu nhận một vai trò mới là người mang người khác lên vai. Dù vậy, phía trên đầu nó, Ann đã xoay sở khéo léo đến nỗi nó đã đẩy hoàn toàn cái nắp giếng ra.

Nhưng nó cũng quá mệt để có thể thử ngay đến cảnh ra khỏi cái hố. Nó leo xuống để nghỉ mệt một lúc.

Bây giờ, hai nữ tù nhân đã trông thấy ánh trăng:

ánh sáng bàng bạc của nó khiến chúng lấy lại một chút tinh thần. Bỗng chúng nghe loáng thoáng những âm thanh đến từ xa như những giọng nói.

– Ta hãy gào lên! – Liz kêu ngay.

Lần này tiếng gào của họ đã được nghe. Hai phút sau, bà Randall, Evelyn và cô Rosemont nghiêng mình qua bờ giếng và ánh đèn pin phát hiện ra hai nữ tù nhân.

– Các cháu, bà Hiệu trưởng gọi lớn. Đã xảy ra chuyện gì vậy? Các cháu không bị thương tích gì chứ?

Liz vội vàng trấn an bà và giải thích vắn tắt những gì đã xảy ra.

– Thật khủng khiếp! – Evelyn kêu lên. - Một âm mưu thật sự! Khi mình thấy hai bạn vắng mặt quá lâu và mình đã tìm ra được tin nhắn của cô Rosemont. Mình đã gọi điện đến khu cô ấy ở.

– Mảnh giấy đó là giả! Cô giáo âm nhạc nói: cô không bao giờ hẹn các em đến hôm nay.

– Khi biết được tin này, - bà Randall nói:

– Ta bắt đầu tìm các cháu. Lần này trò đùa đã đi quá xa. Ngay sau khi đưa các cháu ra khỏi cái giếng này, ta sẽ báo cảnh sát. Câu chuyện bản nhạc bị đánh cắp phải có đoạn kết. Và càng sớm càng tốt.

Liz biết rằng vụ việc thảm hại này sẽ làm hại thanh danh của trường Starhurst, nên xin cô Hiệu trưởng yêu cầu cảnh sát phải tỏ ra kín đáo. Học sinh của trường, ngoại trừ các bạn thân của hai chị em nhà Parker – có thể nói rằng do tai nạn mà hai chị em đã rớt xuống giếng.

– Ta cũng định hành động như vậy, bà Randall xác nhận. Nếu hai tên kia biết được bọn chúng tôi truy tìm, sẽ khó bắt được chúng ... Nào, ta đi lấy thang.

Nhanh lên!

Chỉ mất một ít thời gian giải cứu hai nữ tù nhân. Họ không thể trở về một cách im lặng. Letty đánh hơi được ngay tức khắc có điều gì đó không ổn. Và sau đó một lúc, hai người cảnh sát mặc thường phục đến trường, nó đã rình rập để theo dõi. Nhưng bà Hiệu trưởng mời hai người đàn ông và hai chị em nhà Parker vào văn phòng. Bà thận trọng đóng chặt cửa. Letty thất vọng. Nó trả thù bằng cách chỉ trích bà Randall và ngôi trường của bà.

– Không một ai trong chúng ta được an toàn ở đây, nó tuyên bố với bạn bè. Bất cứ ai cũng có thể ngã xuống giếng. Cái giếng đó chưa bao giờ thông báo cho chúng ta. Thật xấu hổ vì không được bảo vệ tốt hơn.

Audrey Freeman giận dữ tìm đến và tóm hai vai của Letty, lắc mạnh như lắc một cành mận.

– Nếu như mày cảm thấy ở đây tồi tệ như vậy, tại sao mày không đi nơi khác? Mọi người sẽ nhẹ nhõm về sự ra đi của một con thỏ lạ thuộc loại mơ màng!

Letty vùng vẫy ra khỏi tay Audrey và chuồn ngay tức khắc.

Sáng hôm sau, Liz và Ann tìm thấy trong hộp thư của mình một lá thư từ đài phát thanh Penfield. Người ta báo cho chúng rằng:

Bản nhạc của chúng đã được một người có tên là Harry Stemple và đã ghi âm ở phòng thu Moderna!

Rất hài lòng vì cuối cùng cũng có một thông tin có giá trị, hai chị em vội vàng trình lá thư cho bà r. Một ít lâu sau giờ học, bà Hiệu trưởng cho gọi hai cô gái:

bà đã cung cấp địa chỉ của Harry Stemple và đã hỏi thúc một thám tử tư đến thăm vấn hân.

– Ôi, cảm ơn bà biết bao nhiêu. – Liz nói.

Đúng lúc đó cô Rosemont bước vào văn phòng Hiệu trưởng. Cô đã được biết tin tức cuối cùng.

– Cô rất mừng vì các em đã khám phá ra một dấu vết, cô giáo nói. Cô mong các em làm sáng tỏ vụ việc trong 24 giờ sắp tới hay sớm hơn.

– Ô, chuyện này đòi hỏi nhiều ngày nữa! – Liz lưu ý.

Trán cô Rosemont tối sầm lại.

– Cô mong rằng không! – Cô chột thờ dài. - Thật vậy, ban giám khảo đã quyết định vào ngay mai sẽ chỉ định bản nhạc đoạt giải thứ tư. Lần này là quyết định dứt khoát. Thật vậy, đã đến lúc hoàn thành vở ca nhạc kịch của chúng ta.

Liz và Ann trao đổi một cái nhìn thất vọng. Đã gần chạm đến đích, họ cuối cùng có thất bại không?

Hồn Ma Trên Bao Lơn

Chương 22

CHÁY! CHÁY!

Hai chị em nhà Parker buồn bã trở lên phòng học của mình. Mặc dù vậy họ từ chối thất vọng. Biết đâu một phép lạ vào giờ chót có thể sẽ xảy ra. Sau một lúc im lặng, Ann nói lớn:

– Em cần phải vận động một chút. Chúng ta âu sầu nghiền ngẫm như thế này có lợi gì đâu? Nào Liz, ta gọi vài đứa bạn và chuồn đến nhà hát Mozart. Đã nhiều thế kỷ rồi chúng ta chưa đến đó. Minh thích đến gặp bà Millford để xem bà đã bắt tay vào những công việc làm ngay mà bà đã nói không?

– Em nói đúng, Ann! Điều này không ngăn chúng ta nghĩ đến những nỗi lo toan của chúng ta!

Evelyn và Doris cùng đi với hai chị em nhà Parker. Ngay sau khi đẩy cánh cửa nhà hát, bốn đứa bạn đã được chào đón bằng một dàn hoà tấu của những chiếc búa. Một nhóm thợ đang bận rộn trên sân khấu - điện đã được tai lập từ những khán phòng và họ đã kiểm tra tỉ mỉ mọi hệ thống lắp đặt.

– Tuyệt vời! – Evelyn nói:

– những người thợ điện bảo vệ chúng ta chống lại con ma. Như thế Doris và mình sẽ đi ra phố mua sắm. Không phiền các bạn chứ?

– Hoàn toàn không! Liz và Ann cùng xác nhận. Hai chị em hết sức ngạc

nhien khi nhận thấy chỉ trong một thời gian rất ngắn, những dây cáp đã được thay, hệ thống máy móc đã được tra mỡ và siết chặt các con ốc. Phần sàn dành cho việc nâng sửa những phong màn nặng cũng đã được lắp đặt một động cơ điện.

– Lão Toby Green kia! – Ann vừa chỉ vừa nói nhỏ. – Lão đứng dựa lưng vào một bức tường.

– Bạn của hai cô hả? – Người chỉ huy nhóm thợ hỏi hai cô gái.

– Chính xác không phải là bạn. – Ann mỉm cười nói.

– Vì nếu lão là bạn, tôi sẽ yêu cầu hai cô bảo ông ta biến đi rồi. Lão đến đây làm vương chân chúng tôi, xét nét chúng tôi như thể chúng tôi không rành nghề của mình! Chúng tôi hành động như thế nào lão cũng đưa mắt theo dõi.

– Thật như vậy sao? Như vậy phiền phức quá!

Hai chị em rời nhóm thợ. Rồi nhìn nhau hội ý. Sự ngoan cố của Toby Green trong việc canh giữ sát sao những người thợ phải chăng có một ý nghĩa đặc biệt?

Có phải lão sợ họ tìm được một vật mà chính lão cũng đang tìm?

– Ta hãy đến gặp lão và cố gắng khiến lão nói ra! – Liz nói khẽ vào tai cô em.

Toby Green không tỏ ra hân hoan khi trông thấy hai cô gái.

– Tôi khuyên các cô đừng ở lại đây! – Lão cộc cằn nói. – Rất nguy hiểm.

– Nguy hiểm ư?

– Các cô đã nghe hoàn toàn rõ rồi.

Trước một sự thù địch quá rõ ràng. Liz hiểu rằng cô chẳng khai thác gì lão về nhà hát Mozart. Tuy nhiên, không theo lời khuyên của lão, cô quyết định bám lấy lão và không hề bối rối, cô hỏi:

– Nhân tiện cháu xin hỏi ông có địa chỉ Fritzzi chưa ạ?

– Tại sao các cô nhất thiết muốn gặp nó?

– Chuyện là, - Ann giả vờ như vô tư nói. – Người ta tìm ra một vật của chị ấy sau khi chị ấy ra đi và người ta muốn trả lại cho chị ấy.

Đôi mắt Toby chợt loé sáng. Giọng nói của lão bớt chua hơn.

– Thế thì đưa cho tôi vật đó tôi sẽ trả lại cho Fritzzi ... nếu ... nếu như tôi gặp nó! Lão vội vàng nói thêm.

Liz bật cười reo lên:

– Ô không, chúng cháu chỉ được trao nó vào đúng tay của người nhận. Fritzzi chỉ cần đến Starhurst.

– Được, được, còn bây giờ, hãy biến đi! – Toby Green rõ ràng giận dữ gắt lên.

Sau khi nhìn nhau hội ý, hai chị em giả như ngoan ngoãn vâng lời. Nhưng vừa ra khỏi khán phòng, họ lao nhanh về hướng cầu thang và leo lên bao lon thứ ba. Họ muốn xem hồn ma có sử dụng cầu thang bí mật hay không?

Thật đáng buồn, bột được rắc trước tấm gỗ di động không hiện ra một dấu giày nào cả.

– Lần này nữa cũng không may mắn. – Liz thở dài.

Ann mở một cánh cửa chớp trên những dây ghế của bao lon thứ ba và ném một cái nhìn xuống sân khấu. Những người thợ thu xếp xong những dụng cụ của mình rồi họ ra về. Toby Green đi theo họ. Dây đèn ở ngoài bìa sân khấu và của khán phòng bây giờ đã tắt.

– Chuyến đi này của chúng ta cũng không có kết quả. – Ann khẽ nói với cô chị. – Ta cũng nên về thôi!

Hai cô thám tử vừa đến phòng giải lao nhìn qua cửa kính nhỏ của một cánh cửa dàn nhạc, họ trông thấy một ánh sáng. Nhìn quanh vào khán phòng, họ rất kinh ngạc khi nhận thấy người ta đã bật đèn lại nơi dàn đèn ngoài bìa sân khấu.

Ngay giữa sân khấu, một người đàn ông trẻ, cao và gầy, tóc màu hung đỏ đang đứng. Hắn nói chuyện với một ai đó trong hậu trường.

– Không phải là một người thợ! – Liz khẽ nói.

– Không, - cô em trả lời. – Mái tóc màu hung đỏ nhắc em nhớ đến một gã đàn ông đã nhét mảnh giấy có lời đe dọa chúng ta dưới cái gạt nước xe của Ken, hơn nữa càng nhìn hắn em càng tin chắc hắn với gã kia là một.

– Hai chị em cố lắng nghe nhưng không nghe được người ta nói gì trên sân khấu.

– Thật đáng giận! – Liz khẽ nói. – Đúng lúc chúng ta có thể khám phá một điều gì đó khá quan trọng.

– Ta đến gần nhé, - Ann đề nghị.

Liz nảy ra một ý kiến tốt hơn:

– Tốt hơn ta lên căn phòng nhỏ bí mật! Nhanh nhưng không gây tiếng động, hai cô gái leo vào cầu thang đưa lên bao lon thứ ba. Ann làm cho tấm gỗ xô dịch. Ngay sau khi vào phòng, Liz dán chặt tai sát tấm vì. Cô nghe một cách rõ ràng người đàn ông có mái tóc hung đỏ nói:

– Cuối cùng tôi e rằng món đồ của ông không có ở chỗ nào trong nhà hát này cả. Ông và Fritzti thật là một cặp ngu xuẩn. Người ta đã kể cho các người những câu chuyện láo khoét!

Từ hậu trường, một giọng bị nén trả lời hắn:

– Cách nói về tôi và hôn thê của anh đẹp nhỉ!

Liz giật mình, như vậy anh chàng tóc đỏ là hôn phu của Fritzti. Phải canh chừng hắn và ... tra hỏi hắn khi có thể!

Ann cũng đã nghe. Hai cô gái vội vàng đi xuống. Nhưng với thời gian phải đi từ phòng nhỏ bí mật xuống đến dàn nhạc, họ thấy sân khấu chìm trong bóng tối. Gã tóc đỏ và người bạn vô hình của gã cũng biến mất.

Hai chị em lao ngay ra bên ngoài. Nhưng thật không may, gã hôn phu của

Fritzi không có mặt.

– Thật tai họa! – Ann than thở. – Chúng ta vừa để vuột mất giải đáp cho vấn đề của chúng ta.

Liz không khỏi bật cười với câu nói đầy hình tượng đó. Rồi cô suy nghĩ, sau một lúc cô ta nói:

– Chị hầu như chắc chắn người trò chuyện với gã tóc đỏ là Toby Green. Chị nhận ra giọng nói của lão. Ann, ta cố tìm hiểu ... Nào, ta gõ cửa dành cho người phục vụ bà Millford!

Chính Toby Green ra mở cửa cho họ. Hình như lão định đi đâu đó. Liz không cần quanh co. Cô thành thật lặp lại những gì cô đã trông thấy và nghe vừa rồi trong nhà hát Mozart. Ban đầu Toby Green có khuynh hướng chối cãi toàn bộ, nhưng cuối cùng, lão thú nhận rằng thật sự ông ta có mặt ở khán phòng cùng với vị hôn phu của Fritzi.

– Chuyện là cách đây khá lâu, Fritzi có đánh mất chiếc nhẫn vào hôm tôi dẫn nó vào xem nhà hát. Hôn phu của nó và tôi đang tìm lại chiếc nhẫn.

– Người đàn ông đó tên gì? – Ann bỗng hỏi.

Nhưng Toby không muốn nói nữa.

– Chuyện này không liên quan đến các cô. – lão gắt gỏng nói.

Và không thèm từ biệt các cô gái, lão mở cửa nhà bếp và bỏ đi. Hai cô gái cũng đi về Starhurst.

Khi cả hai đã về đến phòng. Liz nói lên ý nghĩ của mình:

– Em có muốn biết ý kiến của chị không Ann? Toby Green không có chút tin tức nào nơi vị hôn phu của Fritzi. Ngoài ra, cái gì ngăn cản lão không cho chúng ta biết tên và địa chỉ của hắn?

– Thật ra điều đó không quan trọng? – Ann tự tin xác nhận. – Khi mà chúng ta có thời gian để bắt đầu cuộc điều tra của chúng ta một cách nghiêm túc, chúng ta sẽ nhanh chóng tìm được gã tóc đỏ đáng ghét đó.

Cả buổi tối hai chị em xua đi bí ẩn đang ám ảnh ý nghĩ của họ. Họ có quá nhiều bài làm và bài học. Và họ đã cương quyết phải đạt điểm cao.

Do đó, hai chị em Liz và Ann lao vào sách vở, thỉnh thoảng một tiếng động khiến họ giật mình:

tiếng còi chữa cháy vang lên trong không khí yên lành. Xe chữa lửa rít còi chạy qua. Một lúc sau Evelyn lao vào phòng học của hai chị em và la toáng lên:

– nhà hát Mozart đang cháy!

Hồn Ma Trên Bao Lơn

Chương 23

THÊM TIN TỨC MỚI VỀ BẢN NHẠC

Tin tức về đám cháy của nhà hát Mozart rất nhanh chóng loan đi I ngôi trường. Học sinh lao đến cửa sổ phòng mình, cố gắng để xem những gì xảy ra hướng Penfield. Nhưng những gì chúng có thể nhìn thấy được là một cột khói đen lớn bốc lên trời dưới một chùm đèn chiếu cực mạnh.

– Mình e rằng ngôi nhà cũ kỹ sẽ cháy rụi! Doris Harland nói khi bước vào phòng học của hai chị em.

Liz và Ann bối rối với ý nghĩ duy nhất đó, không thể ngồi yên và chờ đoạn tiếp theo của sự cố.

Chúng đoán chắc rằng con ma hay con người đang tìm kiếm trong nhà hát đó là những người chịu trách nhiệm tai hoạ đó. Họ chạy cuống tâng trệt nơi hai cô gặp bà Randall. Bà cũng rất xúc động. Bà đang chuẩn bị xuống phố cùng với chồng.

– Xin bà cho phép chúng cháu cùng đi với bà? – Liz van nài.

– Dĩ nhiên là được!

Không bao lâu sau đó, cả bốn người đã đến hiện trường nơi xảy ra đám cháy.

Những cảnh sát viên phải khó khăn lắm mới ngăn được số người hiếu kỳ.

Đội phòng cháy chữa cháy hoạt động với vòi phun nước của mình.

– Chúng ta hãy rời xa đám động ấy, - Ann đề nghị và đi qua hướng nhà bà Millford.

Bà Millford cũng đích thân quan sát đám cháy qua cửa sổ một phòng bên cạnh. Trông thấy một nhóm người đang để ngấp bà, khoác một chiếc áo choàng ban đêm lộng lẫy bằng nhung xanh, rõ ràng bà rất xúc động.

– Thật khủng khiếp! – Bà hầu như khóc khi nói. – Nhà hát thân yêu của tôi!

Ông bà Randall và hai chị em nhà Parker bày tỏ lòng yêu mến của mình và cố an ủi người nữ danh ca.

– Cháu nghĩ, cảnh sát phòng cháy sẽ nhanh chóng không chế ngọn lửa, - Liz trấn an.

– Các cháu nói thật phải không ...- nhân tiện bà Millford nói thêm và nhìn Liz cùng Ann với một vẻ âu lo. – Các cháu có nghĩ một người nào đó đã ... cố tình ... đốt nhà hát?

Liz và Ann định trả lời rằng có một cách rõ ràng, nhưng hai cô e rằng nếu hành động như thế, sẽ thêm sự lo lắng cho người phụ nữ đáng thương đó. Do đó, Liz đành nói khẽ rằng một sự cố về điện đã gây ra đám cháy. Hệ thống điện chưa hoàn toàn sửa xong. Và đúng giây phút đó, người chỉ huy cảnh sát

phòng cháy chữa cháy đi ra cửa bên hông nhà hát Mozart. Bà Millford lao về phía ông.

– Tôi xin ông! Hãy cho tôi biết ... các ông đã chữa đến đâu rồi?

– Chúng tôi đã khống chế ngọn lửa, thưa bà. Xin bà yên tâm, không bao lâu nữa lửa sẽ hoàn toàn bị dập tắt.

Bà Millford thở dài nhẹ nhõm, ông bà Randall và hai chị em cũng vậy.

Người chỉ huy cảnh sát phòng cháy chữa cháy đi lấy vật gì đó trong xe của

mình rồi đi vào nhà hát. Khoảng mười lăm phút sau ông lại từ đó đi ra để

báo tin với một nụ cười rộng mở trên môi rằng không còn nguy hiểm nữa.

Những hư hỏng phần lớn là do khói, nhưng không đáng kể. Khán phòng cần được dọn dẹp nhiều. Đám cháy rõ ràng chỉ làm hỏng những căn phòng ở tầng hầm. Lối vào tầng hầm tạm thời bị cấm đi vào. Phần còn lại của ngôi nhà vẫn sử dụng được.

– Ông muốn nói ... rằng mặc dù vậy cũng có thể trình diễn ở nhà hát ư? – Bà Randall hỏi.

– Dĩ nhiên rồi, tự bà vào mà xem ...

Rồi ông đưa cả nhóm đi theo.

Ở bên trong, nhờ các đèn chiếu của cảnh sát phòng chữa cháy, người ta có thể thấy rõ như giữa ban ngày. Một vòng kiểm tra quanh khán phòng khiến bà Millford và cả nhóm bốn người yên tâm.

– May mắn qua! – Người nữ danh ca kêu lên. Lần này bà khóc vì sung sướng. Nhà hát của tôi có thể nói là con nguyên vẹn!

Và bà ngay tức khắc tiến hành cho làm vệ sinh trong một thời hạn sớm nhất, và khán phòng sẽ được trở lại hiện trạng cho cuộc trình diễn “Xin chào mùa xuân!”.

Sự vội vàng làm hai lòng các lưu trú sinh của Starhurst khiến bà Randall thật sự cảm động. Liz và Ann thật lòng cảm ơn bà Millford rồi họ chia tay nhau.

Những tin tức tốt lành của cả nhóm mang về Starhurst khiến cho học sinh nhảy lên vui mừng. Thật nhẹ nhõm khi biết một lần nữa đã thoát hiểm!

Nhưng rõ ràng vở kịch “Xin chào mùa xuân!” đã trải qua nhiều nỗi thăng trầm.

Sáng sớm hôm sau, bà Millford báo cho bà Randall rằng đám cháy không phải do một bàn tay phá hoại. Theo báo cáo của người chỉ huy chữa cháy. một người thợ bất cẩn có lẽ đã ném một điều thuốc còn cháy dở trong một lô ghế, cho nên lửa đã bốc cháy vào đồng giẻ rách. Liz và Ann đã âm thầm nhẹ nhõm khi biết sự nghi ngờ của họ đã không là hiện thực.

Hai cô sắp rời văn phòng Hiệu trưởng nơi bà đã cho gọi để báo cho họ tin tức quan trọng thì chuông điện thoại reo.

Thư ký của bà Randall báo với bà rằng có ông Jackson nào đó với một người khách khác xin gặp bà.

– Mời họ vào! – bà Randall trả lời.

Rồi quay sang Liz và Ann bà nói thêm:

– Các cháu hãy ở lại!

Hai người đàn ông khá trẻ bước vào. Người thứ nhất tầm vóc trung bình và mỉm cười, được giới thiệu với các cô gái tên là Jackson. Người thám tử tư được bà Hiệu trưởng thuê để làm việc. Đến lượt người thám tử tư giới thiệu người cùng đi với mình:

Ông Harry Stemple, một chàng trai cao, gầy và rõ ràng nóng nảy.

– Hai cô gái này, - bà Randall vừa nói vừa chỉ Liz và Ann – là học sinh đã bị đánh cắp bản nhạc.

Bà vừa nói xong thì Harry Stemple muốn sớm tự mình oan bắt đầu giải thích không ngừng:

– Đây là sự việc đã xảy ra như thế nào! Cách đây vài tuần một thanh niên tên Horst đã bắt liên lạc với tôi. Hắn thuật cho tôi nghe rằng hắn vừa sáng tác một bản nhạc mà hắn cho là hay, nhưng hắn đã không có cơ may để nó được trình diễn vì hắn còn xa lạ. Horst đã nghe nói về tôi là người phát hành âm nhạc. Hắn biết rằng thỉnh thoảng tôi cho ra những bản nhạc của những tác giả mới. Nói tóm lại, hắn đã dụ dỗ tôi và chúng tôi đã đi đến một thoả thuận. Hơn nữa, bản nhạc có vẻ khá hay và tôi đã không chút nghi ngờ nó sẽ thành công.

Người này cũng giải thích rằng ông Horst đã trả cho ông một số tiền để cho những chi phí ban đầu. Đổi lại, Harry Stemple phải đứng tên nhạc phẩm đó

– anh ta cũng là nhạc sĩ – và đồng bản quyền tác giả với Horst.

– Chúng tôi đã viết lời, với một tựa đề và ý tưởng mà Horst đã cung cấp cho tôi, Harry Stemple nói. Tôi không hề nghi ngờ. Tôi xin cam đoan với quý vị rằng giai điệu và ý tưởng đã bị đánh cắp. Tôi mong rằng quý vị sẽ không tra cứu đối với tôi về tội đã ăn cắp tác phẩm. Tôi sẽ sửa chữa lỗi lầm của mình trong chừng mực cho phép.

Liz và Ann biết rằng hắn có thiện chí.

– Chúng tôi sẽ không khiếu kiện nếu câu chuyện của anh là thật như tôi đã tin, cô gái lớn nhà Parker nói. Nhưng anh phải rút nó ra ngay khỏi thị trường và anh phải thông báo rằng nó là một bản ăn cắp của bản chính.

– Những phòng truyền trưởng Parker Moderna đã thực hiện việc ghi âm các đĩa nhạc sẽ lo vụ việc đó theo lệnh của tôi. Công việc này sẽ khó khăn cho tôi nhưng phải làm sáng tỏ thôi và trả sự công bằng cho các cô. Và sẽ có một thông báo trên sóng phát thanh của đài Penfield.

Bà Randall hỏi Harry Stemple đúng ra ông Horst là ai? Ông ta cũng không biết và Jackson cũng không biết gì hơn. Bỗng Ann nảy ra một sáng kiến:

– Có phải ông Horst là Paul? Và tóc của ông ta màu hung đỏ phải không? ...

Đúng thế ư? Vậy trong trường hợp này, chúng ta sẽ dễ dàng tìm ra hắn ngay

ở Penfield này!

– Cảnh sát sẽ giúp chúng ta! – Jackson xác nhận.

Sau khi hai người đàn ông đi, bà Randall nhìn hai chị em với một nụ cười hiền dịu.

– Các cháu, ta rất hài lòng rằng câu chuyện bí ẩn đó phần nào đã được sáng tỏ. Ban giám khảo nhà trường đã từng thất vọng vì phải bỏ đi bài hát của các cháu.

– Còn chúng cháu thì sao nào! – Ann vui sướng reo lên. – Cũng may tất cả có vẻ đã được thuyền trưởng Parker xếp. Cháu cược rằng không bao lâu nữa Paul Horst sẽ bị bắt.

Hai chị em hoàn toàn sung sướng, cảm ơn bà Hiệu trưởng đã bỏ tiền túi ra thuê thám tử tư. Không bao lâu cả ngôi trường đã biết đoạn kết của cuộc điều tra. Letty lo rằng mình sẽ bị liên can trong một câu chuyện có thể bị trừng trị hợp pháp đã đóng cửa phòng không hề rằng nói một lời nào.

– Sự sợ hãi sẽ là một bài học tốt cho nó! – Ann nói – Ta không quan tâm đến nó nữa.

Nhưng Liz mơ màng nói khẽ:

– Ann! Chị biết nơi cất giấu kho tàng của nhà hát Mozart.

Hồn Ma Trên Bao Lơn

Chương 24

CON MA, NHỮNG BUỔI DIỄN TẬP VÀ ... KHÁM PHÁ!

Ann sừng sốt đánh rơi chiếc bánh vào ly sữa. Nó không tin vào tai của mình.

– Cái gì? – Nó ấp úng nói. - Chị đã tìm ra bí mật?

– Dù gì chúng ta cũng có một dấu vết nghiêm túc để chúng ta truy tìm kho tàng được cất giấu. Hãy chú ý rằng chị đã bảo kho tàng vì không biết gọi vật được cất giấu kia là gì?

– Dấu vết đó là gì? Em xin chị, Liz, đừng làm em khổ thêm nữa!

Liz mở hộp tủ bàn học và rút ra một phong bì:

phong bì mà Mattie đã tìm thấy trong phòng của Fritzzi và có cái tên Mozart viết trên một mẫu giấy.

Ann mở to mắt tỏ vẻ không hiểu.

– Ann, - Liz nói tiếp, khi ở phòng ghé sát đàn nhạc và nhìn vào bên hông sân khấu, cái gì ngay tức khắc đập vào mắt?

– Một mảng tường nhô ra bao quanh lên trên ... với cái tên Mozart viết bằng chữ to.

– Hoàn toàn chính xác. Những chữ đó nổi lên. Phía đằng sau chúng có thể là rỗng. Nếu như có cái gì đó ẩn bên trong những chỗ rỗng đó ở tít trên cao, ai sẽ đến đó xem được nhỉ?

Lúc đầu khuôn mặt của Ann tỏ ra hoàn toàn sững sốt. Nó chợt sáng ra và kêu lên:

– Liz, chị thật tài giỏi! Thật vậy, em chắc chắn rằng chị vừa tìm ra chìa khoá của bí mật. Khi nào chúng ta đến thám hiểm cái tường đó?

Nhưng nhiều ngày qua đi mà hai cô không sao thực hiện được kế hoạch của mình. Nhà hát Mozart luôn đầy ắp thợ mộc, thợ sơn và nhân công hoạt động để nó phục hồi. Buổi tối được dành cho những buổi diễn tập vở “Xin chào mùa xuân!”, do đó sân khấu luôn đầy ắp người.

Hai chị em nhà Parker cố ghim mình cùng tham dự những buổi diễn tập đó. Được hoá trang thành những thanh niên quý tộc thế kỷ thứ XVIII, họ phải song ca nhạc phẩm của mình, rồi hát lại một lần nữa với điệu vui tươi hơn, sau khi mặc lại những chiếc áo khiêu vũ rất hiện đại.

Evelyn không ngừng khen ngợi bản nhạc của họ. Liz và Ann cũng mong khán giả thích nó như Evelyn. Một buổi tối ngay trước giờ giới nghiêm, bà Randall đến phòng học của hai chị em. Bà vừa nhận được ít phút trước đó một cú điện thoại của ông Jackson, bà cho biết. Vì lương tâm nghề nghiệp, người thám tử trung thực đó đã cố gắng lần chót truy tìm gã Paul Horst để bắt. Nhưng ông đã kiểm tra địa chỉ được để lại cho Harry Stemple là giả và dấu vết bị cắt đứt, có thể tên lưu manh Horst chỉ định tiếp xúc với người phát hành nhạc phẩm của hắn khi nào hắn muốn.

– Có thể, - Ann đặt giả thuyết, - kẻ ăn cắp nhạc phẩm của chúng ta biết rằng chúng ta đã lộ mặt nạ hắn?

– Hy vọng rằng không! – Liz thở dài.

Cuối cùng, đêm tổng diễn tập vở “Xin chào mùa xuân!” cũng đến. Hầu hết nữ lưu trú sinh của trường Starhurst trong tình trạng kích động cao độ. Một số chắc chắn đã quên kịch bản của mình và bị tê liệt do sợ hãi, suýt bật khóc.

– Chúng ta chỉ còn thiếu, Ann nói đùa, một sự xuất hiện của con ma ở bao lon thứ ba! Như vậy là trọn gói.

– Suyt! – Liz vội vàng ra lệnh. – Ann, đừng nói đến con ma nữa. Từ đó có nguy cơ thêm vào sự sợ hãi chung!

Buổi diễn tập bắt đầu. Phong màn thật đẹp. Các diễn viên trẻ tới lui một cách dịu dàng trong y phục của thời đại. Màn thứ nhất diễn ra suôn sẻ. Mỗi học sinh diễn vai của mình một cách hoàn hảo. Rồi thành linh đúng lúc fàn đồng ca chấm dứt phần này sắp cất tiếng hát. Doris sợ hãi hét to. Nó đưa ngón tay run rẩy chỉ về hướng bao lon thứ ba:

– Ma! – Nó hét to.

Mọi người ngẩng đầu lên. Trên kia một hình dáng kỳ lạ màu trắng, di

chuyển chậm chạp, hình như được một hơi thở huyền bí mang đi. Ngay tức khắc, trên sân khấu xảy ra một sự hoảng loạn, la hét và xô đẩy lẫn nhau.

– Nơi này có ma! - một học sinh nói.

– Có cho vàng tôi cũng không trình diễn ở đây! - một học sinh khác khẳng định.

Liz và Ann biết rằng phải làm một điều gì đó ngay tức khắc để không chế sự sợ hãi của các bạn mình. Nếu không, sẽ phải vĩnh biệt “Xin chào mùa xuân!”.

Hai cô chốt mỗi đầu sân khấu ngăn không cho các bạn chạy trốn.

– Nào, bình tĩnh lại đi. – Ann van nài. – Ma không tấn công ta được, chúng vô hại. Chúng chưa bao giờ làm hại ai cả.

– Các bạn thấy rõ đó, - về phía mình Liz cũng giải thích, - đó là một kẻ đã đùa để khiến cho các bạn sợ hãi. Các bạn sẽ không để cho người ta cười vào mũi mình chứ. Mình mong là như vậy!

Dần dần các cô gái xấu hổ về thái độ của mình, bình tĩnh lại và ở yên tại chỗ.

Không, họ sẽ không cư xử ... như những kẻ hèn nhát. Trái lại, họ dũng cảm trở lại giữa sân khấu và cất tiếng đồng ca.

Tuy nhiên, các cô gái của dàn đồng ca vẫn đưa mắt nhìn lên bao lon thứ ba, bây giờ đã trống vắng và tối om. Như thường lệ, con ma đã biến đi hầu như ngay sau khi xuất hiện.

Vài phút sau, Ann đến gặp cô Rosemont.

– Xin cô cho phép em và Liz không ra sân khấu vào đầu màn thứ hai?

Chúng em muốn lên trên kia một chút trong trường hợp con ma ẩn nấp trên đó!

Cô giáo âm nhạc từ chối không cho phép. Có những nguy cơ sẽ xảy ra. Ann vội vàng nói rõ rằng chị cô và cô chỉ muốn xem qua kẻ phạm tội nếu có thể, mà không tìm cách bắt hãm. Các cô sẽ hết sức thận trọng. Vì cô Rosemont trong thâm tâm nghĩ rằng con ma đó đã bỏ đi, cuối cùng cô đồng ý, Liz và Ann liền đi ...

Mặc dù có mang theo đèn pin, hai cô vẫn không sử dụng, lặng lẽ leo lên đến hành lang thứ ba.

Khi đã lên đến đó, họ đứng lại lắng tai nghe ngóng. Nhưng âm nhạc đến từ sân khấu che đậy hoàn toàn tiếng động nhẹ nhàng của con ma ... nếu như nó còn ở đó. Và nó còn ở đó không?

Khi mắt đã quen với bóng tối, hai chị em lùng sục một cách lặng lẽ trong hành lang rồi giữa những chiếc ghế ngồi của bao lon thứ ba.

– Có khi nào nó đã lên gian phòng bí mật không? – Ann dò hỏi.

– Nào, ta đi lên đó! – Liz không do dự quyết định.

Vì chính họ cũng vừa giẫm lên lớp phấn đã được rải trước mảnh gỗ di động,

nên không thể biết được con ma đó có đi qua hay không? Do đó không chậm trễ, hai chị em leo lên cầu thang gỗ. Nhưng căn phòng trên cao trống rỗng. Hai nữ thám tử trẻ thất vọng đi xuống tìm gặp cô Rosemont trên sân khấu để chia sẻ với cô thất bại của mình.

Phần còn lại của buổi diễn tập trôi qua suôn sẻ. Vừa mệt vừa sung sướng, các diễn viên trẻ trở về Starhurst để được nghỉ ngơi một cách xứng đáng. Ngày hôm sau, ngay đầu buổi trưa, cha, mẹ và thân nhân khác của học sinh cũng như bạn bè của họ bắt đầu đến Penfield. Vì không ai muốn để ntrễ đêm trình diễn.

Chú Dick và cô Harriet cũng vậy, đến thăm hai cô cháu rất sớm. Nhưng Ann và Liz quá bận rộn chuẩn bị vào giờ chót cho nên không thể ở lâu bên họ được.

– Chúc các cháu tối nay may mắn! – Sau khi hôn từ biệt hai cô gái một cách nồng nhiệt, cô Harriet nói:

Bà dự định ăn tối với anh bà trong một nhà hát của Penfield trước khi đến dự đêm trình diễn.

Cuối trưa, Liz nói với Ann:

– Chúng ta chưa có thời gian quan sát bức tường phía trước sân khấu nhà hát Mozart. Nếu bà Randall cho phép, chúng ta sẽ đi đến đó trước các bạn tối nay, và chúng ta sẽ lợi dụng thời gian đó xem qua những chữ to đó.

– Đồng ý!

Khi được bà Hiệu trưởng cho phép, hai chị em lên đường trước các bạn nữa giờ. Vì để điều chỉnh ánh sáng, hai cô đã học cách vận hành dàn đèn, các cô không gặp khó khăn khi bật đèn trên sân khấu.

Nóng nảy muốn kiểm tra sự nghi ngờ của mình, hai cô thám tử trẻ hợp sức đưa cây thang lớn nhất sát bức tường phía trước và bên hông của sân khấu.

Một loại hành lang nhỏ bằng sắt chạy sau những chữ lớn. Liz và Ann trèo lên đó. Để đi nhanh hơn, Liz bắt đầu bằng chữ M và Ann bằng chữ T.

Cả hai bắt tay vào việc, mỗi cô một đầu lối đi.

– Vô ích, chỉ là lỗ hổng trống rỗng đầy bụi! – Ann thông báo hầu như ngay tức khắc.

– Về phía chị cũng không có gì! – Liz tuyên bố.

Chữ O và chữ R cũng được lần lượt kiểm tra. Không kết quả! Liz vừa đi đến chữ Z thì nó sung sướng kêu lên:

– Ann! Chị tìm ra một vật!

Và Ann trông thấy chị nó lục lạo bên trong cái hốc rồi rút ra ... một nắm đầy đá quý chiếu lấp lánh.

Hai chị em im lặng không thể nói gì trong một lúc. Như vậy, đó là sự thật!

Họ vừa khám phá ra một bí mật của nhà hát Mozart!

– Những nữ trang này phải chăng đã bị đánh cắp trước đây của bà Millford?

– cuối cùng Ann khẽ nói.

– Sau lời bà đã mô tả, thì chắc chắn rồi! – Liz trả lời. – Nhưng đơn giản hơn hết là đưa cho bà ấy xem ngay tức khắc ...

Hai chị em thận trọng để những dây chuyền lông lầy, những vòng đeo tay lấp lánh và những chiếc nhẫn cần ngọc tuyệt đẹp ở đáy túi. Rồi họ rời lối đi và đã xuống đến các bậc thang khi họ nghe những đứa bạn đến sớm nhất.

Nhìn qua đồng hồ đeo tay, Liz nhận ra mình và Ann không còn đủ thời gian đi gặp bà Millford. Họ phải đi thay quần áo và trang điểm.

– Ta hãy chờ sau buổi trình diễn để đem trả lại những tài sản của bà. Ann khuyên. Trong khi chờ đợi, ta hãy giấu những nữ trang này ở đâu đó.

Chỉ còn tìm một chỗ để giấu. Một trong những lỗ trống để người nhấc tuồng ngồi đã bị bỏ trống, tạo nên một loại hộp nhỏ. Tạm thời nó tạo thành một tủ sắt lý tưởng. Vì nó không còn được sử dụng nữa. Không ai định nhìn vào bên trong!

Hai chị em vừa giấu kho tàng của mình vào bên trong chỗ đã định thì nhóm bạn cuối cùng cũng đã vào khán phòng. Ngay tức khắc sự náo nhiệt bắt đầu. Giữa những tiếng cười và trò chuyện, mỗi cô diễn viên trẻ đều đã được trang điểm và mặc trang phục biểu diễn. Liz và Ann đang ngắm nhìn nhau thì họ được báo là khán giả bắt đầu đến.

Không bao lâu, khán phòng chật ních người. Thật thành công! Những công tác từ thiện của Penfield sẽ thuyết trường Parker nhập được nhiều! hơn nữa các diễn viên sẽ không làm cho khán giả tin tưởng vào họ phải thất vọng!

Như đã thỏa thuận, Ken, Chris và bạn bè của họ đã chốt ở nhiều điểm chiến lược và mở to mắt ra canh chừng.

Vào giờ đã định, dàn nhạc bắt đầu khai mạc và màn được kéo lên. Cảnh mở màn diễn ra thật tuyệt. Cuối màn một tràng pháo tay vang dội.

Rồi một thời gian chuyển tiếp đến. Trong lúc đó Audrey Freeman trình diễn một vũ điệu. Nó vừa chấm dứt một loạt bước khiêu vũ phức tạp và sắp nhận được tiếng vang của sự thành công thì thành linh tất cả các ngọn đèn vụt tắt.

Theo sau là một sự im lặng kinh ngạc mà hầu như bị phá vỡ ngay sau đó bởi một tiếng hét hải hùng vang lên.

Liz và Ann đang ở trong hậu trường nghĩ đến một sự cố giống hệt như đã xảy ra xưa kia, khi những nữ trang của bà Millford bị đánh cắp.

Hôm nay sẽ xảy ra chuyện gì đây?

Hồn Ma Trên Bao Lơn

Chương 25

TẬP TRUNG HOẢ LỰC VÀO CON MA

Nhiều tiếng kêu vang lên trong khán phòng, rồi nhiều tiếng la hét, hầu như mọi người đều biết câu chuyện bí ẩn của những món nữ trang bị đánh cắp. Trong khán giả cũng có nhiều người nghe nói về sự kiện đó. Cho nên rất đông người đây e ngại chờ đợi phần tiếp theo ... phải chăng một phát súng sẽ vang lên? Một ai đó sẽ bị thương? ... Nhưng không xảy ra điều gì khác. Trong lúc đó, Ann, sau sự kinh ngạc lúc ban đầu nhận ra rằng phải nhanh chóng tái lập lại ánh sáng. Co mò mẫm tìm đường đến hộp điện và điều khiển các cần điều khiển ánh sáng của sân khấu. Những bóng đèn bắt đầu chiếu sáng ở mọi nơi.

Liz là người đầu tiên báo động. Một người đàn ông trẻ, tóc hung đỏ, đang quỳ xuống phía trước sân khấu và đánh lòi ra những món nữ trang ra khỏi hốc dành cho người nhắc tuồng.

– Buông cái đó xuống! – Liz thét lên và lao đến hắt.

Tất cả học sinh đang diễu đồng loạt lao lên người kẻ cắp. Hắn cố thoát. Các cô gái giữ chặt. Bỗng Toby Green xuất hiện trên sân khấu. Khi thấy gã đàn ông đang vùng vẫy trên sân khấu, hai tay đầy nữ trang, lão kêu to:

– Sid Lupper! Đồ phản bội! Mày là kẻ trộm! quan sát cảnh tượng với sự hoang mang. Liz bèn buộc hai người đàn ông phải giải thích:

– Trước hết, - cô nói, - tôi muốn biết đây có phải là nữ trang của bà Millford không?

– Rất chính xác. – Toby Green trả lời. – Và tôi muốn biết ai đã nhét chúng vào cái lỗ hổng này. Tôi đã hai mươi lần nhìn vào nó mà chẳng tìm thấy gì.

– Tôi có thể trả lời câu hỏi này. – Ann mỉm cười trả lời:

– chính chị tôi và tôi đã để chúng ở chỗ đó.

– Các người thấy không! Sid Lupper thét lên ngay tức khắc. Chúng thú nhận!

Và chính tôi bị ông cho là kẻ cắp! Các cô gái muốn bỏ trốn với những nữ trang của bà Millford. Còn tôi, tôi chỉ muốn đem chúng đến một nơi an toàn. Sự kết tội của hắn thật buồn cười đến nỗi Liz và Ann chỉ bật cười. Hai cô nhanh chóng giải thích rằng mình trông thấy những cuộc tìm kiếm đã được thực hiện bên trong nhà hát Mozart của những kẻ lạ mặt. Điều này đã đánh thức sự tò mò của hai cô. Họ đã đoán rằng đó là những nữ trang của người nữ danh ca.

– Chúng tôi đã đích thân khám phá ra chúng ngay trước buổi trình diễn và chúng tôi đã nhét chúng vào đó với ý định lấy lại chúng vào cuối buổi trình diễn và trả nó lại cho bà Millford. – Liz kết luận.

Rồi cô quay sang Toby Green như muốn xin đến lượt ông làm sáng tỏ vài điều. Lần này ông lão không để phải yêu cầu lâu hơn.

– Tôi sẽ kể cho quý vị tất cả câu chuyện. Tôi luôn hành động vì lợi ích của

bà Millford. Và cũng chính vì mục đích duy nhất đó mà tôi đã đến làm việc cho bà.

Tôi không phải là kẻ cắp và nếu như tôi nghi ngờ Sid Lupper là một tên lưu manh, thì tôi sẽ chẳng chấp nhận sự giúp đỡ của hắn ...

Ông giải thích rằng Fritz Brunner ở nhà di của cô trước khi người anh của bà này ra tù. Ông ta tên là Michael Roler. Vừa về ở cùng với em gái, ông ta ngã bệnh vặng và biết mình sắp chết.

– Lúc đó ông ta mời tôi đến. - Toby nói. – Chúng tôi là bạn thân đã lâu, nhưng tôi không gặp ông ta lâu rồi. Ông ta đã không xoay sở được vì đã phạm nhiều vụ trộm và đã bị kết án nhiều năm tù. Một trong những vụ trộm chưa bao giờ bị khám phá:

đó là vụ trộm các món nữ trang của bà Millford. Thật vậy, chính Michael đã nhảy từ hàng ghế sát dàn nhạc lên sân khấu nhờ sự hỗn loạn chung, và đã chiếm lấy các món nữ trang này. Ông ta đã cho vào một chỗ đã phát hiện ra trước đó, khi ông làm việc cho nhà hát với tư cách là thợ mộc. Ông ta định ra khỏi nhà hát với hai tay không, để rồi sau đó quay trở lại để lấy đồ ăn cắp. Nhưng vì phải đi tù nên ông ta không thực hiện được ý đồ đó.

Trên giường bệnh lúc sắp chết, ông ta đã hối hận.

Ông muốn trả lại tài sản cho bà Millford và đã giáo cho chúng tôi thay ông làm việc đó. Chúng tôi ở đây là Fritz và tôi. Lúc tiết lộ cho chúng tôi nơi cất giấu thì ông Michael đã bị á khẩu do cơn bệnh ở thanh quản. Chúng tôi đã đưa cho ông một mảnh giấy với cây bút chì vì bàn tay của ông còn cử động được.

Ông ta chỉ đủ sức viết một cái tên Mozart rồi chết.

Sau một lúc im lặng mà không ai phá vỡ, Toby Green nói thêm rằng ông đã biết những món nữ trang vẫn nằm ở bên trong nhà hát.

– Cũng chính vì lý do đó, Fritz và tôi lao vào việc lục soát nhà hát không chữa một chỗ nào. Nhưng chúng tôi đã không tìm được gì. Lúc đó Fritz đã yêu cầu Sid Lupper, hôn phu của cô giúp đỡ chúng tôi. Chính hắn đã bắt đầu thăm dò những bức tường mà không có biện pháp thận trọng, tôi thú nhận điều đó.

Hắn vừa đến giúp chúng tôi thì cũng là lúc các cô lưu trú sinh của Starhurst dự định sẽ trình diễn tại đây vở ca nhạc kịch của mình. Sid và tôi vì muốn không bị phiền phức trong công việc tìm kiếm của mình, chúng tôi ngay lập tức làm cho các cô cảm thấy sợ hãi.

– Và các người đã đóng vai ... con ma phải không? – Liz hỏi.

– Sid rất hợp với vai diễn đó, anh ta biết vài món ảo thuật và đã dạy cho lão Toby vài màn, cả hai đã sử dụng một băng ghi âm để phát ra những tiếng động khác nhau mà các cô gái đã nghe. Nhưng Sid là người chịu trách nhiệm với tai nạn đã xảy ra với Liz:

chính hắn đã đẩy ngã phong màn bằng bao cát.

– Buồn cười hơn hết là, - Sid thú tội một cách mỉa mai, - chính Toby thuyết phục bà Millford rằng chính bà ta là con ma. Ông đã làm cho bà ta hiểu lầm rằng chính bà là nạn nhân của bệnh mộng du và lúc đó bà ta lên sân khấu để hát.

Thật ra điều đó không khiến cho bà ta khó chịu. Bà thích những chuyện bí ẩn và sau đó bà thường đến sân khấu để diễn những vai cũ.

Đó chính là lời giải thích cho những phản ứng kỳ lạ của bà khi người ta nói đến con ma! Và hai chị em nhà Parker cũng hiểu động cơ nào mà thúc đẩy Fritzi đã hỏi họ làm cách nào để tìm lại được những vật bị mất.

Nhưng kia là Fritzi bằng xương bằng thịt đang lao về thẳng đến hôn phu của mình ngay trên sân khấu. Con giận đã khiến cho nét mặt của cô bị biến dạng.

– Thế mà tôi đã tin nơi anh, Sid! Tôi đã sẵn sàng lấy anh làm chồng! Anh chế nhạo tôi phải không? Anh chỉ là một tên trộm. Kìa, đó là hai cảnh sát viên đến để bắt anh!

Thật vậy, bà Randall đã báo cho họ qua điện thoại. Họ đã đến ngay cùng tay tên lưu manh. Khi họ sắp mang hắn đi. Liz xin phép được hỏi tù nhân một vài câu hỏi về một vụ khác.

– Cô cứ tự nhiên!

– Có phải cũng chính ông, ông Lupper, - Liz hỏi, - còn có tên là Paul Horst?

– A! Các cô cũng đã khám phá ra chuyện này nữa sao? – Gã đàn ông tóc đỏ lâu bầu.

– Dĩ nhiên! Và cũng chính ông là kẻ đã đánh cắp nhạc phẩm của chúng tôi! Lupper không còn chối cãi nữa. Trái lại hắn ân hận đã đặt Harry Stemple trong tình trạng khó xử.

– Tôi muốn mọi người biết rằng, hắn tuyên bố trong một thoáng trung thực đáng khen, anh ta vô tội. Chỉ có một mình tôi phạm tội. Fritzi cũng vô tội, cô ta không có gì đáng chê trách, ngoài việc đã đưa cho tôi một bức thư của hai chị em nhà Parker và tôi không bao giờ rời đi.

Về phía mình, Fritzi thú nhận cô đã nhận nhiều món quà nho nhỏ của Letty, để đổi lại cô đã giúp Letty giở trò với hai chị em nhà Parker. Cô tự buộc tội mình đã mượn áo choàng và mũ của các giáo sư và cô đã ủi chúng sau khi sử dụng. Cũng chính Letty đã lấy bản nhạc của Liz và Ann trong phòng học của hai cô, không ngoài ý định làm cho hai cô tức tối. Nhưng chính Sid đã ăn cắp bản nhạc ngay đêm ném hai cô này xuống hồ bơi.

Liz bỗng nảy ra ý kiến hỏi Lupper, hắn có phải đã bị bắt gặp đang leo cửa phòng trọ bằng một cây thang không?

– Đúng, - hắn nói. – Và tôi đã đánh cắp của các cô một bản nhạc của tác phẩm “Tất cả đều bí ẩn”. Fritzi đã nghe các cô ca và cho rằng có thể sẽ thành công. Do đó, tôi đã có ý định sở hữu nó.

– Thế thì tại sao anh đã hai lần đánh cắp nó? – Ann hỏi.

– Tôi không muốn các cô kịp viết một bản thứ ba trước khi chính tôi đã đưa nó ra thị trường.

Bây giờ tất cả đều sáng tỏ. Hai viên cảnh sát đưa Lupper đi. Cùng lúc đó Ken Scott và Chris Barton xuất hiện từ hậu trường. Hai chàng trai đẩy ra phía trước họ một tù nhân thứ hai. Họ giải thích rằng họ đang canh gác chung quanh nhà hát, họ đã trông thấy người đàn ông này chui vào bao lon thứ nhất và tắt đèn. Họ đã cố gắng bắt kịp hắn.

Ann nhận diện kẻ lạ mặt, nhìn kỹ dấu dấp của hắn rồi thỉnh linh cô hỏi:

– Có phải ông đã giúp Sid Lupper nhốt chúng tôi trong cái giếng cũ không? Gã đàn ông nhận đã phạm tội đó. Evelyn chợt nhận ra hắn là người làm vườn cũ của Starhurst. Dĩ nhiên hắn biết rõ nơi có cái giếng cũ. Chính hắn đã cho Lupper biết.

Một viên cảnh sát được báo đã còng tay gã tù nhân và yêu cầu Ken và Chris đi với ông ta ra đồn cảnh sát để lấy lời khai.

– Chúng tôi rất muốn, Ken thở ra ... với điều kiện chờ chúng tôi về để xem buổi trình diễn. Buổi trình diễn này rất hay và chúng tôi không muốn mất một chút nào cả.

– Chúng tôi hứa với các anh điều đó, bà Randall mỉm cười nói. Cô Rosemont và tôi tiết lộ sự thật nơi khán giả. Họ sẽ rộng lượng và kiên nhẫn chờ thêm một lúc nữa. giờ giải lao sẽ kéo dài thêm ra, chỉ có thể thôi.

– Chúng ta có thể lợi dụng để giao trả các món nữ trang cho bà Millford? – Liz đề nghị.

Người nữ danh ca bị chậm trễ, do nhiều người muốn là người đầu tiên chúc mừng, bà đã đến sân khấu.

– Cháu mong đây là các món nữ trang của bà, thưa bà? – Liz mỉm cười hỏi.

– Các cháu thân mến! Chính là chúng. Các cháu tìm ra chúng trong chính nhà hát của tôi! Làm sao tôi có thể đủ lời để cảm ơn các cháu!

Bà vừa cười vừa khóc trong lúc kiểm tra lại những món nữ trang tuyệt vời của mình:

không thiếu một món nào cả. nhưng khi bà biết được những thủ phạm đã bị bắt, bà nhìn hai chị em nhà Parker với một sự ngưỡng mộ gấp đôi, và bà ôm chặt thật lâu hai chị em vào lòng mình.

Rồi bà bỗng đeo hết trên người mình những món nữ trang đã tìm lại được và tiến ra sân khấu để tuyên bố với khán giả. Với âm điệu đầy kịch tính, bà thuật lại những nguy hiểm mà Liz và Ann đã trải qua trước khi đạt được kết quả tốt đẹp. Rồi bà hầu như ép buộc, cầm tay hai cô gái đẩy họ ra phía trước bà. Cả khán phòng vỗ tay khen ngợi các cô.

Liz và Ann xấu hổ vô cùng. Họ chỉ thoải mái hơn khi bà Millford cho phép họ vào hậu trường.

Đúng lúc đó Ken và Chris trở lại. Giờ giải lao chấm dứt. Màn hai của vở kịch “Xin chào mùa xuân!” bắt đầu. Các cô diễn viên trẻ được động viên, đã hưng phấn diễn hay nhất, bản nhạc của hai chị em nhà Parker được thành công lớn.

Khi hạ màn lần cuối, khán giả vỗ tay vang dội các bức tường. Các diễn viên trẻ phải trở lại sân khấu chào rất nhiều lần.

Buổi trình diễn chấm dứt, vở diễn chuyển vào hậu trường. Một đội ngũ phụ huynh và bạn bè sôi nổi tràn ngập khắp nơi hôn và chúc mừng, khen ngợi các diễn viên. Chú Dick và cô Harriet cũng hãnh diện vì tài nghệ diễn kịch của hai cô cháu và cả về những khéo léo trong vai thám tử của họ, mặt hai người rạng rỡ vì vui mừng.

Thình lình qua đám đông vây quanh họ Liz và Ann trông thấy bà Randall cùng một số người lạ mặt đến. Ông này tự giới thiệu:

Tom Daly phát hành âm nhạc. Trước sự ngạc nhiên của hai chị em, ông ta không chỉ đến để khen ngợi họ về nhạc phẩm, mà còn muốn hoàn toàn được quyền và đề nghị với họ một món tiền lớn.

– Tôi tin rằng nhạc phẩm của các cô sẽ gặt hái nhiều thành công. – Ông giải thích.

– Thật tuyệt vời! – Ann cười thật tươi nói:

– Chúng ta sẽ nổi tiếng!

– Điều này có vẻ quá đẹp để tin! – Liz nói thêm, - nó cũng cười thật tươi.

– Hãy kiên nhẫn một chút, các cô gái! – Ông Daly nói với một giọng hứa hẹn. – Hãy kiên nhẫn và các cô sẽ thấy ...

– Sau khi đã gỡ rối hai bí mật, - bà Randall mỉm cười kết luận. – Không phải các cháu nhận sự vinh hạnh với “Tất cả đều bí ẩn” là bình thường sao?

Hết

Nguồn: TaiXiu

Người đăng: ms

Thời gian: 25/12/2005 8:28:54 CH